திறத்தை வியக்குமிடம்? இதை யறியாது நம் நாட்டிலிருந்து நாளைவீணே கழித்தோமே! இவைகளைக் கண்டு களித்தாலன்றோ கண்கள் பயன்பெற்றனவாகும்? இதனாலேதாம் துன்புற்றவர்களெல்லோரும் வனவாசஞ் செய்கிறார்களோ?

நளன்:—நீ சொல்வது சரியே. இன்னும், இதனாலேதாம் முனிவர்களிங்கு வந்து தவமியற்றுவதும்.

தமயந்தி:—அதுவும் நியாயந்தான். ஓரிடத்திற் றவமியற்றலாம். ஓரிடத்திற் காய்கனிகளைக் கொண்டுவந்து தின்னலாம். ஓரிடத்திற் றுயிலலாம். தடாகங்களில் நீராடலாம். எல்லாம் சௌக்கியந்தான். ஆனால்—கான்விலங்குகளிடுக்கண் செய்யுமே?

நளன்:—பெண்ணே! அப்படியன்று. தவமுனிவர்களிருக்குமிடத்திற் றுன்பியற்றும் விலங்குகள் நெருங்கா. நெருங்கினு மிடுக்கணியற்றா. அதன்றியும், நாட்டிலுள்ள மனிதர்களிலும் காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் கருணையுடையனவே! எப்படியெனில், காட்டுமிருகங்களி லனேகம் புற்பூண்டருந்துவன. ஊன் புசிப்பனவும், தம் பசி தீர்ந்தபிறகு பிறவுயிரைக் கொல்லா. மானுடர்களோ, மரக்கறி தின்று சீவிக்கக்கூடியவர்களாக விருந்தும், சீவகாருண்யமில்லாததனாற் சீவன்களைக் கொன்று பெரும்பான்மையோர் புலாலருந்துகிறார்கள். இன்னும். ஆகாரநிமித்தமின்றியே மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் அவாவினாற் கொன்றுவிடுகிறார்கள். மிருகங்கள், தங்களுக்குக் கேடுவருங்கால், கேடு விளைப்பாரை மட்டுமே கொல்லும்; மனிதனோ, தன்னயம் வேண்டி நல்லவர்களையுங் கொல்லுவான். இன்னும், மனிதர்கள் அழுக்காறு அவா, வெகுளி, காமம், பொய்ம்மை முதலியவற்றாற் றம் மயலார்க்குக் கேடு விளைத்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். இத்தீக்குணங்கள் விலங்குகளிடமில. அன்றியும், விலங்

ங்குகள் பழகிவிட்டால், விசுவாசமாகவிருந்து தம் நண்பர்களுக்காகத் தம்முயிரையுங் கொடுக்கும். மனிதர்களோ, நன்றி கெட்டவர்கள். உண்ட வீட்டிற் கிரண்டகங் கொள்பவர்கள். ஓ! மானுடப்பிறவியே!

பெருமைமிகு மாநுடராய்ப் பிறந்து வாழ்ந்திப்
 பேருலகிற் றவமியற்றிப் பேசொணாத
வருமறுமை நலமனைத்து மடைய லாகும்
 மாநிலத்தீர் மகிமையுறு கடவு ளெம்மான்
மருமலருங் காயுமிகக் கனியுங் கூட்டி
 வழங்கிடப்பல் தானியங்க ளவையும் போதா
தருளெனவு மொருபொருளை யழித்து நீரு
 மரியவுயிர் செகுத்திடுத லென்னேயென்னே?. (கக)

மனமுவந் துயிரை வதைத்தத னுடலின்
 மாமிச மருந்துபுன் மாக்காள்!
வனவிலங் குகள்போற் பசிப்பிணி நீக்கின்
 மனமகிழ்ந் துயிரையோம் புதிரோ?
கனத்ததீக் காம வெகுளியா தியவாங்
 கடுங்குணம் பலவுட னுந்த
மினத்தையே நலியுங் கொடுந்தொழி லதனு
 விழுந்தமா விலங்கினுங் கொடியீர். (கஉ)

ஆதலால், தமயந்தி! காட்டு மிருகங்களா லதிகக் கேடு விளையாது.

தமயந்தி:—நாதா! பார்த்தீர்களா அதோ ஓடுகின்ற மான கன்றுகளை? அட! ஒரே நிமிஷத்தில் விதோ வீடுதுவிட்டனவே! ஐயோ!—அதோ மறுபடி போய்விட்டனவே!

நளன்:—சகி! இந்தக்காட்சி நமது நாட்டிற் கிடைக்குமா? கொஞ்சமேனும் விசாரமில்லாமல் உல்லாசமாய் விளையாடித் திரிகின்றன! பார்த்தாயா?

தமயந்தி :—நாதா! அவைகள் துள்ளித்துள்ளி, ஆகாயத்திற் கிளம்பிக் கீழே குதிக்கின்றனவே, அவைகளுக்குக் கால்களொடிந்துபோகாவோ? நோவாவோ?

நளன் :—மான்விழியாளே! மான்கன்றுகளிவ்விதந் துள்ளிக் குதித்த லியல்பு. குதியாதிருந்தாற்றான் அவைகட்குக் கால்கள் நோம்.

தமயந்தி :—தலைவா! அவைகளுக்குப் பயமென்பதே யில்லையே! நம்மருகே ஓடிவந்து விளையாடுகின்றனவே!

நளன் :—மாதரசே! இவைகள் மனிதர்களின் கொடுமை யறியா. மனிதர்களையே விசேஷித்துக் கண்டிராவன்றோ?

தமயந்தி :—ஐயோ! நம்மிடத்து நெருங்கியதுபோல் ஒரு வேடனிடத்து நெருங்கியிருந்தாற் கொன்றுவிடுவானே பாவி!

நளன் :—அப்படியுங் கொல்லப்படுவதுண்டுதான்.

தமயந்தி :—ஐயோ! இதைக் கொல்ல எப்படித்தான் மனம் வருமோ! நாதா! தாங்கள் வேட்டையாட வருகிறீர்களே, இவைகளை அப்பால் விழுத்துவதுமுண்டோ?

நளன் :—பேதாய்! நானப்படிச் செய்வேனென்றோ நினைத்தாய்? நான் கொல்வதெல்லாம், மனிதர்களுக்கும், அண்மையிலுள்ள கிராமங்களுக்கும் தீங்கிழைக்கும் துஷ்டமிருகங்களையே! இவைகளைக் கண்டவுடன் உன்னினைவு வந்துவிடும். உன்னுடன் விளையாடுவதுபோல விளையாடுவேன்.

தமயந்தி :—ஆஹா! எங்கேயோ மறைந்துவிட்டனவே!

நளன் :—வேறெங்கேயாவது போய் விளையாடும். அவைகளுக்கோரிடம் நிலையா?

தமயந்தி :—அவைகளென்னதின்னும், பிரபோ?

நளன் :—அறுகம்புல் மட்டுமே யருந்தும். அதனாலேயே மானிற்குப் புல்வாய் எனப் பெயருமுண்டு.

தமயந்தி :—காட்டிலிருக்கும் பொழுதுகூடவா புல்தானா தின்னும்? ஐயோ! நான் கொஞ்சம் புல் பறித்துக்கொடுத்திருப்பேனே!

நளன் :—அவைகள் நம்கையி லெளிதிற் பிடிபடா. நல்லது, சாயங்கால வேளை யாதலின் சிரமம் தோன்றுது. ஆதலின் நாமின்னும் இவ்வனத்தைச் சுற்றிப்பார்ப்போம்.

(கொஞ்சதூரம் போகிறார்கள்)

தமயந்தி :—ஆஹா! பார்த்தீர்களா இவ்வருவியின் தண்ணீரை? களங்கமற்ற யோகியரின் உள்ளம்போற் றூயதாயிருக்கிறது.

நளன் :—நன்கு சொல்லினை! இனனும், இந்நீரோட்டத்தைச் சற்றுக் கவனித்துப்பார். இந்த விடத்திற் களங்கமற்றிருக்கிறது. அதோ ஒரு பத்தடித்தூரத்திற்கப்புறம் கலங்கியிருக்கிறது. அதற்கப்பால், மறுபடியும் தெளிவாயோடுகிறது. இவ்விதமேதான் நமதுவாழ்க்கையும். நமதுவாழ்க்கையாகிய நீரோட்டத்தி னொருபகுதி, யாதொருதுன்பமுமின்றிச் சுகமாகவேயிருக்கிறது. மற்றொருபகுதி துக்கமாகிய களங்கத்தோடிருக்கிறது. வேறொருபகுதி துக்கம் நீங்கி மறுபடியும் சுகந்தோன்றி யிருக்கிறது. இவ்விதம் வாழ்நாள் முழுமையும், சுகதுக்கங்களாகிய மாறுபாடடைந்து முடிவில் நித்ய பரிபூரணமாயுள்ள சுகநிலையங்களாகிய பரம்பொருளை யடைகின்றோம்.

ஓரிடங் கலங்கி மற்று மோரிடந் தெளிந்தும் பின்னே
நீரினை தோட்டங் கேடுற் றெழுகிடும் நிலையை நோக்கிற்
றேரிய லின்ப துன்பந் திகழ்ந்திடு வாழ்க்கை யாமென்
றாரியப் புலவர் கூற்றி னழகினை யாண்டுக் காணாய். (கக)

தமயந்தி :—நாதா! தாங்கள் சொல்வது உண்மையே. ஆனால் எவ்வளவு களங்கமேற்படினும் ஓராறானது கடைசியிற் கடலை யடைவது திண்ணம். அதுபோலவே எவ்வளவு துக்கத்தை யனுபவிக்கநேரினும், கடைசியில் ஈசனுடைய கருணைக்கு நாமும் பாத்திரமாவது திண்ணந்தானே?

நளன் :—அதற்கும் ஐயமுண்டோ? ஈசனுக்கு இத்தகைய வித்தியாசமே யில்லை. மனச்சுத்தம்மட்டும் வேண்டும். அதுமட்டும் நிலைத்திருக்குமேல், துக்கங்க ளனைத்தும் அதோ அந்தச்சூரியனை மறைத்துச்செல்லும் மேகங்களை யொக்கும், அதோ பார்த்தாயா கதிரவன் தோற்றத்தை? தன்னுடைய கிரணங்களையெல்லா மிழந்து ஓர் சிவந்து பழுத்த மாங்கனிபோல விளங்குகிறான். இக்காட்சி நம் நாட்டிற் செவ்வனே தெரியாது.

தமயந்தி :—மெய்தான். நான் இதுவரையிற்பார்த்ததில்லை. பார்க்கத் தகுந்தது இக்காட்சி. பிரபோ! பார்த்தீர்களா? இந்தச் சூரியன் உச்சியிலிருக்கும்பொழுது நமக்கு அண்ணாந்துபார்க்கக்கூடமுடியாது. கண்கூசும். அவ்வளவுபிரகாசமாயிருக்கும். இப்பொழுதோ அதனொளியையெல்லா மிழந்துவிட்டதனால், மிகச்சுலபமாய்ப் பார்க்கிறோம்.

நளன் :—இப்படித்தான் மனிதர்களின் அந்தஸ்தும். ஒருவன் அவனுடைய பூரணவதிகாரத்தி லிருக்கும்பொழுது, அவனை யொருவராலும் கிட்டமுடியாது. அவனைக்கிட்டி அவன் முகத்தைப் பார்க்கவுங்கூசிக் கீழ்நோக்குவார்கள். பிறகு, அவன் அவ்வதிகாரத்தை யிழந்துவிட்டால், உடனே எல்லோருக்கும் காட்சிக்கெளியனாவன். எல்லோரும் அவனை அலக்ஷியமாய் நெருங்குவார்கள். எவன் உச்சிக் காலத்தில் வெளியேபோவான்? பிறகு சாயங்காலத்தி லெவன்வெளிப்போகான்? பார்! இதோ நம்பக்கமாய் ஒரு வேடன் எவ்வளவு அலக்ஷியமாய்ப்போனான்? நாம்

நம் நிலைமையிலிருந்தால், அவன் அப்படிப்போயிருப்பானா? நம்மதிகாரத்திற்கும் அந்தஸ்திற்கு மஞ்சி நின்றிருப்பான். நாமிப்பொழுது ஒளியிழந்துவிட்டோ மாதலின், அவன் நம்மை நெருங்கிச் சென்றான். அப்படியே, நீயும் ஆதவனைக் கண்கூசாது காண்கிறாய்.

தமயந்தி:—பிரபோ! அதோ இரண்டு அன்னப்பறவைகள் வந்திறங்குகின்றன பார்த்தீர்களா? இந்த உயர்ந்த ஜாதியாகிய புண்யப்பறவைகளின் காட்சி விசேஷத்தாற்றான் நம்மிருவருக்கும் சேர்க்கைபலித்தது. அதனாலேயே நெடுநாட் சுகமனுபவித்தோம். இப்பொழுது மறுபடியும் காட்சி கொடுக்கின்றனவே! மறுபடி நமக்குச் சுகங்கிடைக்கப்போகிறதோ? தங்களுடன் என்னைச் சேர்த்துவைத்தது அன்னப்புள்ளாதலின், அவ்வினத்தினிடத்திலேயே எனக்கொரு பற்றுண்டாய் விட்டது. ஆகையால், அதோ இறங்கி நம்மை நோக்கிவரும் புட்களைப்பிடித்து விளையாட ஆவல்கொண்டுளேன். அவைகளைப் பிடித்துத் தருவீர்களா?

நளன்:—அப்படியே செய்கிறேன். எனக்கும் அன்று முதல் அவைகளிடத் தன்புதான். அதிலேயும், இப்புட்கள் மிக வழகா யிருக்கின்றன. பொன்போலொளிவிடுகின்றன. ஆகையால் இதோ பிடித்துத் தருகிறேன். நீயும்கூடவா.

[போயினார்கள்.

இரண்டாங்களம்.

இடம் : காடு.
காலம் : இரவு.
பாத்திரம் : கலிபுருடன்.

கலி:—[பாடுகிறான்]

(கா) இராகம்-மாயமாளவகவுளை, மிச்ரதாளம்.

பல்லவி.

தனதந்த நாதந்த நாதாத் - தனத்
தனதந்த நாதந்த நாதந்த நாதா.

சரணங்கள்.

1. நானோ முடிக்காது விடுவேன் - எண்ணம்
நாளொரு கோடியேயானாலுந் தானே
ஏனோ இவர்க்குச் சுகந்தான் - என்னை
ஏமாறச் செய்த சிறுக்கியைக் கூடி (தன)

2. இந்திரன் முன்னிலை தன்னில் - நானும்
இட்ட சபதம் தவறிடா வண்ணம்
தந்திர மாய்த்வாத சாண்டு - தங்கித்
தவறுகண்டேயென்றன் வசமாக்கிக்கொண்டேன் (தன)

3. புஷ்கர னென்ற வோரரசன் - அவனு
புத்தியிலும் யுத்தி தன்னிலு மேதான்
சுஷ்க மடைந்த வோர் மூர்த்தி - அவன்
சூரத் தனத்திற் குவமான மில்லை (தன)
4. நளன்பேரைக் கேட்டாலும் போதும் - அவன்

நாலாறு லாகவும் போடுவ   னந்தோ
களமென்று காதிற் கேட்   டாலும் - யுதத
காதவழி யவன்   ஓடி விழுவான்   (தன)

5. அத்தகை யரசன்   நினக்கு - என்றன்
அருள்கொடுத் தேபிற காண்மையுந் தந்து
சூத்திய சந்தனும்   நளனை - மனம்
சலிக்கச் செய்தே யிவன் றன்வச மாக்கி   (தன)

6. சூது பொரவுமே   செய்தேன் - சூதிற்
சூதாகவே கவறேடும்   புரண்டு
ஏது மில்லாம   லடித்தேன் - நளன்
எங்கியே நாட்டைக் கடக்கவுஞ் செய்தேன்   (தன)

7. இத்தனை செய்தும்   பயனென் - ஐயோ
இருவரு மின்னும் பிரிந்தில   ரேதான்
பத்தி யதிகத்தி   னாலே - பாவை
பர்த்தா வுடன்வனம் போக விசைந்தாள்   (தன)

8. நான்கொண்ட வெண்ணமும் போச்சே - அவா
நாட்டி லிருக்கும் பொழுதேனுஞ் சொஞ்சம்
தான்பிரிந் திருந்தார்   தனித்தே - இன்னே
தனியென்னு மெண்ணந் தனியாகப் போச்சே   (தன)

9. அவரைக் கெடுக்க   நினைந்து - பொன்
அன்னப் பறவை வடிவெடுத் தேநான்
கவர்ந்துகொண் டேனவ   ளுடை - ஐயோ
கன்னிக்கும் மன்னற்கும் காதல் மிகவே   (தன)

10. இருவர் உடற்கும்   பொதுவாய் - உயிர்
இயங்குவ தொன்றே யெனும்பொருள் தோன்ற
ஒருவ ருடையவ   ரிருவர் - சுற்றுப்
உவகை யுடனே யுலாவுகின்   றாரே   (தன)

11. நீரைப் பிரித்தல்போ   லாச்சே - இவர்
நீடித்த காதல் நெருங்கவும்   போச்சே
சீரைக் கெடுக்க   நினைந்த - என்றன்
சிந்தையு மென்னைச் சிரித்திட லாச்சே   (தன)

ஆனாலும் ஒருமுறை பார்ப்பேன் - இவர்
அன்பே யதற்கு மசையாது நிற்கிற்
போனாலும் போகட்டு மென்சொல் - இந்தப்
புண்ணிய நேயர்க ளைப்பிரி யேனான் (தன)

13. போகிறா றுறைவிடம் நாடி - அங்குப்
பூவை யுறங்குந் தருண மறிந்தே
ஏகினான் மனந் தன்னை - மிக
ஏதஞ்செய் தேயவன் நெஞ்சைக் கலைப்பேன் (தன)

14. கன்னியை விட்டுப் பிரிய - எண்ணம்
கருத்தி லுதிக்கச் செய்தேயவன் வேண்டும்
நன்னோர் வாளா யிருப்பேன் - அவள்
நல்லுடை சொய்துமே செல்ல வடிப்பேன் (தன)

15. கணவற் பிரிந்திட்ட கன்னி - மிகக்
காதலுடனே சுற்ற வடிப்பேன்
கணவன் றனையுமே கீழ்மை - செய்து
கயவ னொருவனுக் காளாக வைப்பேன் (தன)

ஆ! ஆ!! என்னுடைய எண்ணங்களெல்லாம் இப்படியா வீணாகின்றன? ஐயோ! அவர்கள் வனவாசத்தை யிடையூறாக நினைப்பார்களென் றெண்ணினேனே! அவர்களப்படி நினைக்கவில்லையே! ஏதோ உத்யான வனமென்றன்றோ மதிக்கிறார்கள்? ஆனால் இவர்களைப்போல உண்மையாய் நேசிக்கக்கூடிய இருவர் சேர்ந்திருக்க நேரிட்டால் நரகமும் சுவர்க்கமன்றோ? ஐயோ! இவர்களைத் துன்பப்படுத்த முயல்வது கனலைக் கத்திகொண்டு வெட்டுவதாக வன்றோ முடிகிறது? இஃதென்னபாபம்? இந்த மன்னனிடத்தில் ஒருகுற்றங்காணப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் பிடித்தது. இப்பன்னிரண்டுவருஷகாலமாய், அவனுடைய சீலத்தையும், ஆளுகை நேர்மையையும், இந்தத் தமயந்தியின் கற்புநிலையையும் கண்டுவந்த எனக்கு, இவர்களைத்

துன்பப்படுத்த வேண்டுமே யென்று மனந் தத்தளித்தது. இருந்தாலும், தேவராஜனுக்குமுன்செய்த சபதத்தை மேற்கொண்டு, ஓர் அற்பக்குற்றத்தை யபரிமிதமாக்கி வருத்த வெத்தனித்தேன். இன்னும், இவர்கள் நேயத்தைக்கண்டு எப்படிப்பிரிக்க முயலுவேன்? ஐயோ! வாய்பதறிக் கூறிய மாற்றம் பிழைக்குமே! நல்லது, எல்லாவற்றிற்கு மின்னு மொருமுறை பார்ப்பேன். அவர்கள் படுக்கச்செல்லும் பாழ்மண்டபத்திற்குப் போகிறேன். அவ்விடத்தில், தமயந்தி உறங்கும்பொழுது, நளன் மனத்தைக்கலக்கிப் பிரிய வெண்ணங்கொள்ளச் செய்கிறேன். இப்பொழுது இருவருக்கு மொன்றாய் விளங்குஞ் சேலையை இரண்டுதுண்டாக்க, ஒரு சிறிய வாளாகவும் நளன் காண விருப்பேன். பிறகு நளனை அவனுடைய சிற்றரசர்களி லொருவனுக்குச் சிற்றூழியஞ் செய்யப்பணிப்பேன். அப்பொழுதாவது, தமயந்தி தேவதைகளை அவமதித்ததற் கிரங்குகிறாளா? பார்ப்போம். இந்த முறையும் எனது ஏற்பாடு தவறினால், இனி நான் இவர்களை வருத்தேன். என்வாக்குப் பொய்த்தாலும் பொய்க்கட்டும். இத்தகைய புண்யாத்மாக்களுக்காக நஞ்சபதத்தை யேனிழக்கக்கூடாது? நல்லது. நானிதில் ஜயத்தை யடைந்தேனாயினும், கொஞ்சக்காலத்தில், இந்நளன் முன்புதோன்றி, அவன் நாடுநகரங்களையும், பிரிய நேரும் பெண்சாதி பிள்ளைகளையும் கூட்டிவந்து ஆசீர்வதிப்பேன். எஃதெப்படியாயினும், என்னாற் பீடிக்கப்படாதா ரொருவருமிலர். அத்தனை பெயர்களிலும் இவனுக்கீடானவ ரொருவருமிலர். நான் இப்பொழுது அவர்கள் செல்லும் பாழ்மண்டபம் நோக்கிப் போகின்றேன். [போகின்றான்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காட்டிற் பாழுமண்டபம்.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: நளன், தமயந்தி.

தமயந்தி:—நாதா! இந்த இருளடைந்த மண்டபத்திலா படுத்துறங்குகிறது? பயமாகக்கூட விருக்கிறதே! பூச்சிபொட்டி னுபத்திரவத்திற் காளானாலுமாவோமே?

நளன்:—சகி! என்னசெய்கிறது? காட்டில் நமக்குயார் விளக்கேற்றி வைக்கப்போகிறார்? இருட்டிற்றான் கையினால் தடவி நிதானித்துக்கொண்டு படுத்துறங்க வேண்டும். ஐயோ! பாவியேனைமணந்ததனால், தூண்டாமணிவிளக்கெரிந்துகொண்டிருக்கும் அரண்மனையைவிட்டு இவ்விருண்ட காட்டிற்றங்க வேண்டியிருக்கின்றது.

தமயந்தி:—பிரபோ! இனியவ்விதம் சொல்லாதீர்கள். தங்களுடைய முகத்தின்னொளியால் இருளைத்தப்புவேன். இவ்விடத்திலா படுத்துக்கொள்கிறது? கல்லுங்கட்டியுமாக விருக்கிறதே? (தடவுகிறாள். கையைச்சரேலென் றிழுத்துக்கொண்டு) ஆ! அப்பப்பா! முட்கூட விருக்கிறதா?

நளன்:—என்கண்மணி! எங்கே உன்கையைப் பார்ப்போம். முள்தைத்துவிட்டதா? ஐயோ! நானென்ன செய்வேன்? அகிற்புகை யூட்டிய மலர்மெத்தையிற்படுக்கும் உன்மேனி இவ்வித மிந்த முட்களிலும் புழுதியிலும் தங்குமோ? என்னகாலமோ இப்படியாயிற்று!

*"அனிச்சமென் புதுமல ரமளி மேயினும்
பனித்திடு மெய்யெனப் பதைத்து வாடுவேன்
கனிப்படு கிளவிவெம் பொடியிற் கண்படி
தனித்தமி யேனுயி ரெங்ங னுய்யுமே?" (௯௪)

* நைடதம்.

தமயந்தி :—பிரபோ! *எனக்காக இவ்வளவு வருந்தப்படவேண்டுமோ? ஐயோ! தங்களுக்குத் துயர்விளைக்குமோ வென்றல்லவோ வருந்தினேன்? இம்மண்ணரசர்களனைவரும் நுந்தாள்பணிந்து, கைகட்டி வாய்புதைத்து நிற்க, மேன்மையாகிய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கக்கூடிய தாங்கள் இந்த முள் நிறைந்த மண்டபத்தில், யாருமற்ற பரதேசிபோலிருக்க நேர்ந்ததே யென்றல்லவோ என் மனம் பதைக்கிறது? நாதா! நானிதையெப்படிச் சகிப்பேன்? என்னுடல் நடுங்குகிறதே! ஐயோ! தாங்கள் பள்ளியறைக்கு வரும்பொழுது, வந்தியர், சூதர், மாகதர்கள் நும்புகழ்கூறி நிற்பார்களே! இருபுறத்துஞ் சாமரைவீசுமே! மகரயாழிசைக்குமே! என் பிராணநாதா! இவ் வார்தையின் பேரொலியோ இன்று கட்டியம்? இக்கொசுவின் றொலியோ சங்கீதம்? என் துரையே! இதுவோ நங்கதி? ஐயோ! யாரிட்ட சாபமோ? நாமறிந்து பிறர்க்குத் தீங்கிழைக்கவில்லையே? முற்பிறவித் தீவினையோ? ஈசா! என்ன தீங்கியற்றினே மிப்பாடுபட?

"என்செய லாவதி யாதொன்று மில்லை யினித்தெய்வமே
உன்செய லேயென் றுணரப்பெற் றேனிந்த வூனெடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன்று மில்லை பிறப்பதற்கு
முன்செய்த தீவினை யோவிங்ங னேவந்து மூண்டதுவே"

(மயக்கமடைந்து விழுகின்றாள்)

நளன் :—(தூக்கியெடுத்து) என்னருமைக் கண்மணி! ஏனிவ்விதம் வருந்துகிறாய்? வருந்தலை. நாம் செய்துள்ள கர்மத்தை நாமே யனுபவித்துத் தீர்க்கவேண்டும். அழுவதாற் பயனென்னை? நாம் முன்பிறவியிற் பிறருக்கேதேனுந் தீங்கிழைத்திருப்போம். அஃதில்லையேல், நம்மிருவரையும் கூட்டிவைத்த அன்னப்பறவையே நமக்கிடுக்கணியற்றுமா? ஆதலால், என்னவந்தாலு மதைப் பொறுமையுடன் நாமனுபவிக்க வேண்டியதே. அல்லது, ஊழி

* பட்டினத்தார் பாடல்.

கையே ஆகிவிட்டது. பறவைகளெல்லாம் தம் உறைவிடம் நாடித் துயில் கொண்டன. அதோபார் அந்த மரங்களினிலைகள்கூட அசையவில்லை. ஒவ்வொன்றாய்க் காட்டுமிருகங்கள் கத்திக்கிளம்புகின்றன. அதோ கேட்டாயா? ஒரு சத்தம். அதுதான் கரடியின்குமுறல். ஆதலால், வருத்தத்தை மறந்து கொஞ்ச நாழிகை படுத்துறங்குவோம். தன்னாலே பொழுதுவிடிந்தா லிருக்கவேயிருக்கிறது நம்துயரம். ஆகையா லிப்படிப்படுத்துக்கொள்வோம்.

(நளன் தமயந்தியின் கழுத்திற் கையைப்போட்டுக் கொண்டு மேலே படுக்க தமயந்தி நளன் கையில் தலையை வைத்துக்கொண்டு அயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டாள்).

நளன்:—(தூங்குகிற தமயந்தியின் முகத்தைநோக்கி) என்கண்மணி அயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டாள். ஐயோ! இவள் விழித்திருக்கும்பொழுது என்னுடைய துக்கத்தை வெளிக்காட்டக்கூடாதென்று அடக்கிக்கொண்டிருந்தேன். யான் அடக்கினாலும் அடங்கவில்லையே! எவ்விதமடங்கும்? என்னுயிருக்குச்சமானமாய் என்னால் நேசிக்கப்படும் என் கண்ணாட்டி, அவளுடைய சிலதியர்கள் பரப்பிய மென்மையாகிய மலர்களின் மீது நடக்கும்பொழுதும் நோவக்கூடிய பாதங்களுடன், இக்காட்டிலுள்ள பருக்கைக்கற்களிலும், முட்களிலும் நடந்து வருந்துவதைப்பார்க்க எனக்குச் சகிக்கவில்லையே! இதற்குள்ளாக இவள் முகக்காந்தி மழுங்கிவிட்டதே! கண்களோ கலங்கியிருக்கின்றன! என்செய்வேன்? இனி இவ்விதம் எத்தனை நாட்கள் கழிக்கவேண்டுமோ? எப்படிக்கழிப்பேன்? அப்பொழுதிவளை யெப்படிக்காப்பேன்? இக்கோலத்தைக்கண்டு கலங்குகிறதே என்னெஞ்சு! ஐயோ! இத்துன்பங்களுக்கெல்லாம் ஆளாகாது தாய்வீடு செல்லென்றாற் கேளேனென்கிறாளே! இவளை யிந்நிலைமையிற்பா

ர்க்கு மென்கண்கள் நீராகிவிடலாகாதா? என்னுயிர் நீங்காதா? என்னெஞ்சு வெடியாதா? என்னசெய்வேன்? இப்பொழுதாவது சற்று நித்திரைசெய்கிறாள். விழித்தெழுந்தால், அவள் படுந்துயரை நானெவ்வண்ணங் காண்பேன்? கேவலம் ஒருபெண்பேதை. இந்திராதி தேவர்களையும் அவமதித்து, என்னிடத்துள்ள காதலால் மாலையை என் கழுத்திலிட்டாள்! அத்தகைய அருமைக்கண்மணியை வருத்தமுறாவண்ணம் வைத்துக்காக்க, ஆண்மகனாய்ப்பிறந்து அரசாண்டுவந்த என்னாற்கூடவில்லையே! அவள் துயரைப்போக்கவுந் திறனற்றேனே! அதைக்காணவுஞ் சகிக்கவில்லையே! என்னசெய்வேன்?

(புலம்புகிறான்)

உயிருக் குயிரான வுத்தமியைக் காக்கச்
செயலற் றிருப்பதுமென் செய்கை பராபரமே! (௫௫)

யாரைப் பழித்தேனோ? யார்மனம்புண் ணாக்கினேனோ
பாரை யிழக்கவுமிப் பாவி பராபரமே! (௫௬)

விண்ணவர்க ணிற்க விரும்பி யெனையணைந்த
பண்ணின் மொழி துன்பப் படுமோ பராபரமே! (௫௭)

காதலி படுந்துயரங் காண்பதினு மெனக்குச்
சாதல்நல மன்றுகொலோ சாற்றாய் பராபரமே! (௫௮)

ஏதோ வுனதருள்கா ணென்மீ திருந்தபடி
மாதோ ரிடத் துறுமெம் மானே பராபரமே! (௫௯)

(சற்றுக்கண்ணுறங்குகிறான். பின்னுமெழுந்து)

எனக்கு விசனமோ முழங்கி மேலெழுகின்றது. இவளை யிந்நிலையிற் பார்க்கச்சகிக்கவில்லை. என்னதான் தேற்றிக் கொண்டாலு மென்மனந்தேறவில்லையே! இன்றைப்பொழுதிற்கே யிக்கதியானவள் நடுவேனிற்காலத்தி லென்னபாடுபடுவளோ? அதை நம்மாற் பார்க்கவேமுடியாது.

ஆதலால், ஒருகாரியந்தான் செய்யவேண்டும். அதுதான் சரி. இவளைவிட்டுப் பிரிதலேமேன்மை. (சற்றுப்பொறுத்து) ஐயோ! அரைநாழிகைகூடப் பிரியவாற்றாத என்கண்மணியை யெப்படிப்பிரிவேன்? பிரிந்தெப்படி யுயிர்தரிப்பேன்? அவள்தா னுயிர்தாங்கி நிற்பாளோ? மேலும், அவளைத்தனியேவிட்டா லவளென்செய்வாள்? அவளைக் கான்விலங்குகள் கொன்று தின்றுவிடுமே! துன்மார்க்கர்கள் காட்டிற் சஞ்சரித்த லியற்கையே! அவர்களால் மானக்கேடு நேர்ந்தாலென்னசெய்கிறது? குலத்திற்கீனமன்றோ வந்துசேரும்? அப்படி யவளைவிட்டு நீங்கினால், அவளென்னைப்பற்றி யென்ன நினைப்பாள்? சினங்கொண்டு சபித்தாலும் பலிக்குமே கற்புடையாளாதலின்! அல்லது, என்பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு பிராணனைத் துறந்தாலும் துறப்பாளே! அதனாற் பெண்பாவஞ் சூழுமே! என்ன செய்வது? எதைப்பார்க்கிறது? அவள் துன்பப்படுகிறாளே யென்று பார்த்தால் அவளுயிரிற்கும், மானத்திற்கும் அபாயம் வரும்போ லிருக்கிறதே! (கொஞ்சம்யோசித்து) என்னவந்தாலும்வரட்டும். இவளைவிட்டுப் பிரியவேண்டியதுதான். அப்படிப் பிரிவதற்கு மிதுதான் தருணம். இதுதப்பினால், அவள்விழித்துக்கொண்டுவிடுவாள். பிறகு, அவளைவிட்டு நீங்குத லசாத்தியமாய் முடியும். அவளும் என்காலைப் பிடித்துக்கொண்டு விடமாட்டாள். அப்படிக் கதறுகிறவளைவிட்டுக் கடுமையுடன் பிரிய என்னாலும் முடியாது. ஆதலால், இதுதான் சமயம். நான் சென்றபிறகு அவள் விழித்துக்கொண்டால், கொஞ்சப்பொழுது காடுமுழுமையுந் தேடிப்பார்ப்பாள். பிறகு என்னைக்காணமாட்டாது கதறுவாள். பெண்ணானதனாலும், இடம் காடானதனாலும் பயந்து காட்டைக்கடக்கத் துணிவாள். அப்பொழுது நான் முன்காட்டியுள்ள, விதர்ப்பதேசம் போகும் பாட்டை நினைவிற்குவரும். உடனே அதை நாடி யத்தேச முடைவாள்.

ஆங்குப் போய்விட்டால் அவர்கள் அவளைப்பார்த்துக் கொல்வார்கள். குழந்தைகளுக்கும் ஆதாரமாகி விடுவாள். இதுதான் தகுந்தயோசனை. இனித்தாமதிக்கக்கூடாது. பொழுதும் விடியுநேரமாகிவிட்டது. துயில் நீங்கினுலும் நீங்கிவிடுவாள். ஆதலால், அவள் விழித்திடாவண்ணம் என்கைக்குச் சரியாக இந்த மணற்குவியலை வைத்து நீங்குகின்றேன். (மணலைக்குவித்து அதன்மேல் தமயந்தியின் தலையை மெதுவாக வைக்கிறான்). அட! கஷ்டமே! இஃதோரிடையூறிருக்கிறதா? இருவருக்கும் ஒரே துகிலாகவன்றோ விருக்கிறது? இதைக்கொய்ய வேண்டுமே. கையாற் கிழித்தால், அவ்வதிர்ச்சியா லெழுந்து விடுவாளே? கத்தியுமில்லையே? (சுற்றுப்புறமும் பார்க்கிறான்) அதோ! பள பளவென்று கிடக்கிறதே அஃதென்ன? (எட்டி யெடுத்து) கத்திதான்! நன்று யகப்பட்டது! எங்களைப் பிரிப்பதி லீசனுக்குக்கூடச் சம்மதம்போலும்? அதனுற்றான் [illegible]திர பார்க்கக்கூடாதவிடத்தில் நமக்கு வேண்டிய பொருள் கிடைத்தது. பகல்வேளையில் வெய்யிலிற்குத் தங்கியிருந்த வேடர்கள் தவறி விட்டுப்போனதாக விருக்கும். எப்படியாவது நமக்குபயோகப்பட்டது பார்த்துக்கொள்வோம். இங்குக்கிழிக்கலாமா? சரியாயிருக்குமா? (பார்த்துச் சேலையைக்கொய்கிறான்.) சரி. கிழித்தாகிவிட்டது. இனிப் போகவேண்டியதுதான். ஐயோ! என்னவிதமாய் நானிவளைவிட்டு நீங்குவேன்? இரவின் இருள்கூடப் புலப்படாவண்ணம் ஒளிவீசுமிவளுடைய சந்திரவதனத்தை விட்டுப்பிரிய மனம் வரவில்லையே! ஆ! ஆ!! பளிங்குபோன்ற இவளுடைய நுதலும், மதுவருந்தி மதித்துத்தாமரையிதழ்களிடத்துத் தங்கும் வண்டுகள்போன்ற கண்களும், திருமகளின் நர்த்தனசாலையெனத்தகுமிவள் முகாரவிந்தமும், சுகம் அருந்தவொட்டாது சுகம் விளக்குமிவளது சுகந்தக்கொவ்வைச் செவ்வாயும், நல்லவிவேகிகளுடைய மனப்பறவையையுஞ் சிக்கச்செய்யுங் கண்

ணிபோன்றகூந்தலும், என்னைப்பற்றியிழுக்கின்றனவே! எவ்வாறு நான் போவேன்? அவள் நித்திரை செய்கிறாளே. இப்பொழுது போய்விடுவோமென்றால் இத்தனை காவலாளர்களை வைத்திருக்கின்றனளே! இவைகளுங் காவலைச்சரிவரப்பார்க்கின்றனவே? ஆனால், இவையனைத்தும் அவளாற் போஷிக்கப்பட்டவையல்லவா? அதனாற்றான் அவைகள் நன்றியுடன் தந்தலைவிக்குத் துன்பனேரிடாவண்ணங் காக்கின்றன. ஐயோ! அவ்வசேதனப்பொருள்களுக்கும் நன்றியறிவிருக்கின்றதே! அப்பாழும் மனிதனுக்குத்தானே கிடையாது? அவள் என்னைப்போஷித்ததற்கு நான் அவளைச் சந்தியில் விடப்போகிறேனே! ஆனால் இவைகளுக்குச் சுயநயமு மிருக்கின்றது. நான் பிரிந்துவிட்டால், என்னிடத்து உயிரை வைத்திருக்கும் என் கண்ணாட்டி, இவைகளைப் போஷிக்கமாட்டாளன்றோ? என்னசெய்வேன்? (முகத்தை யுற்றுநோக்கி) அ! ஆ!! என்ன? முகத்தினுடைய அழகு! அடடா! எவ்வளவு அயர்ந்து தூங்குகிறாள்? இப்பொழுது அவள் முகத்தில் விசாரமென்பதே யில்லை. இதுதான் தூக்கத்திலுள்ளதோர் பெரிய நன்மை. எவ்வளவு விசாரமிருந்தாலும், என்ன கஷ்டப்பட்டாலும், ஒருவனுக்குத் தூக்கம் மாத்திரம்வந்துவிட்டதோ, அவ்வளவும்பறந்துபோம். தூங்கி விழிக்கும் வரை அவ்விசாரங்க ளவனுடையனவல்ல. அந்தத் தூக்கத்தைமட்டும் ஈசன் உண்டாக்காதிருந்தானே, மனிதவர்க்கமே நசித்துப்போம். என்னே தூக்கத்தின் பெருமை?

* "துயிலே! மாநுடர் துணையே! இமையினில்
நயனுற நடிக்கும் நலங்கனி நாரியே!
வருந்திய மனக்குப் பொருந்திய மருந்தே!
விண்ணவர் தமக்கும் மேவரி தாகி

---

* தனிப்பாசுரத்தொகை.

மண்ணுல கினர்க்கு வாய்த்தபே ரமுதே!
ஊக்க முயர்த்தி யாக்க மளிக்குறும்
அம்மையே! சுகந்தரு மனைத்தினுஞ் சிறந்ததே!
இம்மையிற் செம்மைசா லின்ப வூற்றே!
உன்னைத் தணந்தா ரொருபொழு துய்வரோ?
நின்னியல் புணரா நீசரே யிகழ்வார்.
செய்யவ டௌவையாச் செப்புநர் கருத்தென்?
செய்யவ டன்னினுஞ் சிறந்தனை யென்பதே.
இகழ்ச்சியோ விதுதான்? இயம்புதி;
புகழ்ச்சியே யன்றோ? பொருகவற் பகையே!" (௪௦)

இப்பொழுது, தமயந்தியைக்காட்டிலும் துயருடையாரிலர். அப்படி யிருந்தும் அத்துயிலினுதவியால், விசாரமற்றவள்போலக் காண்கிறாள். ஐயோ! இப்படி நிர்விசாரமாய்த் தூங்கும்பொழுது, இவளை நான்விட்டுப்பிரிய முயலுவதை யறிவாளோ? விழித்தபிறகு எதிர்பாராததாகவன்றோமுடியும்? மேலும், இவள் இவ்விதம் விசாரமற்றுத் தூங்குவதெதனால்? நாடுநகரப்போனாலும், குழந்தை குட்டிகள் போனாலும், தாய்தந்தையர்கள் போனாலும், என்னதுன்பப்பட்டாலும், நானிருக்கிறேன்; நான் அவளைக் கைவிடமாட்டேன் என்கிற நம்பிக்கையாலல்லவா? நான் ஒரு கொடியனாகி, நம்பிக்கைத் துரோகஞ்செய்து, அவளைவிட்டு நீங்க எண்ணுவேனென்று, கனவிலுங் கருதி யிருப்பாளோ? அப்படி யவளிருக்க, நானிந்தயோசனை செய்யலாமோ? ஆயினும், நான்செய்யக்கூடியது வேறென்னவிருக்கிறது? நான் துரோகியாகப் போகவேண்டியதுதான். வேறுவழியில்லை, இதோ போகிறேன். (போகிறான். திரும்பு) ஐயோ! போவதென்றபோனால், என்கால் பின்னே யிழுக்கின்றதே! ஓர் அடிமுன் வைத்தால், ஒன்பதடி பின்வாங்குகிறதே! ஐயோ! பாவிக்கால்காள்! என்னுடையவைகளாக என்னுடன் பிற

ந்து வளர்த்துவிட்டு, நடுவே வந்தவளுக்குச் சாதகமாகி
னீர்களே? ஈசா! நானிறக்கலாகாதோ? என்பிராணன்
நீங்கமாட்டே னென்கிறதே! இவளைவிட் டகன்றாலும்
இவள்கதி யென்னாகுமோ? விலங்குகளுக் கிரையாவா
ளோ? அல்லது, என்னைநினைந்துயிர்துறப்பாளோ? வே
றொருவர் கைப்பட்டு வெதும்புவளோ? நானென்று மறி
கிலேனே!

உலக முழுது மொருகுடைக்கீ
ழுவம னிலியா யரசியற்றித்
திலக மனையாள் பாவையர்தந்
திருமா முகத்தி னெழில்காண
வலகி லிடையூ றனைத்தையும்வென்
றமரே சனுமே தலைகுனியக்
குலம தனுக்கோர் விளக்காகுங்
குயினேர் மொழியா ளைமணந்தேன். (௪௧)

மணந்த மனையின் மணநிலையு
மதியும் பதியை மகிழ்விக்குங்
குணமு மனையாள் குழலிசையுங்
குழலி னெழிலுங் குளிர்முகமுங்
கணமு மகலா தனுபவித்த
கடையேன் மனமோ கன்மனமாய்த்
தணந்து படர்வான் றலைப்பட்டேன்
றனியே னென்றுந் தனியேனே. (௪௨)

துனியே கிடந்து தயங்கிடுமத்
தருண மதனிற் றேவதைகாள்
பனிநேர் மொழியாள் படுந்துயரும்
பயமு நீக்கிப் பரிந்துரைமி
னினியே குவளு னிவணகற்றி
யிதுவோ வென்றன் றலைவிதியு

மனியா யஞ்செய் தகல்கின்றே
 னுமே போல்வா டனைவிடுத்தே. (௧௨).

என்கதி யிப்படியோ வாயிற்று? ஐயோ! தெய்வங்காள்! என்கண்மணியை வேறு வருத்தத்திற் குட்படுத்தாது, அவளுடைய நாட்டையடையச்செய்து காப்பாற்றுவீர்களா? நான் சென்று வருகின்றேன். (போகின்றான், மறுபடி) ஜகதீசா! இவ்விந்து முகத்தை நானினி யெப்பொழுது காண்பேனோ? காணப்போகிறதே யில்லையோ? இப்பிறப்பி லில்லையாயினும், இனி எப்பிறப்பு வாய்க்கினும் அப்பொழுது இவளையே மனைவியாகக்கொண்டு வாழக் கருணைசெய்வீர்! இனி நான் பார்ப்பதே நிச்சயமில்லாத என்கண்மணியை என்மனமார முத்தமிட்டுப் போகிறேன். (முத்தமிடுகிறான்) என்கழுத்திற் சுகந்த மணமாலையையிட்டு, என்கையைப்பிடித்து, என்க்குப் பல்விதப் பணிவிடைகளுஞ்செய்த இக்கரங்களை யொருமுறை முத்தமிடுவேன். (கையை முத்தமிடுகின்றான்) இன்னு மொருமுறை அவளிந்துமுகத்தைக் கண்ணாரக்காண்பேன். இனிவருவேனோ? பின்னொருதரங் காண்பேனோ? ஏது? இனி வாரேன்? உன்முகம்பாரேன்! என்கண்மணி! தமயந்தி! இன்றுடன் நம்சேர்க்கை யொழிகிறதடி! திரும்பவுண்டாகுமோ உண்டாகாதோ? நீ யென்னிடத்து வைத்த அன்பிற்குக் கன்மனமுள்ள கொடுந்துவையாத்துரோகியானதலின், அநுபவிக்க மாட்டாது, உன்னை யதிகத் துன்பத்தில் விட்டுப்போகிறேன். ஆயின், இவ்வளவிற்கும் காரணம், எனக்கு உன்னிடத்துள்ள விசேஷ அன்புமாகும். உன்னைக் கடவுள் காப்பாராக! எனக்குப் பாக்கியமிருந்தால், திரும்ப வுன்னையடைந்து, உன தமிழ்தினுமினிய வசனத்தைக் கேட்கிறேன். உன் குளிர்ந்த நோக்கத்தாற் றழைக்கிறேன். இல்லையேல், நாசமடைகிறேன். இதுதான் நம்கடைசிவிழிப்பு. போகின்றேன்.

காணதா துறையுங் கலைமா னினமே
நீரொனுந் தவெழிற் றமயந் தியைநீர்
வாரொனுத் திடுசேர் வடிவே யெனலாம்
மானகி கலனையிக் தமலர்த் திருவான் (௪௪)

வீமன் பதிசேர் வழியே விடுவீர்
தாழும் புனைசேர்த் தமயந் தியையே
வேமென் மனமிவ் விதனம் மதனாற்
போமா றெனுநான் புகுபோக் கெதுவோ. (௪௫)

வானத் தொளிர்கின்ற வான்மீன்கா ளென்னுடைய
மானைத் துயரடைந்து வாடாது காவீரோ? (௪௬)
காமன் றனையெரித்த கண்ணுதலே கானுறையும்
வீமனி குலவிளக்கா மெல்லியலைக் காவீரோ? (௪௭)
வனத்திடத்துச் சஞ்சரிக்கும் வானவர்கா ளென்றன்
மனத்திடத்துச் சஞ்சரிக்கும் மாதரசைக் காவீரோ? (௪௮)
போமாறென் றின்றிப் புலம்பித் தவிக்குமெனக்
காமாறென் றுண்டே லதையெனக்குக் காட்டீரோ? (௪௯)
காதல்புரிந் தென்னைக் காத்துவந்த காரிகையே!
போதல் புரிந்துன்னைப் போற்றாது போகின்றேன். (௫௦)
மானே! அகல்கின்றேன். மாதரசே! போகின்றேன்.
தேனே! இனியுனைநான் றேருநா ளெந்நாளோ? (௫௧)
பாரிழந்து பாலருடன் பாரியரைத் தானிழந்து
பேரிழந்து சூதாடிப் பேடியர்போற் போகின்றேன். (௫௨)
என்போ வினியுலகி லின்னுக் கவறாடித்
துன்பெய்தி மாக்காள்! துடியாது வாழ்வீரே! (௫௩)

[போகின்றான்

தமயந்தி:—(துயிலெழுந்து கணவனைக்கட்டக் கைபோடலும், கையில்கப்படாமைகண்டு) ஓ! நாதா! எங்குற்றீர்? (தடவிப்பார்த்து.) என்னே! காண்கிலேன்? (கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு) என்

இன்னும்வரவில்லை? இஃதென்ன விளையாட்டுப் பிரமோ? காட்டிலா ஒளித்து விளையாடுகிறது, இருட்டுவேளையில்? போதும் வாருங்கள்——என்ன! இப்படித்தானா செய்கிறது? நன்றாயிருந்தது! கேவலம் ஒரு பெண்தானே யென்று நினைக்கவேண்டாமா? எவ்வளவு நாழிகைதான் விளையாடுகிறது? இதுதானா விளையாடுஞ் சமயம்? வாருங்கள் தாங்கள் மிகச்சமர்த்தர்தாம்——நாதா! என்ன? நான் கூப்பிடுகிறது கேட்கவில்லையா யென்ன?—நான் பயத்தாற் பதறுகிறேனே! என்னை வந்து தேற்றவேண்டாமோ? (கொஞ்சம் யோசித்து) என்ன? இன்னும் வரவில்லையே? ஐயகோ! ஒருகால் நான் நாட்டிலிருக்கும் பொழுது கண்டகனவுதான் மெய்யாகிவிட்டதோ? அக்கனவு பலியாதென்றாளே, மோகனம்? ஐயோ! என்மாட்டுப்பலித்ததோ? தேவா! நாசமாய்ப்போய்விட்டேனோ? என்கண்ணாளரும் என்னைக்கடிந்தனரோ?——ச்சை! எதற்காக இவ்விதம் பிதற்றுகிறோம்? ஒருகால், என்னையன் தூக்கத்திற் புரண்டு கொஞ்சத்தூரத்திற்கப்புறந் துயிலக்கூடும். அதைப்பார்ப்போம். (தானும் கொஞ்சம் நகர்ந்து கையாற்றடவுகிறாள்) ஐயகோ! என்றலைவனைக் காணேனே! ஆ! தெய்வமே! என்னைச் சந்தியில்விட்டு விட்டாயோ? என்னபோனபோதிலும், என்காதலிருக்கிறாரென் றிருந்தேனே! பாழுந் தெய்வமே! உனக்கு அதுவும் சகிக்கவில்லையோ? என்செய்வேன்? எவ்வாறுய்வேன்? (கையைக்கொத்து வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு) -ஐயோ என்வயிறு பதைக்கிறதே! என்னாவி பதறுகிறதே! என் சீவன்றான் போகாதோ? (மேலேவிழுகிறாள்) என் துரையையும் பிரிந்துமா உயிர்வாழவேண்டும்? ஐயோ! நீலித்தனந்தானே மிச்சமாகிறது! பத்தினிப்பெண்டிரென்னைக் காணில் நகைப்பரே! நான் இன்னும்மாண்டிலெனே? என்னுயிர் நீங்கவில்லையே?————நாதா! விளையாடத்தான் விளையாடுகிறீர்களோ? நான் பிரிந்தா லென்னசெய்

கிறேனென்று பரீக்ஷை பார்க்கிறீர்களோ? இது தங்களுக்கு நீதியோ?

மணிவிளக் கெரிந்திடு மனையிற் பள்ளிமீ
தணிதிகழ் கரங்கள்சற் றகலத் தாங்கிடேன்
றிணியிருள் செறியுமித் தீய கானத்துத்
துணிவுகொண் டெனையுமே துறந்த னீதியோ? (௫௪)

அன்றிலும் பேடுமா யன்பு மேவிட
வொன்றிய மனத்தொடு முவந்து வாழ்ந்தன
மின்றிவ ணெனையகன் றிருந்து பார்த்தலு
நன்றுகொ லோவென்றன் நாத நாதவோ? (௫௫)

நீண்டநல் விசையொடு நீதி மன்னனா
யாண்டவுன் னளியினை யறைய வல்லர்யார்?
ஈண்டெனை விடுத்தகன் றியங்கு மிச்செய
லாண்டகை மீளவி லுன் னருளிற் கேற்குமோ? (௫௬)

ஆதலி னிதுவரை யாற்ற வைத்தது
போதுமின் றினியெனைப் புலம்பி டாவணை
நீதிமிக் குடையசீர் நிடதர் கோமக
வாதர வுடனெனை யண்மு வாய்கொலோ? (௫௭)

ஐயோ! குறுநகை தவழ்ந்து பிரகாசிக்கும் தங்களுடைய திருமுக மண்டலத்தையும், என்னைக் கட்டியணைக்கும் புயங்களையுங் காணப்பெறாது, கண்ணீர்விட்டுக் கதறி யழுகிறேனே! என்முன்தோன்றி, ‘அஞ்சாதே, என்று ஒருமுறை சொல்லி, என்னைத்தழுவாமல், அன்று தேவேந்திர னுபதேசித்த மந்திரந்தா னிருக்கிறதேயென்று, என்கண்காணாது, என்னெதிரிலேயே நின்று வேடிக்கைபார்க்கிறீர்களோ? இதுதானா, அந்த மந்திரங்கற்ற பயன்? அந்தப்பாழு மந்திரம் பலியாது போகக்கூடாதா? நாதா! போதும். இனியாகிலும் இக்கோதாட்டோ

ழியுங்கள். இதோ, அருணோதய மாகிவிட்டது. சூரிய
கிரணங்களுந் தோன்றிவிட்டன! ஆதலின், இனியே
னுந் தாமதியாது காலைக்கடன் முடிக்கவாருங்கள். நான்
பணிவிடைசெய்யச் சன்னத்தையாயிருக்கிறேன். (கணவனு
டைய உருத்தோன்ற) ஆ! இதோ வந்துவிட்டார். நாதா!
இப்படித்தானா விளையாடுகிறது? கொஞ்சமாவது கரு
ணைவேண்டாமா? நல்லது, இனி யொளியுங்கள் பார்ப்
போம், அம்மந்திரத்தின் வலியை? நானுங்களைக்கெட்டி
யாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு விடுகிறேன். (கட்டப்போய் வெ
ட்டவெளியாயிருத்தல்கண்டு) ஐயோ! என் பிரமைதானா?
நாதா! வரமாட்டீர்களா? எங்குப்போ யிருக்கிறீர்கள்?
ஒருவேளை, 'நமது வேலைக்காரர்களிலரே, இவள்தானே
செய்யவேண்டும், அதற்கு நாமேசெய்து கொள்ளுவோம்'
என்று அதிகாலையிலெழுந்து, காலைக்கடன் முடித்தற்
பொருட்டு, முன்புகண்ட தாமரைத்தடஞ் சென்றிருக்கி
றாரோ? போய்ப்பார்க்கிறேன். (சிறிதுதூரஞ்சென்று கணவ
னைக்காணாது) ஐயோ! 'இந்தக்கொடியவள் போகிறவழியா
கக்காணோம். துன்பப்படுத்துகிறாள். ஆதலின், இது
தான் தக்க ஏற்பாடு' என்று விட்டகன்றீர்களோ? இனி
நான் தங்களைப்பார்க்கப் போகிறதேயில்லையோ? நீங்க
ளென்னைக் காட்டில்விட்டுப்போதல் நீதியோ? தாங்கள்
அரசரல்லீரோ? அநீதியாய்த் தண்டிக்கமாட்டீர்களோ?
நான்றானேதேனுந் தவறுசெய்தேனோ? அதுவுமெனக்
குத் தெரியவில்லையே? ஆ!——————.

ஐயகோ வென்ற னுருயிர்த் தலைவா!
பொய்யதோ வந்நாட் புகன்றநின் மாற்றம்
‘உன்னையான் பிரியே னுண்மையீ' தென்னச்
சொன்னநீ யென்னோ சொல்லிழந் தனையே?
5. என்னைநீ துறத்தற் கென்பிழைப் பென்னோ?
மன்னனே நின்றன் மலர்வாய் திறவாய்.

ஆதிநீ என்ன மறைந்தது முதலா
ஓதிநின் றுமை முநச்செபித் திட்டேன்.
தோழிய ரென்றன் தோற்ற மறிந்தோர்
நாழிகைப் பொழுதில் நவின்றனர் தாய்க்குத்
தாயரு முடனே தந்தைபா லுரைக்கத்
தேயமன் னவர்க்கெலாம் திருமுகம் விடுத்தார்.
மன்னவன் கோயில் மணமுர சியம்புழிப்
பன்னுவல் யான்பட்ட பாடுக ளனைத்தும்.
'நிடதநா டாளும் நீள்புகழ் நளனே
கூடவர லென்னை மகிழ்ந்தனை யாயோ ?
என்றுநா னுண்டி யேதுமில் லாமற்
கன்றிய மனத்தேன் கடவுளைத் துதித்தேன்.
நளமகா ராசன் நாடுசேர்ந் தானெனக்
களிப்பமார் தோழி கழறு முன்னே
அமரர்கள் பணித்தவா றாகப் போந்து
குமரநீ யுன்னெழிற் கோலங் காட்டினை.
அன்றுநான் கொண்ட அன்பிற் காகவோ
வின்றுநீ யென்னை யின்னணஞ் செய்தாய் ?
அல்லதூஉ முன்ற னுளகை தனினின்
சொல்லைக் கடந்தியான் சோர்ந்தது முண்டோ ?
ஐயா நாதா ! வாருயிர்த் துணைவா !
பொய்யோ ? கனவோ ? போக மனைத்தும்.
புட்கரன் பாவிபுட்கர வாகப்
பொய்ச்சூ தாடிப் பொருளெலாங் கவர்ந்தான்.
கொள்ளை கொண்ட கொடியவன் நம்மை
உள்ளலும் நாமும் எதிலார் போலக்
கானகம் நாடிக் கடுகிய போழ்து
நானுமே யுன்னை நாதவென் றரற்றிக்
கூடப் போந்த குற்றமோ நீயெனைத்
தேட வைத்துத் திகைப்பச் செய்தாய் ?
இப்பெருங் குற்ற மியற்றினே னாயினும்

அப்பனே ! யென்ற னன்பு காரணமாம்.
ஆதையா லென்னை ஆதரித் தாள்வான்
வாகை யேற்றிடாய் வாகையேற் றவனே! (௩அ)

(மூர்ச்சித்து விழுந்து மறுபடி யெழுந்து.)

ஓ! நாதா? இவ்வளவுதானு தங்களுட னெனக்குவாழ்க்கை? இனிக்கிடையாதா? தங்களுடைய முறுவல் முகத்தை யென்றுகாண்பேன்? ஐயோ! என்னைக்கைப்பிடித்தநாண்முதல், என்னையொருசொற்கூடக் கடிந்துசொன்னதில்லையே! நாதா!

தண்டார் புனையுன் றடமார்பிற்
    றளிவீற் றிருந்து தளிர்த்தவள்யான்
கண்டார் நகைக்கக் கானகத்திற்
    கணவற் பிரிந்த காரிகையாய்த்
திண்டா டுவதுன் றிருக்கருணைக்
    கழகோ தீயேன் றனைப்போலு
முண்டோ வொருவ ருலகதனி
    லுயர்ந்தோர் யார்க்கு முயர்ந்தோனே! (௩௯)

அன்பாரிடத்தி லதிகமென
    வந்நா ளடியேன் மனங்களிக்க
'வென்பா லுனக்கே வதிகமெனக்
    குன்பால ன்பு மிகுதி' யென்றென்
றன்பா லுரைத்துத் தடமார்பிற்
    றழுவி யணைத்த தலைவாவோ
துன்பே யடைந்து துணையிலியாய்த்
    துடிக்கின் றேனென் றூயவனே.!
'வானு ளரச னுனைமணப்பான்
    வருந்தி வகையொன் றறிகிலனுட்ப்

பேர்ற் றுறையு மிடனாடிப்
[illegible] பூவா யுனது புகழ்க்கரிய
தேனேரிதழுந் திகழ் மார்புந்
    திருமார் முகமுந் திளைத்திருந்த
நானேர் கணமும் பிரிகிலனாய்
    நயப்பா' னெனநீ நவின்றனையே ? (௪௧)

ஐயோ ! வுனது திருமுகமு
    மணிபெற் றிலங்குந் தடந்தோளும்
வெய்யோ னொளியை யெய்த்திடுமுன்
    மேனி யெழிலும் மிடற்றமைப்பும்
மையோ டெனது நுதற்றிலக
    மகிழ்வோ டிருந்து தீட்டிடுமுன்
கையோ டுனது கனிவாயுங்
    கடையேன் பெறுநா ளெந்நாளோ ? (௪௨

எனன்றே டிருந்தேன் னிதயமதை
    யெஃக மீர்க்குங் காந்தமென
வுன்னே டிழக்க வுணர்விலியா
    யுனையே கதியென் றற்றனனாற்
பின்னே ரிடமு மறிகிலனே
    பிரிவாற் கிடந்து பிதற்றுவனென்
மன்னா ! வுனது மதிமுகத்தை
    மகிழ்விற் போந்து காட்டுதியோ ? (௫௧)

ஐயோ ! நாதா ! தாங்கள் எங்குப்போனாலும், என்ன துன்பப்பட்டாலும், நானும் பங்கிட்டுக்கொள்ளமாட்டேனா ? அதற்குத் தகுதியற்றவளென்றோ தள்ளிவிட்டீர்கள் ? ஐயனே ? தாங்களெங்குத்தான் போயிருப்பீர்கள் ? ஐயோ ? பாவியேனேன் தூங்கினேன் ? இந்தப்பாழுந் தூக்க மென் குடியைக்கெடுக்கவோவந்தது ? "பின்றூங்கி முன்னெழுதல்" என்ற கற்புடைய மங்கையர்க்குக் கூறியமாற்

றம் இன்று பிழைத்தேனாதலின், அழுகிக்கிறேன். என்னையனையல்லவா நான் முன்பு தூங்கவைத்திருக்க வேண்டும்? நான் தூங்கினேனாதலின் படுகிறேன். ஐயோ! மான்காள்! மயில்காள்! என்னைக்கண்டு ஏன் வெருண்டோடுகிறீர்கள்? நான் பேய்போலிருக்கிறேனா? நீங்கள் கூடி விளையாடத்தகுந்த உத்தமஜாதிப்பெண்ணாக யான் தோன்றவில்லையோ? ஐயோ! நீங்கள் பெண்களுடன் தோழமைகொள்பவர்களாகின்றீரே? பெண்ணொருங்கொண்ட எனக்கு உதவிபுரியீர்களா?

*"வாவு மிளமான்காள்! மயில்காள்! மடப்பிடிகாள்!
கூவுங் கரிய குயில்காண்மென் புள்ளினங்காள்!
ஆவியென மேவி யகலே மெனவகன்ற
காவலன்றான் போன வழியெனக்குக் காட்டீரோ?"

(மேலிழுக்க மறுபடியெழுந்து)

ஐயோ! இவைகளெல்லா மோடுகின்றனவே? எங்களிருவரையும் அந்நாளில் ஓரன்னபக்ஷி சேர்த்துவைத்ததே? இன்றோ இத்தனை புட்களுங் கவனியாது ஓடுகின்றனவே! எல்லாங்காலத்திற்குத்தகுந்தபடி தாமேயிருக்கும்? அவைகளையா குற்றங்கூறுவது? ஐயோ நாதா! நாதா!! எங்குச்சென்றால் உம்மைக் காணலாம்?

[அழுதுகொண்டே போகின்றாள்.

---

* நைடதம்.

நான்காங்களம்.

இடம்: காட்டில் வேறோர்பகுதி.
காலம்: காலைப்பொழுது.
பாத்திரங்கள்: வேடன்-வேடுவச்சி.

வேடன்:—[பாடுகிறான்]

(ஏ) இந்துஸ்தானிமெட்டு-மிசிரதாளம்.

சின்னஞ் சிறிய குட்டி
சிங்காரமாய்ப் பேசுங் குட்டி
தன்னந் தனியே யிங்கு
தானும் வரக் காரண மென் (நன்னானே)
அடியே! கரடி புலிகள் மருவுங் காடு
கரி மரிபுந் திரியுங்காடு
காம விடர்க ளியங்குங் காடு
கன்னியர் வழி மயங்குங் காடு
அடியே! என்ன நினைந்து வந்தாய் நீயும்
எங்குந் மீதேடி யிரங்குந் தாயும்
மாடு முனையே மறித்துப் பாயும்
மானே பிடுங்கும் வேட்டை நாயும்
அடியே! எண்ண மென்னடி எடுத்துச் சொல்லடி
கண்ணே யென்றனைக் கட்டி நில்லடி (நன்னானே)

வேடுவச்சி:—[பாடுகிறாள்]

மனதிற் கிசைந்த மன்னா
மாதுரியப் பேச்சு மன்னா
உனது கருணை யையே
உன்னி வந்தே னென் கணவா (நன்னானே)
அடடா! காலைப் பொழுதிற் கரடி யேது
கரியு மெனையேன் கடுகு மோது
காம விடர்க்கு மனுகுந் தீது
காதல னெனக் கிருக்கும் போது

அடடா! உன்னை நினைக்குது வரவு மாச்சு
உருகி மனமும் வெண்ணெ யாச்சு
அயித்தை மகளின் வீடு போச்சு
அங்கு தங்கவே பயமு மாச்சு
அடடா! அண்டி வந்தேனே அணுகி யுன்றனைக்
கண்டு மென்றனைக் கலப்பா யின்றெனை (நன்னானே)

வேடன் :—

அருமைச் சிறிய பிள்ளை
அம்பு மிகக் கொண்ட பிள்ளை
கருமை விழியு மென்றன்
காதல் வளர்க்கு தடி (நன்னானே),
அடியே! உன்னை நாளும் பிரிக்கமாட்டேன்
உனைவிட்டுக் கணம் தரிக்க மாட்டேன்
பின்னொரு வரை வரிக்க மாட்டேன்
பேதை யுன்குணம் விரிக்க மாட்டேன்
அடியே! தினமு முனையே கூட்டி வருவேன்
திரும்ப வனமும் காட்டி வருவேன்
வேட்டை விலங்கை ஓட்டி வருவேன்
வேணபடி யூன் வாட்டித் தருவேன்
அடியே! சத்திய மடி சகியே கொள்ளடி
சித்த மென்னடி சிந்தை விள்ளடி (நன்னானே)

(திரைக்குப் பின்புறமிருந்து, 'ஐயோ! ஐயோ! யாருமில்லையா?' என்ற சத்தம் கேட்கிறது).

வேடன் :—அடி, குட்டி! அந்தாலே யாரோரு பொம்புளே மாதிரியிருக்கு. பெருங்கூச்சப்போட்றாளே பாவம். நான் போய் என்னாண்டு பாத்துக்கிட்டு வாரேன். நீ முன்னே வீட்டுக்குப்போய்ச் சோறாக்கிவை.

வேடுவச்சி :—நான் வீட்டிலே தனிச்சுல்லே யிருக்கணும்? நீ பொட்டெண வந்திர்ரியா?

வேடன் :—இந்தாலே வந்துவிட்டேன், போங்கிறேன்.

[இருவரும் போகிறார்கள்]

ஐந்தாங்களம்.

இடம்: காட்டில் வேறோர்பாகம்.
காலம்: முற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: தமயந்தி-வேடன்.

தமயந்தி:—ஐயா! தங்களுக்கு அனந்தகோடி வந்தனம். தங்கள் உதவிக்கு நானென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? இந்தமட்டும் அந்தப்பாம்பின் வாயினின்றும் தப்பிவைத்தீர்களே! இதை நானுள்ளளவும் மறவேன். ஐயா, பெரியவரே! இந்த விதர்ப்பதேசத் தலைநகராகிய குண்டினபுரம் போகும் சாலையெது?

வேடன்:—(தனக்குள்) அட! இந்தப்பொம்பிள்ளேதான் என்ன அள்காயிருக்காங்க்றேன்! அதுக்குச்சரியா அவபேசறதெத்தாம்பாரேன் நமக்குந்தாம் பொஞ்சாதி யிருக்கா, அடத்தூ! (காரியுமிழ்க்த, வெளியாய்) எங்கே போகணும்? ஆ!— ——குண்டினபுரமா? அங்கெயென்ன அலுவ?

தமயந்தி:—ஐயா! அங்கு எனக்குத்தெரிந்த சில உறவினரிருக்கிறார்கள். அங்குப்போகவேண்டும்.

வேடன்:—என் புள்ளே! நீ யாரு? (முகத்தைநயுற்றுப்பார்த்துச் சிரிக்கிறான்) ஆ!————இங்கெயெங்கேங்கிறேன் வந்தே? என்ன சமாசாரம்?

தமயந்தி:—(தனக்குள்) இஃதென்ன? இந்த மனிதன், 'நீ, நீ;' என்று பேசுகிறானே? ஆனால், காட்டிற்பிறந்து வளர்ந்தவனானே? மட்டுமரியாதை தெரியாதல்லவா? நல்லதிருக்கட்டும். (வெளிப்பட) நான் அந்த விதர்ப்பநாட்டுக் குடிகளுளொருத்தி. இங்கு என்புருஷருடன் வந்தேன் அவரைவிட்டுப் பிரிந்து வழிதெரியாது வந்துகொண்டி

ருந்தேன். அப்பொழுதுதான் நீங்கள் கொன்றெறிந்த பாம்பு விழுங்கப்பார்த்தது. இதுதான் என் வரலாறு. இனி யென்னூர் போகவேண்டும். அங்கு என் புருஷரும் வந்திருப்பார்.

வேடன் :—ஆ! அப்படியா? ஒம்புருஷன் வேறையா வந்திருக்கிறான்? எங்கே யிருப்பான்? ஒன்னேவிட்டும் ஒரு புருசம் பிரிஞ்சானா?

தமயந்தி :—(தனக்குள்) இஃதென்ன? இவன் பேசும் மாதிரி எனக்குச் சந்தேகத்தை விளைக்கிறதே? (வெளியாய்) ஐயா! பெரியவரே! என் கணவர் என்னைவிட்டு மனதறிந்து பிரிந்திரார். ஏதோ தாமறியாது நேர்ந்திருக்கவேண்டும்.

வேடன் :—(தனக்குள்) அட! இவபேச்சைப்பார்ரா! அவவாயும்—கண்ணும்—மூக்கும்—! அட! பயமக எம்புட்டு அளகுடா? (சிரிக்கிறான்) ஆனா நீ யென்னதான் செய்யணுங்கறே?

தமயந்தி :—என்னைக் குண்டினபுரம் போகும் பாட்டையிற் சேர்க்கவேண்டும்.

வேடன் :—நீ ரொம்ப அளகாயிருக்கியே?

தமயந்தி :—(தனக்குள்) இஃதென்ன கஷ்டமாயிருக்கிறதே? (வேடனை நோக்கி) அதனாலென்ன ஐயா? என்னிலும் பலமடங்கு அழகுள்ளவர்கள் எத்தனையோ பெயர்களிருக்கிறார்கள். (பயபக்தியுடன்) நல்லது, அந்த வழியைக் காட்டுங்களேன்?

வேடன் :—என்ன புள்ளே அவசரம்? போரதுதானே? (தனக்குள்) அட! பயமக என்னுமயக்கு மயக்கிறாட்டா? இந்தாலே, நானுந்தாம் பொம்புளேயளேப் பாத்திருக்கேறேன். இருந்தாலும், இப்படி எனக்கு மனசுலே தச்சதில்லேங்கிறேன். எம்பொஞ்சாதிகூடச் சொல்லுவ, அவகிட்ட

எனக்கு அம்பில்லேண்டு. அட! அப்படியானு எம்மனைசியுமில்லா கலச்சுப்போட்டா? இந்தா! அவபாக்கிற தெத்தரும்பிரேன்! பொல்லாச்சிறுக்கிடா!

தமயந்தி :—ஐயா! நாழிகையாகிறதே! நான் கேட்கக்கேட்கப் பேசாது நிற்கிறீர்களே? நானோ நடக்கத் தள்ளாதவள். ஊரோ மிகத்தொலையாயிருக்கிறது! இருட்டினால், நானிருக்குமிடமோ காடு. சாயங்காலத்திற்குள்ளாகக் காட்டையாவது தாண்டவேண்டும். இனி வெய்யிலும் அதிகமாகிவிடும். ஆதலின், சீக்கிரம் வழிகாட்டுங்களேன்?

வேடன் :—வழியா? வழிதிவளிதான். எம்புள்ளே சும்மா கடந்லேயரே? எவனோ ஒரு சோதாவாம், அவம்பொஞ்சாதியெக் கொஞ்சங்கூட, அம்புங்கறதில்லாமெக் காட்டுலேவிட்டுப்போனாம். இவ அவனைத் தொடர்ந்துகிட்டுப் போறாளாம்! கடக்கிறேஞ்சும்மா! அவம் போனாப் போறான்.

தமயந்தி :—ஐயா! அவர் போனாற்போகிறார். என் நிலைமைக்கிரங்கித் தாங்கள் இவ்வளவு பேசியதற்கு மெத்தச் சந்தோஷம். எனக்கு வழியைமட்டும் காட்டிவிடுங்கள்.

வேடன் :—அட யென்னக்கிறேன், 'வழி, வழி'ன்னு கடந்லேயறே! இந்தா! நாஞ்சொல்றதைக்கேளு. அவனோ பொயித்தான். சும்மா, 'அங்கே, இங்கே,'ன்னுக்கிட்டுத் திரியாமே, என் வீட்டுக்கு வந்திரு. (தமயந்தி காதைப்பொத்திக் கொள்கிறாள்) அங்கெ யெம்பொஞ்சாதியிருக்கு. என்னாங்கிறேன் காதைப்பொத்திக்கிட்டே? அதை விட்டு ஒனக்கு ஊழியஞ் செய்யச்சொர்ரேன். செளக்யமாயிருக்கலாம் வா. நாஞ்சொல்றதைக்கேளு.

தமயந்தி :—(தனக்குள்) அட, கஷ்டமே! இதுவும் நமக்கு வேண்டியிருந்ததா? ஒரு வேடனுக்கும் பெண்டாக வேண்

மோ? அதுதான் ஒரு குறைவு. ஐயோ. பாவிவாய் கூசாது சொல்கிறானே! நானோ உதவியற்றிருக்கிறே னே! என்ன செய்வேன்?

வேடன்:—என்னபுள்ளே! சும்மா நிக்கிறே? சம்மதந்தா னே? அப்படியே செய். எம்பொஞ்சாதிமட்டும் ஒன் னைக் கண்டிச்சோ, ஒன்னைவிடும் இன்னு இருக்கிறே? அப்பறம், நானுந்தான் எப்பொஞ்சாதிட்டேச்சேந்து வேணு?

தமயந்தி:—(தனக்குள்) ஐயோ! கஷ்டமே! என்ன விபரீத கா லத்திற்கு இப்படியெல்லாம் ஒன்றின்மேலொன்றாய்வரு கிறதோ? (வேடனை நோக்கி) ஐயா! நானுங்கள் வீட்டிற்கு தற்காக வரவேண்டும்? வந்தாலுந்தான், எத்தனைநாட்க ளிருக்கப்போகிறேன்? ஒரு கணவன் கீழிருந்து வாழும் பெண், அவனை விட்டு அரைக்கணமேனு மிருக்கலாமா? உங்களுக்குத் தெரியாதா? என் பொறியை நான் நிறை வேற்றவேண்டுமன்றோ? ஆதலால், என்னை மன்னித்து வழியைக் காட்டுங்கள்.

வேடன்:—அட! என்னபுள்ளே! பேச்சுப்படிக்கிறே? நாந் தாஞ் சொல்றேனே, விட்டுவாபுள்ளேன்னு? வந்தியா னு, 'கலியம்பொஞ்சாதி, கலியம்பொஞ்சாதி,' ன்னு தாங் குவாகளே ஊரெல்லாம். இன்னம், ராசாக்களுக்குக்கூ டக் கிட்டாத மான்கறி நெதங்கொணந்து தருவேன். கா ட்டு மிருகங்களாம் கலியம் பேரைச்சொன்னக் கத றுமே! நானென்ன அளகிலேதான் ஒம்புருசனைப்பார்க் கக் கொறஞ்சிறவேணு? என்ன? கசக்குதோ கலியனைக் கட்டிக்க?

தமயந்தி:—(நாராயணா, என்று, காதைப்பொத்திக்கொண்டு வேடனைப் பார்த்து) ஐயா! நான் கேவலம் அநாதைப்பெண். சுற்றமற் றவள் தாங்களோ வேட்டுவராஜராக விருக்கிறீர்கள். தங் களுக்கு நான் தகுதியா? மேலும், தங்களுக்கு ஒரு காயதி

யிருக்கும்பொழுது, கல்யாணமான மறுமாதரைப்பற்றித் தாங்கள் நினைக்கலாமா? தங்களுக்குத்தெரியாததீதியா?

வேடன்:—அடடா பயமகளே! பேச்சில்லா படிக்கிறா? எங் குட்டி?

தமயந்தி:—(தனக்குள்) ஐயோ! குட்டியென்கிறானே, பாவி!

வேடன்:—நாயம் பேசிப்பிட்டியோ? நடுக்கிளிஞ்ச நாயம்! எங்குக்குட்டி கத்துக்கிட்டெ இந்த நீதி? எங்கிட்டவா நாயம் பொளக்கறே? சும்மா ஏதோ, 'குட்டி, குட்டின்னு, மினுக்குக்கு ரெண்டுகாசு' ன்னுல்லா, கிராக்கி பண்ணறா? ஐயோ! போகுது நயமாச்சொல்லுவன்னு வீசறு ளே பாக்கணும்! (சற்றுப்பொறுத்துச் சாந்தமாய்) எம்புள்ளே! இந்தப்பய நெசமாத்தான் நம்மகிட்டப் பிரியம்வச்சிருக் கானு, பொய்யான்னு பரிச்சைபாக்கிறயோ? அப்படித் தானிருக்கும். இல்லாட்டி இவ்வளவு துணிச்சலாக கலி யங்கிட்டப் பேசிறிவியா? பின்னாலே, சலுகெகொண் டாடலாமிண்டில்லா பேசுறா? பலேயப்பா! சவாசு! நல்லகுட்டிங்கிறன்! பயமகளுக்கு, அவளுக்குத் தருந் தாப்பலே, அறிவுமில்ல அமஞ்சிருக்கிது? (கிட்டச்சென்று) எங்குட்டி? அப்படித்தானே? சும்மாசொல்லுகுட்டி? (தமயந்தி கண்ணை மூடிக்கொண்டு விலகுகிறாள்) என்ன கண்ணை மூடிக்கிட்டியே? மூடிக்கிட்டா என்ன? நானுமா பொட்டையாயிருப்பேன்? என்னெகுட்டி பின்னுக்கு வாங்குறே?

தமயந்தி:—ஐயா! தங்களுக்கு அநேகவந்தனம் செய்கிறேன். இனி இந்த வார்த்தைகள் வேண்டாம். ஆனால், தாங்கள் சொல்லுகிற இத்தனையும், மனதாரச் சொல்லுவதில்லை யென்று நானறிவேன். இல்லாவிட்டால், பாம்பின்வாயிலி ருந்து கருணையுடன் காப்பாற்றி, என்னைவிட்டுப் பிரிந்த என்பர்த்தாவைக்கூட, என் நிலைமைக்கிரங்கித் [illegible]

மகாத்மாவாகிய தங்களுக்கோ இவ்வெண்ணம் உண்மையில் வரப்போகிறது? ஒருபொழுதும் வரமாட்டாது. ஆனால், இவளோ பால்யமாகவும், அழகுள்ளவளாகவுமிருக்கிறாள். காட்டிலோ தனித்துமிருக்கிறாள். கணவனைவிட்டுப் பிரிந்த தென்கிறாள். இத்தனையும் உண்மையாகவதா மிருக்குமோ? அல்லது, சோரத்தனமேதேனு மிருக்குமோ? நாம், பாம்பின்வாயினின்றும் தப்பவைத்தது சற்பாத்திரந்தானா? என்று அறியவேண்டியே செய்திருக்கிறீர்கள். எப்படியாயினும், அவ்வார்த்தைகளை இனிக்கேட்கச்சகியேன். ஆதலின், தயவுசெய்து இனிச் சொல்லாதீர்கள்.

வேடன் :—அட! பயமகங்குட்டி! என்ன சமுத்துக்காரம் பேசுறாடா? ஏ குட்டி! என்னா இருந்தாலும், நானா ஆம்புள்ளெ, நீயோ பொம்புள்ளே! நீயா யென்னையேக்கிறது? (ஓடித் தமயந்தியின் கூந்தலைப்பிடிக்கிறான்).

தமயந்தி :—ஐயகோ! கேள்விமுறையில்லையோ? இந்தக்கானகத்தி லென்னை யிச்சண்டாளன் பிடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறானே? என்னசெய்வேன்? மனிதசகாய மில்லையே? ஓ, தெய்வமே! உனக்குக் கண்ணில்லையோ இக்கொடுஞ்செயலைக்காண? காதில்லையோ என் தீனவாசகத்தைக்கேட்க? அடா! பாவி! என்னைத்தொந்தரவு செய்யாதேயடா! உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேனடா!

வேடன் :—ஒன் நடசச்காரத்தெக் கொண்டுக்கிட்டுப்போய் அந்த ஒடப்புலேபோடு. நீ மாத்திரம் எம்பொஞ்சாதியா வந்தா ஒனக்கு நெதம்பத்துக்கும்பிடு நாம்போடுவேனே?

தமயந்தி :—அடா, சண்டாளா! நான் பத்தினிப்பெண்ணடா! நான் வயிறெரிந்தால் அது வீணே போகாதடா! உன் குலத்தைச் சுடுமடா! ஐயோ! ஏனடா வீணே கெடுகிறாய்? அன்னியப் பெண்களை யிச்சித்தவர்க ளெல்லோ

ரும் அலங்கோல மடைந்திருக்கிறார்களடா! நீயுமவர்க ளோடனு சேரவேண்டும்?

வேடன்:—ச்சைசீ வந்தது வரட்டும். ஆ! இப்பிட்டிப்புள்ளே! ஒனக்கு இப்பிட்டுத் துணிச்சலா? புளு நசுக்கினாலும் பேருச்சு! ஆ!! ஒண்ணை நாமாத்தர மின்னக்கி எய்மனசுக்குச் சரியாயில்லாமெ விடுவேனு? பார் செரில்ரேன், (மயிரைப்பிடித்திழுக்கக் குலுக்குகிறான்)

தமயந்தி—:அடா, பாதகா! வேண்டாமடா!

வேடன்:—அடவாய்! இனி 'டா, டா' ண்டு பேசினையோ, இந்தாலே தெரியுமா? (கைக்கையை ஓங்குகிறான்)

தமயந்தி:—தங்களிடத்தவர்து அகப்பட்டுக்கொண்ட ஒரு கேவலம் சாரிகையாவேனே நான். எனக்கு வேறு துணையில்லாதபொழுது என்னைத் துன்பப்படுத்தல் உம்முடைய ஆண்மைக்கழகாகுமா?

வேடன்:—நாந்தான் நீதிபடிக்காதேண்டேனே? நாரக்களுதே! (தலையை இன்னுமொருமுறை விசைத்திழுக்கக் குலுக்குகிறான்.)

தமயந்தி:—ஐயோ! நானென்ன செய்வேன்? இந்தச்சண்டாளன் என்னை வருத்துகிறானே! என்னாற் சகிக்கக் கூடவில்லையே! நானென்ன செய்வேன்? என்னைக் காப்பாரில்லையோ? (அதிகமாய்க் குலுக்குகிறான், 'போசாதே என்கிறான்) ஐயோ! வலிக்கிறதே! அடா! பாவி! நீ ஆணோடு பெண்ணோடு பிறக்கவில்லையாடா? உன் தாய் பெண்ணல்லளோ? உன் தாரம் பெண்ணல்லளோ? அவர்களை உன்போன்ற ஒரு மூர்க்கன் பலவந்தஞ் செய்தால் நீ கண்டு சகிப்பாயோ? அப்படி யென்னையும் நினைக்கலாகாதோ? அடா! என் நிலைமையில்மட்டும் நானிருந்திருப்பேனானால், என்னை நீ யேறெடுப் பார்க்கமாட்டுவையா? என் நாதன், என் கண்மணி, என் ராஜ ரிவ்விடத்திலிருந்தா லுன்னை யமலோகஞ் சேர்த்திருப்பாரடா! அடா,

சண்டாளா! என் போதாத வேளையால் நானிப்படி வந்த போதிலும், என் பிராணநாதன், ஆடவர்க்கரசன், அந்த கைய ஆண்மகனை யனுபவித்த என்னைப்பார்த்து வாய் கூசாது பேசுகிறாயேடா? உன் வாயழுக வில்லையே? உன் தலை வெடிக்கவில்லையே? கற்புடைய மங்கைபனூரக் கதூரச்செய்பவர் தலை வெடித்துவிடு மென்பீர்களே? இக்காலத்தி லப்படியில்லையோ? அல்லது, நான்றான், உத்தமியல்லேனோ? அடா, பாதகா! என்னை விட்டுவிடடா! வீணே கெட்டுப்போகாதையடா! ஏனடா, சுடர் விட்டெரிக்கும் சூரியனைப் பருந்தோ நெருங்குவது? இறக்கை தீந்தெரிந்தன்றோ நீறாகும்? ஆதலால், வேண்டாம், சொல்வதைக்கேள்.

வேடன்:—இன்னி யென்னமும் பேசினேயோ, செவிட்டுலே விடுவேன். என்ன ரொம்ப ரொம்பப் பேசுறே? நானுந்தான் எம்புட்டு நேரந்தாம் பேசுவன்னு பார்க்கிறேன். சும்மா பேசுறியா? யாரை யென்னபண்ணலா மிங்கிறே? ஆ? ஆத்தாளுன்னே, போகிதுகந்தேன்னிருந்தேன். எம் பெஞ்சாதியையுமில்லா இளுத்துப் பேசிப்பிட்டே? நாங்கெட்டுப்போவேனும்! நீ வாந்த வாள்வுக்கு? மகா உத்தமீல்லநீ? உத்தமி யிபப்டித்தானே யிருப்ப? ஆம்புளளேன்னுகூடப் பாக்காமே த்தட்டுவாணியாட்டமா, 'டா,டா'ண்டு பேசிக்கிட்டு?

தமயந்தி:—ஐயோ! ஜகதீசா! அநாதரக்ஷகா! என்ன செய்வேன்? என்னைத் தட்டுவாணி யென்கிறானே? இதுதானோ, என் பதிவிரதாதர்மம்? ஐயோ! மனிதர்களுக்குக் கேடுவருவதுண்டு. இப்படியும் வருமா? என் கண்ணாளனைப் பிரிந்ததுமன்றி, இதுவும்வேண்டுமோ? ஐயோ! என்னுயிர் போகவில்லையே? ஜகதீசா!

"இல்லையோ தெய்வ மிருந்தா லிரங்காதே,
கல்லையோ நான்தொழுதேன்" கைலாயத் தெய்வமே?

ஏ! பன்னகபூஷணா! என்னை அந்தப்பாம்பிற்கே யிரை யாக்கி யிருக்கக்கூடாதோ? அதனால் என் பிராணன் மட்டுந்தானே போயிருக்கும்? இப்பொழுது என் மானமும் போய்விடுமே? ஐயோ? என்னுயிர்க்குரிசில், அன்புடன் வாசனாதித்தைலங்களைத் தம்மிருதுவாகிய கரங்களினாற் றடவித் திருத்திக் கோலஞ்செய்த கூந்தலை, இக்கிராதகனோ தொடுவது? அந்தோ! தெய்வமில்லையோ? ஏ உமாபதி! நான் வீமராஜனுக்குப் பெண்ணாய்ப்பிறந்து, நளராஜனை மாலையிட்டு (வேடன் நெருங்குகிறான்) அவருக்கு ஓரெள்ளளவும் துரோகம் நினையாது, இல்லறம் நடத்தி வந்த தன்மையாகில், எப்படியாவது என் மானத்தைக் காக்கவேண்டும். இல்லாவிடில், என்னுயிரையாயினும் கிரகித்துக் கொள்ளவேண்டும்!

வேடன்:—சை; கழுதை! எங்கிட்டவா. பெரியவுங்க பேரையெல்லாஞ் சொல்லிப் பயமுறுத்திரியோ?

(விசையாய்ப் பிடித்திழுக்கிறான்.)

தமயந்தி:—ஐயையோ! கேள்வியில்லையோ? ஜகதீசா! சாகிறேன்! போகிறேன்!! என் நாதா! உங்களைக்காணாது உயிர் போக்குகிறேன்.

நித்தியானந்தர் தோன்றுகிறார்.

அதைகண்டு வேடன் பிரமித்துக் கூந்தலை விட்டுவிடுகிறான்.

(தமயந்தி ஓடி அவர் காலில் விழுந்து) மகப்பிரபோ! தங்களடைக்கலம். தாங்கள்தா மென்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் வேறுகதியில்லை.

நித்தியானந்தர்:—(தூக்கியெடுத்து) பயப்படாதை. தைரியமிரு. (வேடனைப்பார்த்து) யாரடா! பாதகன்? என்னகாரியமடா செய்யத்துணிந்தாய்? கேவலம், ஒரு ஸ்திரீஜாதியிவள். நீயோ வெறுந்தடியன். அவளை, மானைத்துரத்தும் வியாக்ரப்போற் கொஞ்சமேனுங் கருணையில்லாமற் றுரத்து

கிறாயா? அவள் யார் தெரியுமா? நாமகேட்கிறவர்களை நளராஜன் பத்தினியாகும். (தமயந்தி பிரமித்து நிற்கிருள்) மகா பதிவிரதை. தேவதா ஸ்திரீகளும் இவளுடைய பதிவிரத்யத்தைக்கண்டு திகைக்கிறார்கள். ஏதோ போதாத வேளையா விக்கதியாயிருக்கிறாள். அடே! நளராஜனுடைய பராக்கிரமமென்ன? அவனுடைய சிறந்த வாழ்வென்ன? அவனும் அவன் மனைவியுமே துக்கதியானால், மனிதவாழ்க்கை யென்னடா சாசுவதம்? அதிலேயும் நீ கேவலம் கிராதகன். நீயா இவளை யிச்சிப்பது? அடா? இவள் காட்சி உனக்குக் கிடைக்கத்தக்கதா? நெருப்படா இவள்! நல்ல கருணைக்கடலாதலின், நீ பிழைத்தாய். இல்லாவிட்டால், உன்னை அவளுடைய பதிவிரதாக்கினியால் தகித்திருப்பாளடா! நல்லது, தப்பிப்பிழை. (வேடன் மறுமொழி சொல்லமாட்டாது பிரமித்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் தவசியின் பாதத்தில் விழுந்து விடுகிறான்).

நித்தியாநந்தர்:—ஏ, கலியா! எழுந்திரு. (கலியா. என்றதும், தன் பேரைத் தெரிந்துகொண்டதனால், அதிக பயத்தோடும் எழுந்து, தவசியை வணங்கிக் கைகட்டி)

வேடன்:—ஐயா! சாமியாரே! நாம் புத்தியில்லாமேச்செஞ்சதை மன்னிக்கணும். சாமியளே! நானென்னமோ கெட்டபுத்தியாலெ அந்தம்மாசொன்னதை எல்லாங் கேளாமெ (தமயந்தி ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் அடைந்து நிற்கிருள்) வீணே தொந்தரை செஞ்சாலும், தங்களைக் கண்டதும் புத்திவந்திரிச்சிச் சாமிகளே! நீங்கதாங்காப்பாத்தணும். (அப்படி காலில் வந்து விழுகிறான்)

நித்தியாநந்தர்.—கலியா! உன் அபராதத்தை க்ஷமித்தேன் எழுந்திருந்து அந்த உத்தமியை மூன்றுதரம் வலம் வந்து அவள் காலில் விழுந்து, கவுரிற் புடைத்துக்கொண்டு அவளிடத்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்.

(அவன் அப்படியேசெய்கிறான்)

தமயந்தி :—அப்பா, கலியா! எழுந்திரு. உனக்கு இவ்விதப் புத்தி வருமென்று நானெண்ணவேயில்லே! இந்தப் பெரியவர் மகிமைதானிது. உன்னை நான் மன்னிக்க என்ன தடையிருக்கிறது? என்போதாதவேளேயால் நீயப்படிச் செய்தாயேதவிர வேறில்லே. எப்படியோ உன்னுலே எனக்கும் இந்தப்பெரியவர் தரிசனங் கிடைத்தது.

நித்தியாநந்தர் :—அடா, கலியா! இனிமேலாவது புத்தியோடிரு. உன் பத்தினி உன்னிடத்தில் மெத்தவிஞ்சையுள்ளவள். அவளுக்கு மனஸ்தாபமில்லாமல் அவளோடு ஒத்துவாழ். அவள் கேவலம் வேட்டுவஜாதிப் பெண்ணுயினும் அவளும் கற்புடையவளே. ஆதலால், அவளைத்துன்பப்படுத்தாது வாழக்கடவாய். இனி, அந்நிய மாதர்களை விஷமெனமதி. அப்படி உறவுகொண்டாட வேண்டினுல் அவர்கள் வயதிற்குத் தகுந்தபடி உன்மாதாக்களாகவும், ஸகோதரிகளாகவும் நினை.

கலியன் :—புத்தி, [அவரை வணங்கிச் செல்லுகிறன்.]

நித்தியாநந்தர் :—(தமயந்தியைநோக்கி) பார்த்தாயா? கெட்டவனுயிருந்தவன் உன்னைக் கிட்டியதால் நல்லவனுனுன்.

தமயந்தி :—ஸ்வாமி! அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. தங்கள் தரிசனத்தாற்றுன். தபோதனரே! என்பிராணனையும் மானத்தையும் இழக்குந்தருணத்திலென்னைக் காத்தருளிய கருணையங்கடலே! திருத்தவ மேற்கொண்டதேவா! மாயையமாய்த்த மாதவா! உமாபதியுருக்கொண்டன்ன உத்தமனே! என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். நான், மக்களைப் பிரிந்த மாபாவி. கணவனைத் தணந்த காதகி. எனக்கனுக்கிரகிக்கவேண்டும்.

நித்தியாநந்தர் :—குழந்தாய், தமயந்தி! பயப்படாதே. உன் விஷயம் முழுவது மறிவேன். உங்கள் பழவினையாலும் தெய்வ சங்கற்பத்தாலும் நேர்ந்தது. என்றும் இப்படியே போகாது. நீ புன் கணவனைக்காண்பாய்.

தமயந்தி :—(கண்ணீர்விட்டு) காண்பேனாப் பிரபோ? நிச்சயந்தானா?

நித்தியாநந்தர் :—நிச்சயங்காண்பாய். இனிஉன்வாழ்க்கையின் வழிகரடுமுரடாயிராது. இப்பொழுதே நீ இச்சாலைவழியாகச் சென்றால் அங்கு ஓரூரிருக்கும். அங்குக் கொஞ்சகாலம் தங்கி, உன் தாய்தந்தையரைக் காண்பாய். உனோடு சென்று கொஞ்சப்பிரயத்தினஞ்செய்ய, உன் கணவனைப்பெறுவை. ஆதலின், இவ்வழிச்செல்வாய். (வழியைக் காட்டுகிறார்) நான் தவத்திற்குப் போகிறேன்.

தமயந்தி :—மகாப்பிரபோ! தங்களுக் கனந்தகோடி நமஸ்காரம். (நமஸ்கரிக்கிறாள்) இப்படி என் ஆபத்தினின்றுங் காப்பாற்றி, என்காதலரைக் காண்பேன் என்கிற சந்தோஷ வார்த்தையையுஞ் சொன்ன தங்களுக்கு நானென்ன செய்யப்போகிறேன்? இஃதன்றோ கருணாமூர்த்திகளின் பெருமை? இஃதன்றோ ஈசன் திருவருள்? ஆபத்துக் காலத்திற் கைம்மாறு எதிர்பாராது கருணை புரிதலன்றோ பெரியவர்களின் தன்மை? இத்தகைய பெரியவர்களின் முகமாயன்றோ, ஈசன் தன்மகிமையை வெளியிடுகிறார்? பிரபோ! நான் போய்வருகிறேன். நமஸ்கரிக்கிறேன். (நமஸ்கரிக்கிறாள்).

நித்தியாநந்தர் :—தீர்க்கசுமங்கலீபவா! பூந்தாய்! போய்வா. நானும் செல்லுகிறேன்.

(போகிறார்கள்.)

அங்கம்—௪.

முதற்களம்.

இடம்: அயோத்தியில் ரிதுபன்னனரண்மனையிலோரறை.

காலம்: இரவு

பாத்திரம்: வாகுகன்.

வாகுகன்:—(தனக்குள்) இன்றைத்தினம் நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களனைத்துமாயின. நாளைத்தினம் சமையலுக்கு வேண்டிய வேற்பாடுகளும் செய்தாகிவிட்டன. இனி நாம் படுத்துறங்கலாம். ஐயோ! என் கண்மணி என்னசெய்கிறாளோ? கான்விலங்குகளுக் கிரையாயினளோ? சாமவிடர்மைப்பட்டுக் கதறுகின்றனளோ? வழிதடுமாறி முட்கீறிக் கற்றைக்க மருளுகின்றனளோ? யானறியேன். தன் தாய்தந்தையர்கள், பிள்ளைகுட்டிகள் முதலியவர்களையும், என்பொருட்டு நீத்துக் கானகத்திற்கேகிய என்காதலி, என்னைக்காணாது என்னசெய்தனளோ? அவள் மனது என்னபாடுபட்டதோ? பாடுசகியாது மூர்ச்சித்து உயிர் துறந்தனளோ? ஐயோ! இஃதென்னகாலம்! யார்செய்த கொடுமையோ? என்னையே கதியென்று கொண்ட என்காதலியைக் காக்குந்திறமையற்றேனே? பயங்கொள்ளியாய் அவளை நித்திரையில் நீத்துவந்தேனே? அவளிருந்த இடம் காடென்றும், காலம் இருள் நிறைந்த இரவென்றுங்கூடப் பாராமல் விட்டுவந்தேனே! இது கேட்டால், பேடியரும் நகைப்பரன்றோ? நீதிமன்னனெனப் பலராலுங் கொண்டாடப்பட்டவென்னீதி, என்காதலிபாற்கரந்ததோ? 'நீயோ

நீதிமான்.' என்று என்மனமே என்னை இகழ்கிறதே!
என்ன செய்வேன்? ஏ! காந்தாமணி! எங்குற்றமோ?
என் கருதினையோ? என்செய்தனையோ?
பெண்டாள மாட்டாப் பேதையென் றனையோ?
நயவஞ்சகஞ் செய்யு நாயென் றனையோ?
மானங்கெட்ட மடைய னிவனென் றனையோ?
சொன்னசொற் காவாச் சோரனென் றனையோ? (சுரு

என்னருமைக்கண்மணி! நானுன்னிடத்து வைத்துள்ள அன்பிற்கும், ஆவலிற்கும், என் நிலைமையில்மட்டு மிருந்திருந்தால், இப்படியோ நடந்திருப்பேன்? அதையும் நீ அனுபவியாதவளன்றே? இப்பொழுது, நான் பரதேசி போற் பதியிழந்து, செயலற்றவனாய்ச் சிந்தைநொந்து பேடையைப்போல் உன்னைப்பேணுதலுங்கூடா நிலைமையிலிருக்கிறேனாதலின், உன்னையுன் தாயவீடு போகச் சொன்னேன். நீயோ, 'தங்கள் நாயகரைப்பார்க்கிலும் தெய்வமாவது, அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதைப்பார்க்கிலும் தவமாவது, இவ்வுலகிற் கிடையாது' என்று மதிக்கும் கற்புடைய மங்கையர்க்கு அரசியாதலின், உன்கணவனையே கதியென்று வந்துவிட்டாய். உன்து முகவிலாசத்தால், தன்றுயரனைத்தையும் உன்கணவன் மறந்தனனேனும் நீ படுந்துன்பத்தைக் காணச் சகியாது உன் க்ஷேமத்தை நினைந்தே உன்னைவிட்டுப் பிரிந்தான். ஆகையால், என் மாசறுபொன்னே! என் கருத்தைக் கொண்டு கருமத்தைக் கடைக்கணிப்பாயோ? தெவிட்டா வமுதே! இனி உன்னையென்று பருகி யுயிர் சுமைப்பேனோ? என்காதற்கிளியே! என்று உனது இனியகிளவியைக் கேட்டானந்திப்பேனோ? நமது நாட்டிலிருக்கும் பொழுது, இந்த நாழிகையில்நமது சயனக்கிருகத்தில், என்னருகேயிருந்து, உன் இன்சொல்லமுதத்தை என் செவிவாய்ப் புகட்டுவையே? (உருகதோன்ற) ஆ! என்ன

ரசியே! வந்து விட்டனையோ? (எழுந்து) எவ்வா றிங்குவ
ந்தாய்? (சட்டப்போய் வெட்கித்திரும்பி) ஐயோ! என் மனத்தி
னது செய்கை தானோ? ஒரு பொருளி னுருவத்தை, ஆழ்ந்
து சற்று நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தால், அப்
பொருளின் உருத்தோன்று மென்பார்களே? அஃதிதுதா
னோ? (படுக்கின்றான்) ஆ! அதோ நிற்கின்றாளே? உருவெளி
யென்றேனே? என் கண்மணி! (எழுந்து) ஓ! தமயந்தி!
ஏன் தனியே நிற்க வேண்டும்? வரக் கூடாதா என்னரு
கில்? ஓ, ஓ! என் தேகங் கறுத்திருப்பதாலேயப் படுகின்
றனையோ! சகி! இது கொஞ்ச நாளில் மாறிவிடும். நான்
பாதகன், உன்னைப் பிரிந்து வந்தேனே அப்பொழுது வழி
யில், ஒரு மூங்கிற் புதர் நெருப்புப்பட்டெரிந்தது. அத
னிடையி லகப்பட்டு ஒரு நாகம் தவிக்கக் கண்டு அதைக்
காப்பாற்றினேன். அதற்குப் பதிலாக, நம் நிகழ் காலத்திற்
கிசைவா யிருந்த, என் தேகக் காந்தியை மாற்றி இக்கோ
லத்தைக் கொடுத்தது. நங்காலம் மாறினால் உடனே இக்
கோலமும் மாறிவிடும். ஆதலின், கண்மணி! வா என்ன
ருகில். (கைநீட்டிக் கையைப்பிடிக்கக் கைக்குப் புலப்படாமை கண்டு திரும்பி)
ஐயோ! என் மனப்பேய் தானோ? அம்மம்மா! (திடுக்கிட்டு)
யாரேனும் நான் பிதற்றுவதைப் பக்கத்தி லிருந்தும்
கேட்டிருப் பார்களோ? அப்படிக் கேட்க நேரில், என்
மர்மம் வெளியாய் விடுமன்றோ? (நாற்புறமும் பார்த்து) நல்ல
வேளை, ஒருவரு மிருப்பதாகக் காணோம். என்ன நினைத்துப்
பிதற்றினாற்றான் பயனென்ன? இனியாவது நங் காதலி
யைக் காணவாவது? இவ்வளவு தான் நம் பாக்கியம். இனி
யிப்படியே யிருந்து, இறக்க வேண்டியதுதான். நடந்த
படி நடக்கிறது. நமக்குக் காலையிலோ சீக்கிரம் எழுந்தி
ருக்க வேண்டும். ஆதலால், இனி நானுறங்கப்போகிறேன்.

[பெருமூச்செறிந்துகொண்டு போகிறான்.]

இரண்டாங் களம்.

இடம் : குண்டினபுரத்தி லரண்மனைப் பூசாக்கிருகம்.

காலம் : அந்திமாலை.

பாத்திரம் : தமயந்தி.

தமயந்தி:— (மணிவிளக்கேற்றி விளக்கணைக்கப் பிரார்த்திக்கிருள்) ஏ! அப்பிகே! நிறை மங்கலியம் தரவேண்டும், பரதேவதா! என்றுகாணும்படி செய்வையோ என்னையன் திருவடியை? என்று நான் உற்சாகமாய் அலங்கரித்துக் கொண்டு உன்னை வணங்கப் போகிறேனே? என் தந்தையார் நான் வந்ததுமுதல் எனது கோலத்தைக்காணச் சகியாது, நாலுபக்கங்களிலும் தேடி வரும்படி சேவ்வுகாரர்களை அனுப்பியும், ஒருவரும் தலைவரைக் கண்டு வந்திலர். (சுடர் பிரகாசமாக வளர) இன்றையதின மென்ன ஜகதம்பிகை மகிழ்ந்து விளையாடுகிருள்? (விளக்கினின்றும் புஷ்பமுதிர்ந்திறக) லோக நாயகி! என்ன உத்தரவு செய்கிருய்? ஒரு காலுமில்லாமல் இன்று புஷ்ப மளிக்கிருயே? என்னகாரணம்? ஏதோ, எல்லா வற்றிற்கும் நீதான் துணை.

சேடி வருகின்ருள்.

சேடி:—அம்மா! ஏதோ தங்கள் மாலிக நகரத்தில் தங்களரண்மனை யிலிருந்த பண்டிதரா மொருவர். தங்களைக்காண விரும்புகிருராம். அதைக் குறித்துத் தங்க ளபிப்பிராயத்தை யறிந்து வரும்படி சொன்னுர் நமது மந்திரி.

தமயந்தி:—(ஆனந்த கண்ணீரோடு) ஆ! அப்படியா! உடனே வரவிடு. நானிங்கேயே யிருக்கிறேன். [சேடி போகின்ருள்] லோகமாதா! இதுதானே நீ புஷ்ப மளித்தது? இவரைக் கண்டால் மனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலுக் கிடமாக விருக்கும். இவர் ஒரு வேளை என் பர்த்தாவை எங்கேனுங்கண்

டிருந்தாலு மிருப்பார். ஐயோ! அப்படி நல்ல காலமும் நமக்கு வருமோ? அப்பிகை? உன் கருணை யென்னவோ! (மறுபடியும் புஷ்பமுதிர்கிறது) ஏதோ விசேஷ மிருக்கிறது இப்படி நினைத்த போதெல்லாம் புஷ்ப முதிர்கிறதே! என் கண்ணாளரைக் காணு நாள் நெருங்கிற்றோ?

பண்டிதர் நாகேச பட்டனார் வருகின்றார்.

தமயந்தி:—(எதிர்கொண்டு) மகாநுபாவா! நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். (நமஸ்கரிக்கிறாள்).

பண்டிதர்:—தீர்க்க சுமங்கலீபவா!

தமயந்தி:—ஸ்வாமி! இந்த ஆசனத்திலிருங்கள். தங்கள் தோழராகிய என் காதல ரெங்கிருக்கிறார்? அதைப் பற்றி ஏதேனும் தெரியுமா, பிரபோ? (கண்ணீர் விடுகிறாள்)

பண்டிதர்:—அம்மா! உட்காரப்படி. பதறாதே. (உட்காருகிறாள்) கண்ணைத் துடைத்துக்கொள். பகவான் அநுக்கிரகிப்பார். ஆ, ஆ! என்ன கஷ்டகால மிது? நானும், ஐம்பது வருஷ காலமாய், உங்கள் மாமனார் காலம் முதல் உங்களரண்மனையி லிருந்து வருகிறேன். அந்த வம்சத்தி லொருவராவது, நீதியல்லாததைச் செய்தாரென்பது கிடையாது. அதிலும், உன் பர்த்தா நளராஜர்——எனக்குச்சிறுவயதுமுத லவரைத் தெரியும்—அவரிடத்தி லொருகெடுதலுங் கிடையாது. இந்தச்சூதாட்ட மொன்றுதான் அவரிடத்திலிருந்தது. அதுவே கேடாக முடிந்ததே! என்ன அநியாயம்? ஒவ்வொருவர் எத்தனையோ தூர்க்கிருத்தியஞ்செய்தும் வாழ்கிறார்களே?

தமயந்தி:—மகாநுபாவா! உலகமே யப்படித்தானே யிருக்கிறது.

பண்டிதர்:—என்னவருந்தாலும் இப்படி வரக்கூடாது. அனுலுமநியாயம்! என்ன? நாட்டையிழந்து, பெண்டுபிள்ளை

களையும் பிரிந்து, இருக்கு மிடமும் தெரியக்கூடாமற் போனதென்றாற் சகிக்கக்கூடாத துயரந்தான். என்ன ? நீ யிவ்விடம் வந்திருக்கிறாயென்று ஜனங்கள் மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டு உன்னைப்பார்க்கவந்தேன். உன்னைப் பார்த்தது மெனக்கு அடையாளமே தெரியவில்லையே ? நீ துக்காக்கிராந்தையா யிருப்பாயென்று நானறிவேன். நாட்டு ஜனங்களும் வெகுவாய்ச்சொன்னார்கள். ஆயினும், உன்னிலைமை யிப்படியிருக்கு மென்று நான் நம்பவில்லை ! உன்னைப் பார்த்தபிறகும் தமயந்தியைக் காணேமேயென்று திகைத்து நின்றேன். பிறகு, உன்குரலாற் கண்டேன். நல்லது, காட்டில் ராஜனுன்னைவிட்டுப் பிரிந்த விருத்தாந்த மனைத்துந் தெரிந்துகொண்டேன் ஜனங்கள் மூலமாக. பிறகு, நீ எங்குச்சென்றிருந்தாய் ? அந்த விஷயம் அவர்கள் சொன்னது விளங்கவில்லை.

தமயந்தி:—ஸ்வாமி ! நான் காட்டைவிட்டு நீங்கி, என் சிற்றன்னை நகரஞ்சென்றேன். அஃது என் சிற்றன்னை ஊரென்றெனக்குத் தெரியாது. அவளையும் அதற்குமுன் நான் பார்த்ததில்லை. அவளரண்மனையில் ஸைரந்திரியா யிருந்தேன்.

பண்டிதர்:—அடாடாடாடா !

தமயந்தி:—பிறகு, என் தந்தையார் என்னைத்தேடவேண்டி யனுப்பிய தூதன் என்னைக்கண்டு கிட்டிவந்தான்.

பண்டிதர்:—அப்படியா ? நல்லது ! நளராஜர் உன்னுடன் குறிப்பாகவாவது, எங்கேனும் போவதாகச் சொன்னாரோ ?

தமயந்தி:—குறிப்பிட்டு என்னண்டை ஒன்றும் சொல்லவில்லையே ! சொல்லியிருந்தால் இவ்வளவு ஸ்ரமமென்ன ? என் தந்தையார் எல்லாத் தேசங்களிலும் தேடப்படி ஒற்றர்களை அனுப்பினதற்கு அகப்படாமலா போய் விடுவார்? "எங்கேயாவதுபோய் ஈனத்தொழில் செய்தாவது காலத்

னுதக் தொலைக்கவேண்டும். அப்பொழுது நீயுமிருந்து கஷ்டப்படக்கூடாது" என்று மட்டும் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பண்டிதர் :—ஆனால், எல்லாத் தேசங்களுக்கும் தூதர்கள் போயிருந்தார்களா? அப்படியும் அகப்படவில்லையா?

தமயந்தி :—இல்லையே, பிரபோ! தங்கள் மூலமாக ஏதேனும் தெரிந்து கொள்ளலாமென்றல்லவோ எண்ணினேன்?

பண்டிதர் :—எனக்கெங்கும் புலப்படவில்லையே? ஆனால்—

தமயந்தி :—'ஆனால்' என்ன ஸ்வாமி? சொல்லுங்களேன்? எங்கேனு மிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டீர்களோ?

பண்டிதர் :—இல்லை. நான்தானிப்படித் தேச சஞ்சாரஞ் செய்து வரும்பொழுது, ரிதுபன்னன் நாடாகிய அயோத்தியி லொருநாட்டங்கி, அரசன் சமூகமடைந்து அவ்வரண்மனைச் சமையற் கட்டிலேயே சாப்பிட்டேன். மேலே சொல்வதற்கு வாய்கூசுகிறதே?

தமயந்தி :—பாதகமில்லை, சொல்லுங்கள். சாப்பிட்டீர்கள் அப்புறம்?

பண்டிதர் :—அங்கொருவர் பரிமாற வந்தார். அவரைக்கண்ட உடனே நம்மரசர் ஞாபகம் வந்து விட்டது.

தமயந்தி :—(ஆவலுடன்) ஏன்? எதனாலப்படி?

பண்டிதர் :—ஏதோ, அவருடைய முகத்திலுள்ள குறுகுறுப்பும், கண்களின் கருணை நோக்கும், கம்பீரமும், தேகத்தினமைப்பும், உயரமும் எல்லாம் அவருடையனபோலவேயிருந்தன. அவரும், என்னைப் பார்த்தவுடன் கீழ்நோக்காயினார். ஆனால், அவர் மேனி முழுமையும் இருள்போன்ற கருமை நிறைந்திருந்தது. அந்த வர்ணமும், அவர் அனுசரிக்குந் தொழிலுந்தாம் எனக்குச் சந்தேகத்தை யுண்டு

பண்ணின. ஆனால், இதுமட்டும் நிச்சயம். அந்தச்சமை யற்காரர் நளராஜ ரல்லாவிட்டாலும், வேறு யாராவது அவரைப்போன்ற அரசர் அத்தொழிலுக்கு வந்திருக்க வேண்டுமே தவிர, அவர் சாமானியச் சமையற்காரரல்லர்.

தமயந்தீ :—அவர் பேச்சினின்றுங் கண்டிருக்கலாமே?

பண்டிதர் :—அதுதானே விசேஷம்! பேசவேண்டிய பல சந்தர்ப்பங்கள் நேரினும் மௌனஞ் சாதித்து விட்டாரே! அடுத்த தடவை பரிமாற வேறொரு பரிசாரகன் வந்துவிட்டான். அதனால், என் சந்தேகம் அதிகமாயிற்று.

தமயந்தி :—அங்குள்ளாரிடத்து விசாரித்திருக்கலாமே?

பண்டிதர் :—விசாரித்தேன். அவர்கள், ஏதோ அவர் வந்து சுமார் ஆறுமாத காலமாயிற்றென்றும், சமையற் செய்வதில் வெகு சமர்த்தரென்றும், அரசன் அவரிடத்து அதிக அன்பு பாராட்டி வருகிறானென்றும் சொன்னார்கள்.

தமயந்தி :—ஆறுமாதமா? பிராம்மணோத்தமா! எனக்குஞ்சந்தேகம் பலமாயுண்டாகிறது. நீங்கள் சொன்ன விவரங்களுக்குக் காலமும் ஒத்திருக்கிறதே? அவர் என்னைப்பிரிந்தும் சுமார் ஆறுமாத காலந்தானிருக்கும்.

பண்டிதர் :—இன்னுஞ் சொல்கிறேன் கேள்! அன்றிரவில் நான் சமையற் கட்டிற்குப் பக்கத்துக் கட்டிற் படுத்திருந்தேன். இந்தச் சமையற்காரரும், அவருதவிப் பரிசாரகனும் பக்கத்தறையிற் படுத்திருந்தார்கள். அப்பொழுது, எனக்கிருந்த சந்தேகத்தைப்பற்றி, 'என்னடா? நமது சக்கிரவர்த்தி இப்படியா வந்துசேர்வார்? நன்றாயெண்ணினோம்' என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது ஒருபாடல் அடுத்த அறையிலிருந்து காதிற்கெட்டியது. திடுக்கிட்டு எழுந்து, மறுபடியும் பதறக்கூடாதென்று நினைத்து அதைக் கவனித்தேன்.

நூலொரு கோடி கூறும் நண்ணிய பொருளை நாளுஞ்
சாலவே பாதிப் பாவிற் சாற்றுவ னதுதா னென்றாங்
காலமறிந்து செய்யுங் கனத்ததோ ருதவி புண்யம்
ஞாலமேற் பாவமாகு நலிவினைப் பிறர்க்குச் செய்தல்.

என்ற செய்யுளென் காதில் விழுந்தது. அந்த மிடற்றொலி நமது ராஜனுடையது போலவே யிருந்தது. இந்தப் பாடலும் அவர் பலமுறை சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறோமே ஆதலால், அவரே யென்றெண்ணினே னாயினும் இன்னும் கேட்போமென்று கேட்டேன். உடனே வேறொரு பாடலைப்பாடினார். அதைக்கேட்டதும் நம்மரசர் போலவே யிருந்ததுபற்றி, என்னை யறியாமலே பெருமூச்செறிந்தேன். உடனே, அவருடனிருந்தவன், "யார் அங்கே?" என்று கேட்டான். "நான்றான் வேற்றூர் மனிதன்" என்றேன். அதன்பிறகு சப்தமேயில்லை.

தமயந்தி:—அப்பாடலும் தங்களுக்குத் தெரியுமோ?

பண்டிதர்:—அஃதெனக்குத் பாடமில்லை. ஆனால், அதன் கருத்தை யறிவேன். அதாவது,
"சூரியன் மேற்கே யுதித்தாலும், மேருமலை யசைந்தாலும், நெருப்பு குளிர்ந்தாலும், தாமரைமலர் பர்வதத்தினுச்சியில் மலர்ந்தாலும், பெரியோர்கள் தாம் சொன்ன வார்த்தையை யழித்துப்பேசார்" என்பதே.

தமயந்தி:—அதுவா? ஐயோ! இந்தப் பாடல் எனது வள்ளல் அடிக்கடி சொல்லக்கூடியதாயிற்றே! எனக்குகூட அது பாடமே! அதை நான் சொன்னால், இதுதானா அவர் பாடிய பாட்டென்று சொல்கிறீர்களா?

பண்டிதர்:—சொல்கிறேன். எங்கே?

தமயந்தி:—

தினகர னுதய மேற்குத்
திசையென மாறிட்டாலுங்

கனகவெற் பசைந்திட்டாலுங்
　　கனலிதான் குளிர்ந்திட்டாலும்
வனசமென் மலருமாண்டோர்
　　மலையிசை மலர்ந்திட்டாலுங்
கனமிகு சான்றோர் தங்கள்
　　கட்டுரை யழித்துப் பேசார். (கஎ)

பண்டிதர் :—இதுவே! இதுவே!! நீ சொன்னமாதிரியே சொன்னார். ஆனமட்டும் பொறுத்துக்கொண்டே வந்தேன் "கட்டுரையழித்துப்பேசார்" என்றார் சகிக்கவில்லை. பெருமூச்செறிந்து விட்டேன். அவராகத் தாமிருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, தக்க ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லலாம் உன் பிதாவிடம்சொல்லி, என்று இங்கு வந்தேன். வந்தவிடத்தில் நீ வந்திருக்கும் சங்கதி தெரிந்து, உன்னைக்கண்டேன்.

தமயந்தி :—நல்லது, அவர் என்பர்த்தாவென்றே எனக்குந் தோன்றுகிறது. ஆனால், மிகக் கிழப்பென்கிறீர்களே. அதுவும் கஷ்டத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு புகை யடியி லிருப்பதனாற் கறுத்திருக்கலாம். நல்லது, அந்தணரே! அவர்தாமோ வென்று தீர்மானிக்க என்ன செய்கிறது? ஒரு யுக்தி சொல்லுங்களேன்? பல விடங்களிற்கும் பயனில்லாமற் பலரை யனுப்பிவிட்ட படியால், இனி என் தந்தையிடஞ் சொல்லக் கூச்சமா யிருக்கிறது.

பண்டிதர் :—(யோசித்து) எனக்கொன்று தோன்றுகிறது. உனக்கெப்படி யிருக்குமோ?

தமயந்தி :—என்ன சொல்லுங்கள். எது சொன்னாலுங் கேட்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

பண்டிதர் :—நளராஜர் ரதசாரத்தியத்தில் ஒப்புயர்வில்லாதவரென்று தெரியு மல்லவா? அதைப் பரீக்ஷிக்கும்படி

ஒருயுக்தி செய்யலாம். அதுவும் கைகூடிற்றே, அந்தச் சமையற்காரர் நளராஜ ரென்பது நிச்சயம்

தமயந்தி :—எப்படிப் பரீக்ஷிக்கிறது ?

பண்டிதர் :—உன்னுடைய சுயம்வரத்தின்பொழுது, பலதேசத்து மன்னர்களும், உன்மேற் காதல்கொண்டு வந்திருந்தும், பிறகு ஏமாந்து சென்றார்களல்லவா ? அவர்களுள், ரிதுபன்னன் மிகுந்தசபலமுள்ளவன். மேலும், உன் புருஷர் நாட்டை யிழந்து, காட்டை யடைந்து, உங்களையும் பிரிந்து இருக்குமிடமுந் தெரியாது வெகுநாளா யிருக்கிறாரென்பதும் உலக மறியுமே? ஆதலி னிப்பொழுது, "நாட்டை யிழந்த நளராஜன் நெடுநாளா யிருக்கு மிடங் கூடத் தெரியாமை பற்றி நான் எனது குமாரத்தியாகிய தமயந்திக்கு இரண்டாவது சுயம்வரம் செய்வதாக உத்தேசித் திருப்பதனால், தாங்கள் வந்து சேரவேண்டும்" என்று உன் தந்தையா ரெழுதியதுபோல் ஒரு பத்திரிகை யெழுதி என்னிடங் கொடு. நான் கொண்டுபோய் அவ்வரசனை என்று பாக்கிறேனோ அன்றைக்கு மூன்றாவது நாள் சுயம்வரமென்று சொல்லிப் பத்திரிகையைக் கொடுக்கிறேன். அவன் நாட்டிலிருந்து நம் நாட்டிற்குத் தேர் ஒருநாளில் நடத்தக் கூடியவர் நளராஜரே. அன்றே அவ்வரச னிங்குவந்து சேர்ந்தானோ, அச்சாரதி சமையற்காரரே அவரே நளராஜர். இதுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

தமயந்தி :—ஒன்று தவிர மற்றவை யெல்லாம் சரியே! நான் மனமார எனக்கு இரண்டாவது சுயம்வரமென்று சொல்கிறதா ? மேலும், அவர் என்காதலராக விருக்கும்பக்ஷத்தில், அவரென்னிடத்தில் வைத்துள்ள அன்பிற்கு, இதைக் கேட்டவுடனே துஷ்டை இவ்வளவு சாகசியா ? என்று என்னை வெறுத்துப் பிராணனை விடுவாரானா லென் செய்வேன் ?

பண்டிதர்:—அம்மா! எனக்கு ஜோஸ்யம் தெரியுமென்றனக்குத் தெரியாதா? அப்படி நேராது. அதைக்கேட்டுக் கொஞ்சம் வருந்த முறுவாராயினும், புத்திசாலியாதலின் முழுமையும் பார்ப்போமென்று வந்து சேருவார். நீயும் உன் புருஷரைக் காணவேண்டிச் செல்வதனால், இரண்டாவது சுயம்வரமெனல் குற்றமாகமாட்டாது.

தமயந்தி:—நிச்சயந்தானா? பிரபோ! வந்து சேருவாரா? சோதிட நூலையாராய்ந்து பார்த்தீர்களா?

பண்டிதர்:—பார்த்தேன், நிச்சயமாய் வருவார்.

தமயந்தி;—ஆனால், இதோ கடிதமெழுதித் தருகிறேன். (எழுதிப் பண்டிதரிடத்துக் கொடுக்கிறாள்) இதோ, எடுத்துச்செல்லுங்கள். தகுந்தபடி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். நீரே யெனக்குத் தெய்வம். சீக்கிரம் வந்து சேரவேண்டும்.

பண்டிதர்:—அப்படியே போய் அதிசீக்கிரத்தில் வருகிறேன்.

தமயந்தி.—ஸ்வாமி! நமஸ்கரிக்கின்றேன். (நமஸ்கரிக்கிறாள்)

பண்டிதர்:—தீர்க்கசுமங்கலீபவ! போய்வருகிறேன். [போகிறார்.

தமயந்தி:—(தனியே) தேவி! உன்னுடைய அருளிவ்விதமேயோ? ஏ!! கருணையங்கடலே! உன்னோக்கமும், உன்னெண்ணமும், எவரறியற்பாலர்? யோகியரே மயங்குகிறாரென்றால், பேதை நானோ வறிவேன்? ஏதோ நீயே காப்பாற்ற வேண்டும். (திருப்பவும் புஷ்பமுதிர்கிறது) ஏதோ, எங்கள் பாக்கியம் திரும்புங்காலம்போ லிருக்கிறது இன்னும் புஷ்ப முதிர்கிறதே?

சேடி வருகின்றாள்.

சேடி:—அம்மா! ராணியார் உணவுகொள்ளக் காத்திருக்கிறார்கள். உங்களை அழைத்துவரச் சொன்னார்கள்.

தமயந்தி:—இதோ வந்துவிட்டேன். [போகிறார்கள்.]

மூன்றாங் களம்.

இடம்: அயோத்தியில் ரிதுபன்னனரண் மனையிற் குதிரைப்புறம்.

காலம்: இரவு.

பாத்திரம் வாகுகன்.

வாகுகன்:—ஜகதீசா! இதென்ன வனியாயம்? வாழையடி வாழையாகி வாழ்ந்துவந்த இராஜ வம்சத்தில் நான் பாவி தோன்றித், தொன்றுதொட்டு எம்மாபிலே யிருந்ததாகிய அரசுரிமையையும் இழந்து, என்னருமைக் குடிகளைக் கிளிகளைப் பூனையிடத் தொப்பித்தல்போலப் புஷ்கரனிடத் தொப்பித்து, என் மனைவி மக்களையும் பிரிந்து, எனது உருவமும் மாறிப் பிறனொருவனுக்குக் குற்றேவலுஞ் செய்ய நேர்ந்ததே! என் செய்வேன்? ஐயோ! என் கஷ்டகால மிதனுடன் போகக்கூடாதா? எந்தத்தலைவியிடத்து அன்பு பாராட்டி, அவளுமென்னை நேசிக்கிறாளென்று எண்ணியிருந்தேனோ, அத்தகையாள் நான் உயிருடனிருக்கும்பொழுதே வேறொருவனை மணம் புரியப் போகிறாளாமே? இத்தீச்செயல் நானறியாது நடந்தொலையக்கூடாதா? நான் கேட்டுத்தவிக்க வேண்டுமோ? அட! கஷ்டமே! என்காதில் விழுந்ததுடன் போகவில்லையே?

எந்த மாதை யுயிர்நிலை யென்று நான்
சொந்த யாக வணைத்துச் சுகித்தேனோ
அந்த மாதை யயலவர்க் காக்கவே
சிந்தை நொந்துஞ் சிறுதொழிற் செய்வேனோ? (௯௮)

என் செய்வேன். நாளைக்காலையில் இங்குவிட்டுப் புறப்பட்டு நாளை மாலையே குண்டினபுரஞ் செல்லவேண்டு மாம். அவ்வளவு விரைவில் தேர் நடத்துவதற்கு நான

ன்றி யியலாதென்று அரசனுக்குத் தெரிந்துவிட்டதே, ஐயோ! என் தேர் நடத்துந்திறமை இதற்கோ பயன்பட்டது? நான் தேர் வித்தையில் தேர்ந்தவனென்று சொல்லிக்கொள்ளாதிருந்தேனா? இனியென்ன செய்கிறது? அவன் அன்னத்தைப் புசித்துவிட்டு அவனுக்குத் துரோகஞ் செய்யலாமா? என்ன பாபமோசெய்து இந்தத்துன்பத்திற் காளானேனும்! இனி, எஜமானத் துரோகமும் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டுமா? போய்த்தான் தீர வேண்டும். ஈசா! உனக்குக் கருணை யில்லையோ? கருணாகரனென்பது உன்பேர்களி லொன்றன்றோ? நான் எனைப்படும் பாடு உன் திருச்செவிக் கேறவில்லையோ?

அந்நாளெனது நாற் படையு
மமைச்சர் பலரும் புடை சூழப்
பண்ணு வழுத்தப் பகை யரசர்
பலரும் வெருவி யெனைப் பணிய
மின்னே ரிடையா டனை மணக்க
விரும்பிச் சென்ற யாக்கையுட
னிந்நா ளவளை யெணி யேரு
மிறைவன் றேரூர்ந் தேகுவெனே (௩௧)

இப்பிறவி என்ன பிறவியோ? ஆண்மகனாய்ப் பிறந்து அகில லோகத்தையும் ஆண்டு, தீராப்புகழ்பெற்ற நானே, பிறனொருவனுக்கு என் பெண்சாதியைக் கூட்டி வைக்க முயலுவேன்? ஒருகாலு மில்லை. என் மனைவியை அடைய எண்ணங் கொண்டதாக, என்னிடத்துத் தெரியப்படுத்திய பொழுதே என் தேகந் துடித்தது! என் கைகள் தினவெடுத்தன! என் கண்கள் பொறி கான்றன! ஆயினும், எஜமானனென்றும் எனக்கும் போதாதவேளை யென்றும் நினைத்துச் சும்மா யிருந்து விட்டேன். தேர் நடத்துவதாகவும் சம்மதித்தேன். இப்பொழுது என் மனம் பதைக்கிறதே! நான் பிடித்த காத்தையோ வேறொருவன் தொ

யவது? நான் தழுவிய கோமள சரீரத்தையோ வேறொருவன் பரிசிப்பது? நான் முத்தமிட்ட சந்திர வதனத்தையோ அன்னியன் அவாக்கொண்டு நோக்குவது? இவ்வுயிருள்ள அளவுங் கூடாது! கூடாது!! எவனொருவன் அத்தகைய இச்சையைக் காட்டுகிறானோ, அவனிவ்வாளுக் கிரையாத லொருதலை. (வெறுவெளியைக் கையால்வீசிக் கீழேவிழுகின்றான். பின்னும் எழுந்து) ஆ! இஃதென்ன அறியாமை? என்னை பிதற்றினேன்? எதற்கோ பிறரை வெகுளுவது? நற்பொருளொன்று கிட்டுவதாயின், அதனைப் பலரும்பெற முயல்வதியல்பு. அதற்காக நாமவரைச் சீறுவதி லென்ன பயன்! இரண்டாஞ் சுயம்வர மேற்படுத்திய வீமனை யன்றோ சொல்லவேண்டும்? நற்குலத்திற் பிறந்தவன்——நீதியரச னெனப்பெயர் வாய்ந்தவன்——அவன் புதல்வியின் நிலைமையையும், மனக்குறிப்பையுங் கருதாது, உத்தம புருஷனுக் கன்றோ வாழ்க்கைப் பட்டுளளென்பதையும் நினையாது, இருகுலங்கட்கும் இழுக்கு வருமே என்றாலோசியாது, இன்னணஞ் செய்தானே? இவனோ புத்திமான்? இவனோ மானமுடையவன்? நன்றாயிருந்தது இவன் நீதி! 'ஏக புத்திரிதானே, அவளையு மிந்நிலையிற் காணலாமா?' என்று செய்யத் துணிந்தான் போலும்? உன்னுடைய அற்பச் சந்தோஷத்தின் பொருட்டுப் பெண், பெண்ணைப்பெற்றோர், பெண்ணைக்கொண்டோர் முதலிய யாவர்க்கும், என்றுந் தீராப் பழியைச் சுமத்த நினைத்தாய்! ஏ! அரசனே! இரண்டாம் விவாகம் யாருக்கேற்பட்டது? புருஷனைச் சேர்ந்த னுபவியாம லிழக்கநேர்ந்த பூவையர்க்கும், மற்றுமுள்ள மத்திம ஜாதிப் பெண்களுக்குமன்றோ? புருஷனை யனுபவித்த உத்தம ஜாதிப் பெண்ணாகிய தமயந்திக்கோ அவள் புருஷனுயிர்த்திருக்கும்பொழுதே இரண்டாஞ் சுயவரம் செய்வது? நான் மட்டும் உன்னைப்பார்க்க நேரிடில் உன் சிரத்தைக் கொய்வே னிக்கத்தியினால்! (கையை வெறும் வெளியில்

கீழே விழுகின்றான். (அதற்பட எழுந்து) ஐயோ! பேதையேனே? பேதையேன்! என்ன அவர்களை நொந்துகொண்டேன். அவர்களின் பேரி லென்ன குற்றம்? இக் கொடிய பாதகியையன்றோ வெறுக்கவேண்டும்? இவள் மணம்புரியவே னென்று இணங்காவிடில், இவ்வளவு தூரம் நடந்திருக்குமா? இத் தீயாள்! இத் துணிவுடையாள்! இவ் வரக்கி! இக் காமினி! என்னோடு கூடவிருந்து, நானனுபவித்த சுகங்களனைத்தையும் பங்கிட்டு வாழ்ந்து, நான் காடு போம்பொழுதும் என்னிடத்து மிகுவாய் அன்பு பாராட்டி என்னுடன் வந்துவிட்டு, இனி யென்னாற் பயனில்லையென்று தெரிந்ததன்மேல் வேறொருவனைக் கைப்பிடிக்கத் துணிந்தாளே காதகி? என்னிடத்துக்கொண்ட அன்பு உண்மையாயின் இப்படிச் செய்வாளா? ஏதோ அரசனாக இருந்ததனால் அன்பு பாராட்டி வந்தாள்போலும்?——ஆயின், நாட்டைவிட்டுக் காடுசெல்லும்பொழுதும் ஏன் கூட வந்தாள்? ஒருகால், என்னிடத்துச் சனங்கள் மிக்கவன்பு பூண்டிருந்ததனால், என்னைமீட்டும் நாட்டிற்குக்கொண்டு போவார்களென் றெண்ணினளோ? அல்லது, புருஷனை விட்டிருப்பது வசைச்சொல்லிற் கிடம்; அவனும் நம்மிடத்துக் காதலுள்ளவன்; அவனிடத்துக் காதலால் நாமும் காடு செல்வதாகச் சென்று, அவன் மனதைக் கவர்ந்து, நம் தாய்வீடு செல்லலா மென் றெண்ணினளோ? அவ்விதமும் நடவாமல், நானும் பிரிந்துவிட்டே னாதலின், தாய்வீடு சென்று, எனக்காகக் கொஞ்சகாலம் காத்திருந்து, நான் வாராமையைக் கண்டு, காட்டுவிலங்குகளுக் கிரையாகி யிருப்பேனென் றெண்ணிச் சுகம்பெற வேண்டி, மறுமணம் கருதினளோ? உண்மையாய் என்னிடத்துக் காதலுள்ளவளாயின் இப்படிச் செய்யாள். புருஷனிறந்தாற் கூடவிறப்பார்களன்றோ பத்தினிப் பெண்டிர்கள்? இவள் அவ்விதப் பத்தினிப் பெண்ணல்லளோ?—— —— இல்லையேல், என்னிடத்து அவ்வள வன்புடனிருந்திருப்

பாளோ? என்னதான் நினைப்பது?' எவ்விதந் தான் நிச்சயி ப்பது?——நிச்சயிப்பதென்ன விருக்கிறது? பெண் பே ய்களே இப்படித்தான். எழுஞாயிறை யேத்துவாரேயன் றிப் படுஞாயிறைப் பாராட்டார். ஒருவனுற் சுகமனுப் விக்கும்வரை, வாழைமரத்துப் புல்லுருவி போலனுபவித்து விட்டுப் பிறகு புறக்கணிப்பார்.

* "அன்புறா வாகவின் சொல்லர் தொடுத்த மைந்தகாத
லின்பஞ் செய்காமச் சாந்திற் கைபுனைந் தேற்றமாலை
நன்பகல் சூட்டி விள்ளா தொழுகினு மங்கை மார்க்குப்
பின்செலும்பிறர் கணுள்ளம் பிணையனார்க்கடியதொன்றே"

என்று பிறர் சொல்லக்கேட்ட நான், இஃது அநியாய மாய்ப் பாவையர்களைப் பழிப்பதாகுமென் றெண்ணினே ன். அதனுண்மை யின்றுதா னறிந்தேன். என்னிடத்துத் தமயந்தி யிருந்தமாதிரி, வேறு ஒருமனைவியும் தனி கணவ னிடத்திருந்திடாள்! இவளே இவ்வித மாறுதலடைந்த னளே! இனி யிவ்வுலகிற் பெண்பாலரை நம்ப இடமே யில்லை. அவர்களெவ்வள வன்பு பாராட்டினும், அவ் வளவும் ஸாகஸமென்றே துணிய வேண்டும்.

† "வெம்புவாள் விழுவாள் பொய்யே
மேல்விழுந் தழுவாள் பொய்யே
தம்பலந் தின்பாள் பொய்யே
சாகிறே னென்பாள் பொய்யே
அம்பிலுங் கொடிய கண்ணா
ளாயிரஞ் சிந்தை யாளை
நம்பின பெயர்களெல்லாம்
நாயிலுங் கடை யாவரே." (எக)

என்ன வநியாயம்? என்னிடத்து அவளிருந்தமாதிரி யெ ன்ன? இப்பொழுது செய்திருக்கு மேற்பா டென்ன?

* சீவக சிந்தாமணி. † விவேக சிந்தாமணி.

இவ்விதம் மாறுதலடையும் மாதர்களை நம்பியார் ஆடவர்க ளுய்யவேண்டும்? ஐயகோ! இப்படியுங் காலம் வந்ததே! இக் கன்னியர்களை நம்புமவர்கள், இனியாகிலும் என்னைக்கண்டு தெளியட்டும்! அவர்களை நம்புவதைக் காட்டிலும் வேறெதையும் நம்பலாம்.

"தூமகேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாமமேகலை மங்கைய"

ரெனத்தகும்! சகு!! என்ன? ஒரு ஸ்திரீ, எப்படித்தான் பல ஆண்டுகள் ஒரு புருஷனை யனுபவித்துப் புதல்வர்களையும் பெற்றுப் பின்னும் விவாகங் கருதினளோ? அட! கேவலம் ஓர் அணியை நாம் அபிமானத்துடன் அணிந்து வந்து, அதை இழந்துவிட்டால், அந்தக்குறிப்பிட்ட அணியினிடத்திருந்த அன்பால், வேறு அதுபோன்ற அணியணியாது விலக்கி விடுகிறோம். இந்த யோக்கியதைகூடக் கிடையாதா ஒரு புருஷனுக்கு? மாதர்களென்ன? இன்ப நுகர்ச்சிக்கென்றுதாம் படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? ஒரு தலைவனை விடுத்து மறு தலைவனைத்தேட? ஏ! பெண்குலமே!

கட்குடியனைப்போற கணமொரு நினைவாய்க்
  கறங்கிடுங் காரிகைக் குலமே!
வெட்கமுற் றிலையோ? விவத்தை யற்றனையோ?
  வேதனை யனைத்திற்கு மிலமே!
மட்கல மென்கோ வாடவர் தலைமையே
  மனையற வாரிதி யதனி
லுட்கவிழ்த் திடுமோ ருறுபுழை யோட
  மோவென வுரைக்குகோ வுனையே? (எஉ)
ஐயகோ வுன்னை யாடவர் பலரு
  மடைந் துயிரிழந்திட லென்னே?
வெய்யதாங் காமச் சுரவெறி யதனால்
  வேறுவேறு யுடைந்தல தாஉம்

பொய்யுதாம் வழியை நாடியே போக்ச்
சுழலிடை யழுந்திபு மன்றேல்
மையலார் தனமென் மாபுய லதனால்
மாய்ந்திடு மியல்பினை யலையே. (எ௬)

அட! பெண்களுக்குக் குலச்சிறப்பு வேண்டாமா? பெருந்தன்மை வேண்டாமா? கற்பொழுக்கம் வேண்டாமா? பொருளும், போகமுங் கொடுக்கும் புருஷனிருந்தாற் போதுமென்றிருக்கலாமா! தமயந்தி விஷயத்தி லப்படியன்றோ முடிந்துவிட்டது? ஆதலின், ஆடவர்காள்! இனியாகிலும் பெண்களை நம்பாதீர்! பெண்களினியல்பு வெளிப்படையாய்த் தோன்றுது.

* "பெண்ணெனப் படுவ கேண்மோ
பீடில பிறப்பு நோக்கா
வுண்ணிறை யுடைய வல்ல
வோராயிற் மனத்த யாகுப்
எண்ணிப் பத்தங்கை யிட்டா
லிந்திரன் மகளு மாங்கே
வெண்ணெய்க்குன் றெரியுற் றற்போன்
மெலிந்து பின்னிற்கு மன்றே" (எ௭)

என்னதான் விரக்தி மேலிட்டாற் சமாதானப படுத்திக் கொண்டாலும், மனம் மயங்கிறதே! என் செய்வேன்? என் கண்மணி; என்னாசி; அவளை யோ பிறன்தொடுவது? என்மனம் துடிக்கிறதே? ஏ! தமயந்தி! நீ என்னிடத் துக்காட்டிய நட்பனைத்தும் நடிப்பேயோ? நீ இப்படி மாறுதலடைவாயென்று நானெண்ணவே யில்லையடி! ஏ! காந்தாமணி! அப்படி நானுனக்கென்ன தீங்கிழைத்தேன்? நான் உன்னைக்காரிருளிற் கானகத்தே விடுத்ததே னாதலின், உன்னிடத்து அன்பற்றவனென்றும் முற்காட்டிய அன்பனைத்தும் பாசாங்கென்று மெண்ணி

* சீவகசிந்தாமணி.

வெறுத்தனையோ? ஐயோ! நானுன் னன்மையையே என்றுங் கருதுபவனாவேனே! நீ யென்னை யறிந்திலையோ? இனி, என்னிலையை யுனக்கெவ்வாறு காட்டுவேன்? நாளை இவ்வளவு நாழிகைக்கெல்லாம் வேறொருவனுக் குடையவளாகி விடுவையே? அதற்குள், நானெப்படி என்னன்பைக் காட்டிக்கொள்ளுவேன்? சமயம் வாய்த்தபோதிலும், எனது புன்றொழிலோடும் கறுத்த மேனியோடும், 'நான்றான் நளன்' என்று சொன்னால் நீ நம்புவையோ? நீ நம்பினாலு முன் உறவினர்க ளொப்புவர்களோ? (சற்று யோசித்து) ஆ! என்ன நினைக்கலானோம்? அப்படியேதான் நம்மை யாதரித்தாலும், நாம் போய் 'நான்றான நளன்' என்று சொல்லி அவர்கள் தயவிற் காளாகிறதா? நன்றாயிருந்தது! (கொஞ்சம் பொறுத்து) என்ன இருந்தபோதிலும், என்பத்தினியைப் பிறன்கைக் கொள்வதென்றால், நெஞ்சந் துடிக்கிறதே! அதுவும், என் கண்காணவா? அதிலேயும் ரிதுபன்னன் மணக்க நேரிடில், அவனுட னுல்லாசமாய்ப்பேசி விளையாடிக் கொண்டு வரும் தமயந்தியை, அவனுடைய தேர்ப்பாகனாகவா நானிருந்து பார்க்கிறது? என் குருதி குதிக்கிறதே? அதை நான் காணச்சகியேன்! ஆதலால், இதுவரை அன்னமளித்துக் காப்பாற்றிய அரசனை, அவனெண்ணப்படிக் குண்டினபுரஞ் சேர்த்துவிட்டு, என் கத்திக்கிரையாகவேண்டியதுதான். இதுவே திண்ணம், (சற்றுநின்று) நல்லது, இத்தனை நேரமும் அவளுக்குப் பாதகமாகவே நினைத்து வந்தோமே? ஒருகால், அவள் என்னைக்காண வேண்டி இத்தந்திரம் ஏன் செய்திருக்கக்கூடாது? இப்பொழுது மணவோலை கொண்டுவந்துள்ள அந்தணரோ, நமது அரண்மனை வித்வான். முன்னொருமுறை யிங்கு வந்தவர். அன்று சாப்பிட்டபொழுதே அவர் என்னைக் குறிப்புடன்நோக்கினார். அன்றிரவு நான் பாடினதையுங் கேட்டுப் பெருமூச்செறிந்தார். ஆதலால், அவர் என்னை

சந்தேகித்துத் தமயந்தியிடஞ் சொல்லி யிருக்கலாம். அவள், என்னைக்காணவேண்டியே இந்தயுக்தி செய்து மிருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் நூறுயோசனைதூரமுள்ள ஊருக்கு முதல் நாள் புறப்படும்படியா மணவோலை வரும்? அப்படியேன் சாதகமாய் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது? ஏ! ஜகதீசா! இப்படிச் சாதகமான காலமும் ஏற்படுமோ? அல்லது, மெய்யாகவேதான் புனர்விவாக மாகிவிடுமோ?

முற்பிறப்பிற் செய்தவினை முடிந்ததுவோ
மொய்குழலா டனையே துய்க்க?
நற்குடியிற் பிறந்தவொரு நலத்தையுமே
நாடாது நயின்று ளொன்றோ?
கற்பரசி யலளோவக் காரிகையுங்
காதலினா லெனையே காணக்
கற்பனையாய் விடுத்தனளோ கடிமணத்தி
னோலையிதைக் கண்டிலேனே? (௭௬)

நானென்ன செய்யலாம்? விசாரப்பட்டுப் பயனில்லை. நடக்குங்காரியம் நடந்தேதீரும். ஆதலால், வீண்காலம் போக்குவானேன்? பொழுது கழிகின்றது! காலையிலெழுந்து நம் வீட்டைத்தொலைக்கவேண்டும். குண்டினபுரம் போனபிறகு, ஒன்றும் நேரிதா யில்லாவிட்டால், நாமுயிர்துறக்க வேண்டியதுதான்; எவ்வாறு முடிகின்றதோ? ஜகதீசா!

"எண்ணாத வெண்ணமெல்லாம் எண்ணியெண்ணி யேழை
புண்ணாகச் செய்ததினிப் போதும் பராபரமே." [நெஞ்சம்
"ஓயாதோ வென்கவலை உள்ளே யானந்த வெள்ளம்
பாயாதோ வையா பகராய் பராபரமே." (௭௭)
"பாராயோ வென்னைமுகம் பார்த்தொருக்கா லென்கவலை
தீராயோ வாய் திறந்து செப்பாய் பராபரமே." (௭௮)
"உள்ளமறிவாய் உழப்பறிவாய் யானேழை
தள்ளிவிடின் மெத்தத் தவிப்பேன் பராபரமே." (௭௯)

[போயினன்.

அங்கம்:—ரு.

முதற்களம்.

இடம்: குண்டினபுரத்திலரண்மனை யந்தப்புரம்.

காலம்: மாலைப்பொழுது.

பாத்திரம்: தமயந்தி.

தமயந்தி:—என்னவாயிற்றோ? போன அந்தணர் வருங்கில மாயிற்றே! அங்கு அவர் கண்டு ஐயுற்றது எனது ஐயனாயின், நிச்சயம் சீக்கிரத்தில் வந்துவிடுவார்கள். ஒருகால், இவ்வந்தணர் இன்னும்போய்ச் சேரவில்லையோ? வழியிலேதேனும் ஆபத்திற் குள்ளாயினரோ? அல்லாக்கால், ரிதுபன்னன்றான், ஒருவரனுபவித்த மாதென்று தேட்டமற்றிருந்து விட்டானோ?——அல்லது, அந்தணர் ஐயுற்றது தான் பிழைபட்டதோ?——அன்றி, இச்செய்திகேட்ட நலவர் வெகுண்டு வெறுத்துத் தம்மை மாய்த்துக்கொண்டாரோ?——ஒன்றுந் தெரியவில்லையே, ஜகதீசா? கைக்கூடிவந்துவிட்டதென் றெண்ணினேனே? கானனீராய் முடியுமோ? உன் திருவுள்ளமெப்படியோ?

சேடி வருகின்றாள்.

சேடி:—அம்மா! யாரோ ஓர் அந்தணர் வந்திருக்கிறார். (தமயந்தி திடுக்கிடுகின்றாள்) அவர் ரிதுபன்ன மகாராஜனுடன் வந்தரென்று சொல்லுகிறார். தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமாம்.

தமயந்தி:—நல்லது, உடனே வரவிடு. [சேடி போகின்றாள்

வந்துவிட்டார்போலும்! எனது ஐயன்றானோ-

பண்டிதா நாகேசபட்டர் வருகின்றார்.

மகாநுபாவரே! எப்பொழுது வந்தீர்கள்? நமஸ்கரிக்கி றேன். (நமஸ்கரிக்கிறாள்.)

பண்டிதர்:—தீர்க்கஸுமங்கலீபவா! ஜயம்! ஜயம்!! ஜயம்!!!

தமயந்தி:—ஜயந்தானு, பிரபோ? எனதையன் வந்தாரா? தாங்கள் ஐயுற்றபடி அவர் எனது ஐயர்தாமா?

பண்டிதர்:—ஆம். உன்றலைவர் வந்தார். எனது ஐயம் தெளிந்தது.

தமயந்தி:—எவ்விதம் தெளிந்தது, பிராம்மணோத்தமா? தேர் ஒருபொழுதில் வந்ததனுலேயா?

பண்டிதர்:—அதுமட்டு மன்று.

தமயந்தி:—வேறெவ்விதம், பிரபோ?

பண்டிதர்:—நான் மணவோலையை அரசனிடத்துக் கொடுத்து மூன்றுநாட் சுயம்வர மென்றேன். அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தேர் நடத்தக்கூடியவர் சமையற்காரரென் றறிந்த அரசன், அவரை வரவழைத்து அவரிடம் சமாசாரத்தைச் சொன்னான். அப்பொழுது அவர்முகத்தி லுண்டான குறிகளை நான் நன்கு கவனித்தேன். பிறகு, பரிமாறின பொழுதும் அவரைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்தேன். அப்புறம், ஒருமுகூர்த்த தேசகாலத்திற் கெல்லாம், அவ்வரண்மனைப் பின்புறஞ் சென்றேன். அங்கு யாரோ ஒருவர் உறக்கப்பேசின சத்தங்கேட்டது. அப்பொழுது, 'இரண்டாஞ் சுயம்வர மேற்படுத்திய வீமனையன்றோ சொல்லவேண்டும்?' என்ற வாக்கியம் காதில் விழுந்தது.

தமயந்தி:—(மிட்ட நெருங்கி ஆவலுடன்) அப்புறம்?

பண்டிதர்:—அது நம்ம விஷயமா யிருந்ததால், கொஞ்சம் மறைவாயிருந்து கேட்டேன். அப்பொழுது ஒருவர் இன்

தகப்பனுரைப் பலவாயிகழ்ந்துவிட்டு, 'நான்மட்டும் உன்னைப்பார்க்க நேரிடில் உன் சிரத்தைக்கொய்வேனிக்கத்தியினுல்,' என்று வெகுகோபத்துடன் முழங்கிக் கீழே விழுந்தார். எனக்குப் பயமாயிருந்தது. ஓடிவந்துவிட்டேன். பிறகு நடந்ததறியேன். இவ்வளவு ஆக்கிரோஷத்துடனும், கம்பீரத்துடனும் பேசியவர், நளராஜரென்பதிற் சந்தேகமில்லை. மேலும், தேர் நடத்தினதென்ன சாமானியமா? ரிதுபன்னன் என்னையும் அத்தேரிலேற்றிவந்தான். அப்பொழுதென்ன பறக்குமா தேர்? கந்தர்வலோகத்துத் தேர்களுக்கு இரகுண்டென்பார்கள். இவ்வளவு வேகம் அவைகளுக்கிராது. எனக்கு வயசானதனுலே, அந்த வேகத்திலே, மூச்சுவிடக்கூடமுடியவில்லை. வாயுவேகம் மனோவேகம் பின்னிட வேண்டுமே? அத்தகைய சமர்த்தர் நளராஜரே.

தமயந்தி :—இவர்கள் வந்துவிட்டார்களா?

பண்டிதர் :— ஆம், வந்துவிட்டார்கள். தாமரைக்குளத்து அருகிலுள்ள மாளிகையி லிறங்கியிருக்கிறார்கள்.

தமயந்தி :—(பெருமூச்செறிந்து தனக்குள்) எனதையன் என் சுயம்வர காலத்தில் வந்திறங்கியிருந்த மாளிகையன்றோ? (வெளியாய்) அந்த மாளிகையிலா?

பண்டிதர் :—ஆம். ரிதுபன்னன் உன் தந்தையைப் பார்க்கச் சித்தமா யிருக்கின்றான்.

தமயந்தி :—பார்க்கட்டும்போய். ஏன்? மகாநுபாவரே! இனியென்ன ஏற்பாடு சொல்லுகிறீர்கள்? எப்படிச் சந்தேகந் தெளிந்து வெளிப்படுத்துகிறது?

பண்டிதர் :—நான் முன்னமேயே யோசித்துப் பார்த்தேன். எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே? நல்லதம்மா! இனி நீயே யோசித்துச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து

கொள். நானும் யோசிக்கிறேன். ஸந்த்யாகாலமாகிவிட்டது. ஆதலால், நான் சீக்கிரமாய் ஸந்த்யாவந்தனஞ் செய்து வருகின்றேன்.

தமயந்தி :—(சந்தோஷித்து) நல்லது, செய்யுங்கள்.

[பண்டிதர் போகின்றார்.

நான் இனியென்னசெய்வேன்? எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே? இதுவரைப் புத்திசொல்லிவந்த அந்தணரும், தமக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையென்று சொல்லிப்போயினரே? என் ஐயனை இவ்வூரிலேயே வைத்துக்கொண்டோ நான் தனியேயிருப்பது? என்னதாம், ஆயிரம் முகாந்திரங்களால் அவர் நளராஜர்தாமென்று துணிந்தாலும், அவரை நான் நேரிற் பார்க்கவேண்டாமோ? அவரோ உருமாறியிருக்கிறாராம். அவர் நளராஜர்தாமென்று நான் சொன்னால், ஜனங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டாமா? இல்லையேல் வசைச்சொல்லுக்கன்றோ இடமாகும்? (ஆலோசித்து) நல்லது. எனக்கொன்று தோன்றுகிறது. அது நிச்சயம் பலித்தே தீரவேண்டும். ஒருவர் எவ்வளவுதாம் உருவத்தில் மாறுதலடைந்தாலும், மதத்தில் மாறுதலடைந்தாலும், தொழிலில் மாறுதலடைந்தாலும், அவர் தம் அன்பில் மாறுதலடைய முடியவே முடியாது.

* "அன்பிற்குமுண்டோ வடைக்குந்தாழார்வலர்
புன்கணீர் பூசறரும்." (அ0)

ஆதலால், உடனேபோய், அப்படியே செய்கின்றேன்.

[போகின்றனர்.

* திருக்குறள்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: குண்டினபுரத்தில் தாமரைக்
குள மாளிகை.

காலம்: அந்திமாலை.

பாத்திரங்கள்: ரிதுபன்னன், வாகுகன்.

ரிதுபன்னன்:—(தனக்குள்) இஃதென்ன வாச்சரியம்? ஏதோ, சுயம்வரமென்று திருமணப்பத்திரிகை வந்தது; இங்கு வந்து பார்த்தால் ஒரு விசேஷமு மிருப்பதாகக் காணோமே? என்ன? சுயம்வரமாயின், நமக்கு வந்துள்ள திருமுகப்படி நாளைக்கிருக்கவேண்டும். நாளைச்சுயம்வரத்திற்குப் பட்டண மிப்படியா இருக்கும்? நகரம் அலங்கரிக்கப்படவில்லை! வேற்றரசர்களையோ காணோம்! இப்படியா இருக்கும் சுயம்வரமென்றால்? முதல் சுயம்வரத்தின்போது பட்டணம் பட்டபாடென்ன! அரசர்களும் வெகு காலத்திற்கு முன்னமேயே வந்து காத்திருந்தார்கள்? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே! (வாகுகனை நோக்கி) உனக்கேதாகிலும் தெரியுமோ, வாகுகா?

வாகுகன்:—எதைப்பற்றி?

ரிதுபன்னன்:—சுயம்வரத்தைப்பற்றி?

வாகுகன்:—ஸ்வாமி! எனக்கொன்றும் தெரியாது. ஆனால், சுயம்வர மிருக்கமாட்டாதென்று தோன்றுகிறது.

ரிதுபன்னன்:—ஏன்?

வாகுகன்:—சுயம்வரமென்றா லிப்படியா இருக்கும்? மேலும், நாம் வந்திருப்பதற்கு, நம்மை அரசன் எதிர்கொண்டழைத்திருக்க மாட்டானா?

ரிதுபன்னன்:—அது நமது குற்றம். நாம் தெரியப்படுத்தவில்லை. அது கிடக்கிறது, வாகுகா! நீ குண்டினத்திற்குப் போயினையே! அங்கு ஒரு பிரஸ்தாபமு மில்லையா ?

வாகுகன்:—அங்கு, அரண்மனையிற்காரராமொருவர்—

ரிதுபன்னன்:—(மிக்கவாவலுடன்) ஊ.

வாகுகன்:—அவர் என்னைப்பார்த்து, 'நீர் யார்?' என்றுகேட்டார், 'நான் ரிதுபன்ன மகாராஜாவின் ஸேவகன்' என்றேன். "உங்கள் ராஜா இங்குவந்த விசேஷமென்ன?" என்று கேட்டார். உடனே எனக்குச் சுயம்வரத்தைப்பற்றிச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது. அதன்பேரில், 'உங்கள் மகாராஜாவினிடத்தி லொருகாரியமாக வந்திருக்கிறார்" என்று சொல்லிவிட்டேன்.

ரிதுபன்னன்:—அப்படியா? ஆனால், சுயம்வரம் இல்லையென்றே சொல்லலாம்போ லிருக்கிறதே?

வாகுகன்:—ஆம். ஆனால், இஃதெனக்கப்பொழுதே தெரியும்.

ரிதுபன்னன்:—எது ?

வாகுகன்—சுயம்வர மிருக்கமாட்டாதென்பது.

ரிதுபன்னன்:—எப்படி யுனக்குத் தெரியும் ?

வாகுகன்:—நளனை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அவனை யனுபவித்த தமயந்தி வேறொருவரை இச்சிப்பாளா? அந்த நளனைத்தவிர, அவளுக்கேற்ற புருஷன் வேறுகிடைப்பதரிதன்றோ? அதை அவளும் அறிவாள். அவனிடமிருந்த அன்பின் மிகுதியால், நாட்டையும் குழந்தைகளையும் பிரிந்து, காடு சென்றவள், இப்பொழுது, அவனைக்காணேமென்று, பத்தினிப்பெண்ணாகிய தமயந்தி வேறொருவரை மணப்பாளா ?

ரிதுபன்னன்:—அவன்மாத்திரம் கன்மனதோடு அவளைக்காட்டில்விட்டுப் போகலாம். இவ்வளவு காலம் காத்திருந்தும் அவன் வராமைகண்டு இவள் மாத்திரம் வேறொருவனை மணக்கல் நேரில்லையோ?

வாதுகன்:—அவன் காரணமென்னோ? அதை அவளே யறிவாள்.

ரிதுபன்னன்:—அதனாற்றான் மறுமணஞ் செய்யத் துணிந்தாள். அதுகிடக்கட்டும்; ஆனால், வந்தநிருபம் பொய்யா?

வாதுகன்:—அப்படித்தா னிருக்கவேண்டும். நிஜமாயின், பட்டண மிப்படியாவிருக்கும்? வேற்றரசர்கள் வந்திரார்களா? அரசனும் உங்கள் வரவை எதிர்பார்த்து மரியாதை செய்யானோ? நீங்களென்ன சாமானியரா, அரசன் விசாரியாதிருக்க? அவர்போல நீங்களும் ஒரு மன்னர் தாமே? நீங்களென்ன தாழ்ந்தவர்களா?

ரிதுபன்னன்:—வாஸ்தவந்தான். வேறு யாரப்படிச் செய்திருப்பார்கள்? வாகுகா! எனக்கொன்று தோன்றுகிறது. உன்னபிப்பிராய மென்ன?

வாதுகன்:—என்ன, ஸ்வாமி?

ரிதுபன்னன்:—என்னருகே வா. (வாகுகன் அருகே செல்லுகின்றான்) ஒருகால் அந்தத் தமயந்தி——அவள் முதல் சுயம்வரத்தின்பொழுதே என்னிடத்து எண்ணங்கொண்டவள். அப்பொழுதே மாலையை வைத்துக்கொண்டு என்னருகில் சற்றுத் தயங்கினாள். அப்புறம், ஏதோ நளன் கழுத்திற் போட்டுவிட்டாள்——அவள் இப்பொழுது ஒருகால், அந்த எண்ணத்தை வைத்துக்கொண்டு, எனக்குமட்டும் தனியே கடிதமெழுதி யிருப்பாளோ?

வாதுகன்:—அவள் எழுதி என்ன செய்கிறது?

ரிதுபன்னன்:—என்னவோ? அவளென்ன யோசித்திருக்கிருளோ? அவளைக்கண்டாலல்லவோ அது நமக்குத் தெரியும்?

வாகுகன்:—அவளை யினியெப்படிப் பார்க்கிறது!

ரிதுபன்னன்:—நான்தான். அந்தக்கடிதத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு நேரப்போகிறேனே? எனக்கென்ன பயமா என்ன?

வாகுகன்:—மெத்த நன்றாயிருக்கிறது தாங்கள் சொல்வது! எனக்கோ இப்பத்திரிகை உண்மையென்று தோன்றவில்லை. எவனோ வம்புக்காக எழுதியிருக்கவேண்டும். அப்படியே உண்மையாயினும் நீங்களோ சக்ரவர்த்தி! நீங்களாய்ப்போய்க் கேவலம் ஒரு ஸ்திரீஜாதியைப் பார்க்கிறது? அப்படி ஆத்திரமுள்ளவன் உங்களைத்தான் வந்து பார்க்கட்டுமே? ஒருவேளை, இப்பத்திரிகை பொய்யாயிருந்தது, நீங்களவளிடம்போய் என்னசெய்கிறது? உங்கள் கௌரவமென்னும்? ஆதலால் பதறக்கூடாது. பதருதகாரியம் சிதருது.

ரிதுபன்னன்:—வாஸ்தவந்தான். நாம் வந்தது அவளுக்கெப்படித்தெரியும்? அரசனுக்கே இன்னும் தெரியவில்லையே?

வாகுகன்:—நாம் வந்து ஒரு முகூர்த்தகாலந்தானே ஆகிறது? இனிக் கொஞ்சநேரத்தில் அரசனுக்குத் தெரிந்துவிடும். உடனே அவளுக்குப் தெரிந்துவிடுகிறது.

ரிதுபன்னன்:—அஃது எவ்வளவு நாழிகை செல்லுமோ? நல்லது, நீயொன்று செய்கிருயா?

வாகுகன்:—என்ன?

ரிதுபன்னன்:—நீ தமயந்தியிடம்போய் நான் வந்திருப்பதாகச் சொல்லேன்?

வாதுகன்:—(வருத்தத்துடன்). மறுபடியும் நீங்கள் சொன்னதையே சொல்லுகிறீர்களே? நீங்கள் போவதற்கும், உங்கள் மனிதனுக் நான் போவதற்கும், என்னவித்தியாசம்? ஓலை பொய்யாயின், அவமானம் உங்களுக்குத்தானே?

ரிதுபன்னன்:—சரி! அப்படியானு லென்னசெய்யலாம்?

வாதுகன்:—செய்கிறதென்ன? இன்று நீங்கள்வந்த சங்கதி தமயந்திக்குத் தெரிந்துவிடும். நீங்கள் நாளைத்தினம் அரசனைப்போய்ப்பார்த்தால், திருமுகத்தினுண்மை வெளிப்படுகிறது.

ரிதுபன்னன்:—ஒருகால் சுயம்வரத்தேதி மாறியிருக்குமோ?

வாதுகன்:—எப்படியிருந்தாலும், நாளைக்கு அரசனைக்கண்டால் எல்லாந் தெரிந்துவிடுகிறது.

ரிதுபன்னன்:—பத்திரிகை பொய்யாயின், அரசனைப்பார்ப்பது கேலிக்கிடமன்றோ? பாராது போய்விடுவதே நலமாகுமே?

வாதுகன்:—அப்படியன்று, நமக்குப் பத்திரிகை பொய்யென்பதும் நிச்சயந்தெரியாது. மேலும், ஒரு அரசனுடைய தலைநகருக்குவந்துவிட்டு அவ்வரசனைக்காணாமலும், வந்த காரியத்தைப் பாராமலும் செல்வது ராஜதந்திரமன்று. 'நமது பலம் வேவுகாண வந்தாரோ?' என்று ஐயுறலாகும். ஆதலின், நீங்கள் அவரைக்கண்டே போகவேண்டும்.

ரிதுபன்னன்:—நீ சொல்வது நியாயந்தான். நிருபம் உண்மையாயின் பாதகமில்லை. இல்லையேல், அரசன் 'எங்குவந்தீர்?' என்று கேட்டால் என்ன சொல்கிறது?

வாதுகன்:—சொல்வதென்ன? வேட்டைக்குச் சென்றதில் தனித்தேரேறி நெடுந்தூரம் வழிதப்பி வந்துவிட்டோம்.

மெய்வழி இந்நகரத் தருகேதான் கண்டோ மாதலின் ஓரிரவிருந்துதங்கிக் களைப்பாற எண்ணங்கொண்டோம். வந்தவிடத்துத் தம்மைக்காண விருப்புற்றோம்! என்று சொல்லிவிடுங்களேன்?

ரிதுபன்னன்:—நல்லது அப்படியே செய்கிறேன். அதுதான் மேல்.

வாதுகன்:—இப்பொழுது யாரேனும் அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர்கள் தங்கள் வரவை விசாரிக்கவரும் தருணமாயிற்று. ஆதலின், இனித் தாங்கள் சிங்காதன வறையிலிருப்பது நயம். யாரடா, மெய்காவலன்?

மெய்காவலன் வருகின்றான்.

மெய்காவல்:—ஸ்வாமி!

வாதுகன்:—சிங்காதனவறை சுத்தப்படுத்தி யாகிவிட்டதா? மகாராஜாவினுடைய பிரயாண உடையைவாங்கி வைத்துவிட்டுத் திருக்கோல வுடையைத் தரிக்கக்கொடு.

மெய்காவல்:—ஸ்வாமி! உத்தரவு. [போகின்றான்.

ரிதுபன்னன்:—சரி! நான் வேறே உடை யுடுத்துக் கொள்கின்றேன். எனக்குக் கொஞ்சம் இளம்பசியா யிருக்கிறது. சீக்கிரத்திலே தேனும் சிற்றுண்டிக் கேற்பாடுசெய்.

வாதுகன்:—இதோ செய்துவிட்டேன். [ரிதுபன்னன் போகின்றான்.

இஃதென்ன? ஒவ்வொன்றும் புதுமையாகவன்றோ இருக்கிறது? முதலில், சுயம்வரப் பத்திரிகையைப் பார்த்ததும், நமக்குச் சீற்றம் அதிகமாயிற்று. அவ்வெகுளித்தீயால் நம்மையே நாம் மாய்த்துக்கொள்ள எத்தனித்தோம். நல்லவேளையாய்ப் பிறகுண்டான சந்தேகத்தாற் றப்பினோம். இங்குவந்து பார்த்ததில், ஐயமே வலியுறும் போலிருக்கிறதே! இல்லாவிட்டால், வந்த பத்திரிகை

க்கு இப்படிக் கேள்விமுறையற்று கிடைக்கும்? இது, நாம் நினைத்தபடி நம்மை வரவழைக்கத்தான் போலிருக்கிறது. அதற்கு இவ்வளவு தந்திரம் யார்செய்திருப்பார்? ஆனால் நமது பண்டிதர் மிகபுத்திசாலியாயிற்றே. அவர் தாமேசெய்திருக்கக்கூடும். அப்பண்டிதரை இப்பொழுது ஒருமுறை கண்டாலுத்தமம்.——கண்டுதான் என்னலாபம்? நளனென்று நானே ஒத்துக்கொள்கிறதா? ஒருவேளை, அந்தணன் சொன்னபடி, சுயம்வரம் மாற்றிவைக்கப்பட்டிருந்தது? அல்லது, அவன் கூறியவாறே, அவனைமட்டும் வரவழைத்து மணக்க விரும்பியிருந்தாள்? அப்பொழுதே நலனாகும்? அப்பொழுது 'நான் நளன்' என்று ஒப்புக்கொள்வதே நங்கேட்டிற்காகும். இவ்வுருவத்தோடும், இத்தொழிலோடும் ஒருவன் நளனென்று சொல்கிறானென்றால், 'அவனைக்கொலைசெய்துவிடு' என்று உத்தரவுபிறந்தாலும் பிறந்துவிடும். ஆனால், நம் நிலைமையைக் காட்டிலும் அப்படிச் சாவது நயந்தான். ஆயின், நாமாக ஏன் அதை வருத்திக்கொள்ளவேண்டும்? அவளுக்கேன் அபபாதகத்தைச் சேர்க்கவேண்டும்? வேண்டாம். வந்தது வரட்டும் உள்ளதிலொன்றுங் குறையாது. என்ன ஆனபோதிலும், தமயந்தியைப் பிறன்தொடப் பார்ப்பதில்லை. அப்பொழுது உயிரை விடுவதுதான் இருக்கவேயிருக்கிறது. அதற்குள் அவசரப்படுவானேன்? (வெறுப்போடு) ஐயோ! கஷ்டம்! இன்னும் என் கஷ்டமென்னை விடவில்லையே? முன்னாளில், நான் காதலித்த தமயந்தியைத் தேவர்களுக்கு இணக்கவேண்டித் தூதுசெல்ல நேர்ந்தது. அதுபோதாதோ? இப்பொழுதுமா, நானனுபவித்து, நசைபாராட்டிப் பிரிந்திருக்கும் என் மங்கை

யைப் பிறனொருவனோடு சேர்க்கத் தூதுசெல்லவேண்டும்? 'நீ தமயந்தியிடம்போய், நான் வந்திருப்பதாகச் சொல்லேன்?' என்கிறான்!—அவர் கண்டாரா நம் நிலைமையை? நான் சேவகன்றானே? அவர் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டியவன்றானே? நல்லவேளை. நான் சொன்னதைக்கேட்டு என்னைக் காப்பாற்றினாரே? இப்படிப் போகத்தான்வேண்டுமென் றிருந்தாரோ, நான் அவளைப் பாராமலே உயிர் நீங்கியிருப்பேன். நல்லவேளை, என் கண்மணியைச் சுயம்வரகாலத்தி லொருமுறை பார்த்தாவது சாகலாம். ஐயோ! என்னவோ பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிறேனே? நாழிகை யாகிவிட்டதே? அரசரோ பசியென்று சொல்லிப்போயினரோ? ஆதலின், வந்ததுவரட்டும், நம்வேலையை நாம் பார்க்கப்போவோம்.

[போகின்றான்.

மூன்றாங் களம்.

இடம்: வீமன் கொலுமண்டபம்.

காலம்: முற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: வீமன், ரிதுபன்னன், வீமன் மந்திரி.

வீமன் :—ரிதுபன்ன மகாராஜரே! என்னவிசேஷம்? தங்களுடைய தரிசனம் கிடைக்கவேண்டி நான் செய்த பாக்கியமென்னே? பார்த்து நிரம்ப நாளாகிவிட்டனவன்றோ?

ரிதுபன்னன் :—(சந்தோஷத்துடன்) ஆம். நான் வேட்டையின் பொருட்டுக் காட்டிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது வழிதவறி, இப்பட்டணத்தருகில் வழிகண்டேனாதலால் இங்குத்தங்கிக் களைதீரலாமென்றுவந்தேன். வந்தவிடத்திற் றங்களைப்பார்க்க விரும்பினேன்.

வீமன் :—நிரம்ப சந்தோஷம்! வழிதவறியதனால் தங்களுக்கு அதிக சிரம மேற்பட்டிருப்பினும், எனக்கு அது நன்மையாகவே முடிந்தது, தங்கள் தரிசனத்திற்கிடமானதனால். நல்லது, தங்கள் நாட்டில் நல்ல மழையுண்டா? ஆடு மாடுகளுக்குப் புற் பூண்டுகளும், குடி ஜனங்களுக்குப் பயிர் பச்சையும் அதிகரித்து நாடு செழித்தோங்கி யிருக்கின்றதா? ஜனங்கள் வருணாசிரம தருமப்படி நடந்து வருகிறார்களா? பசுக்கள் அபிவிருத்தியாகி வருகின்றனவா? பிராம்மணோத்தமர்கள் யாகாதி கிருத்தியங்களிற் குறைவன்றி நடந்து வருகிறார்களா?

ரிதுபன்னன் :—ஒரு குறையுமில்லாமல், எல்லாஞ் சரிவர நடந்து வருகின்றன.

வீமன் :—ரொம்ப சந்தோஷம்! நல்லது நம்மூர் முழுமையும சுற்றிப் பார்த்தீர்களா? சில தேவாலயப் பிரமாலயங்களும், சில ஆஸ்தானமண்டபங்களும் புதியவாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. சில சிங்காரத்தோட்டங்கள் புதியவாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம். அவைகளையெல்லாம் தாங்கள் சுற்றிப்பார்க்கலாம். நான் கொஞ்சக்காலமாக இவைகளிலெல்லாம் கவனம் செலுத்துகிறதில்லை, மனவுற்சாகமின்மையால். அவைகளெல்லாம் நமது மந்திரியின் மேற்பார்வையி லபிவிருத்தி யடைந்திருக்கின்றன.

மந்திரி :—(ரிதுபர்ணனைநோக்கி) இன்றையத் தினம் சாயங்காலம் வேண்டுமானல் அவைகளை யெல்லாம் சென்று கண்ணுறலாம்.

ரிதுபர்ணன் :—அப்படியே செய்வோம்.

இரண்டு காவலாளர்கள் தொடர வாகுகன் வருகின்றான்.
ரிதுபர்ணன் திகைக்கிறான்.

வீமன் :—இஃதென்ன விசேஷம்? இவன் யார்? இவனை ஏன் கட்டிக்கொண்டு வந்தீர்கள்?

முதற்காவலாளன் :—மகாராஜா! இவன், நேத்து ஒரு ராசா வந்திருக்கிறாங்களே, அவுககூட வந்தவனாம்.

வீமன் :—(ரிதுபர்ணனைப் பார்த்துக்கொண்டு) சரி! அவன் என்ன செய்தான்?

காவலாளன் :—ஏதோ, நம்ம கொளந்தேங்க இருக்காங்களே, அவுகளெக்கண்டு இவன் அளுதானாம். அதுக்கு மோகனம்மா புடிச்சிக்கிட்டு இங்கே இட்டாரச் சொல்லிச்சு.

வீமன் :—என்னடா? நீ சொல்லுவது ஒன்றும் ஏற்படவில்லையடா? உடனேபோய் மோகனம்மாவைக் கூட்டிவாடா.

காவலாளன் :—புத்தி! [போகின்றான்

வீமன் :—(ரிதுபன்னனைப்பார்த்து) இவன் தங்களுடன் வந்தவனு?

ரிதுபன்னன் :—ஆம். அவன்தான் எனது சமையற்காரனும் சாரதியும்.

வீமன் :—என்ன! ஒருதொழிலுக் கொருதொழில் சம்பந்தமில்லையே?

ரிதுபன்னன் :—அவன் சமையல்தான் செய்வான். சமயாசமயத்திற்குத் தேரும் நடத்துவான்.

வீமன் :—அடா, காவலாளி! அவன் கைக்கட்டை அவிழடா? அவன் யோக்கியன்போற் காணப்படுகிறான்.

(காவலாளி கட்டையவிழ்க்கிறான்)

(ரிதுபன்னனை நோக்கி) இஃதென்ன சங்கதி? இதை நீங்களே விசாரித்து விடுகிறீர்களா?

ரிதுபன்னன் :—அப்படியே செய்கிறேன்.

போகனம், களராஜன் மகன், காவலாளி இவர்கள் வருகிறார்கள்.

வீமன் :—ஏன், மோகனம்! அவனென்ன செய்தான்? அவனைப்பார்த்தால் நிரபராதியாகத் தோன்றுகிறானே?

மோகனம் :—தோன்றும்! வேஷதாரி. நான் இன்றுகாலையில், நமது தாமரைக்குளத்தைச் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு வந்தேன். திரும்பும்பொழுது நமது குழந்தைகள் அங்குள்ள மாளிகைக்குப் போகவேண்டினார்கள். அப்படியே சென்றோம். அங்கு, இக்கரியன் சமையற்செய்துகொண்டிருந்தான்.

வாதுகன் :—(தனக்குள்) ஏது, நம்மைத்தொலைத்துவிடுவாள்போலிருக்கிறதே? அட, கஷ்டமே! சிறைப்படவேண்டியதவேறு பாக்கியிருந்ததா? நல்ல குற்றத்திற்காகச் சிறைப்படுகிறோம். சரி. நிச்சயந்தான். நான் இன்று

னென்று தெரிந்துகொண்டுவிட்டாள். நானிருப்பது இடைஞ்சலாகட்டுமேயென்று என்னைத்தொலைக்க வழிதேடிவிட்டாள் தமயந்தி. இப்பொழுதுதான் எல்லாத் தந்திரமும் வெளியாயின, போகிறது எப்படியாவது அவளை முன்னிட்டே இறத்தலும் நயந்தான். பலே! நல்லகாலம்! நான் பெற்ற குழந்தைகளை நான் கண்டு சிரித்தால், அதற்குத்தண்டனையா? நல்ல வுலகம்! நல்ல நீதி!

மோகனன் :—அப்பொழுது, (ஆண்குழந்தையைக்காட்டி) இக்குழந்தையைத் தன்னிடத்து வரவழைத்து, ஏதோ சில கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு 'ஓ!' என்று அழுதான். உடனே குழந்தைகளு மழக்கிளம்பிவிட்டன. இப்பரிசாரகன் நங்குழந்தைகளைக்கண்டு அழ நியாயமென்ன? அவைகளையும் அழ விடலாமா? அவைகள் அழுவதைக்காண எனக்குச் சகிக்கவில்லை. அதனாற்றான், அவனைப்பிடித்து வெளிப்படுத்தித் தக்க தண்டனைக்குள்ளாக்க வேண்டுமென்று எண்ணினேன்.

வீமன் :—இவ்வளவுதானே? நல்லது, ரிதுபன்னமகாராஜரே! இப்பொழுது இந்த விஷயத்தில் விசாரிக்கப்பட வேண்டியவர்கள், உமது பரிசாரகனும், என் குழந்தையும்; 'கேட்ட கேள்விகள் யாவை?' என்று என்குழந்தையையும், 'அவைகளைக்கண்டு ஏன் அழுதான்?' என்று அப்பரிசாரகனையும் விசாரித்து விடுங்கள். தீர்மானம் சொல்லிவிடலாம்.

ரிதுபன்னன் :—நல்லது. அப்படியே செய்கிறேன். ஏனடா குழந்தாய்! உன்னை அவன் (வாகுகனைக்காட்டி) என்னடா கேட்டான்?

குழந்தை :—நீ ஆருன்னு கேட்டான்.

ரிதுபன்னன் :—நீ என்ன சொன்னாய்?

குழந்தை :—நான் தோராஜான்னு சொன்னேன்.

ரிதுபன்னன் :—அப்புறம்.

குழந்தை :—ஒங்கப்பா ஆருன்னு கேட்டான்.

ரிதுபன்னன் :—ஊ.

குழந்தை :—நளமகாராஜான்னேன்.

ரிதுபன்னன் :—அப்புறம் ?

குழந்தை :—ஒங்கப்பா எங்கே? ஒங்க ஊரெதுன்னு, கேட்டான். எங்கப்பா எங்கேயோ ? எங்க ஊரு மாவிந்த நகரமின்னேன்.

ரிதுபன்னன் :—உனக்கு இதெல்லாம் யாரப்பா சொல்லிக் கொடுத்தார் ?

குழந்தை :—எங்க மோகனம்மா.

ரிதுபன்னன் :—இன்னும் உன்னை என்ன கேட்டான் ? நீ என்ன சொன்னே ?

குழந்தை :—நீயேன் அங்கெ போகல்லே ? ராஜாக்குப் பொறந்தாட்டு ஒங்க ஊரெ வேறெ ஆத்தங்கிட்ட விட்டேட்டு, நீ இன்னொருத்தன் நாட்டுலே இருக்கிறையே, ஒனக்கு வெக்கமில்லையா ? இன்னு கேட்டான். எனக்கு ரோஷமாயிருந்துது. நான் அழுதேன்.

வீமன் :—சரி ! இனித் தங்கள் பரிசாரகனை விசாரிக்கலாம்.

ரிதுபன்னன் :—அடா, வாகுகா ! நீ யந்தக் குழந்தைகளைக்கண்டு அழுததுண்டா ?

வாகுகன் :—உண்டு, ஸ்வாமி.

ரிதுபன்னன் :—அக்குழந்தைகள் அரண்மனைக் குழந்தைகளென்று உனக்குத் தெரியுமா தெரியாதா ?

வாகுகன் :—தெரியும், ஸ்வாமி.

ரிதுபர்ணன் :—தெரிந்தும், அக்குழந்தைகளோடு நீ பேசலாமா? அவர்களைத் தொடலாமா?

வாகுகன் :—குழந்தைகள் லக்ஷணமாக விருந்தால், பலரும தொட்டுப் பேச்சிற்கிழுப்பது ஸகஜந்தானே? குழந்தைகளுக்குக்கூடவா அவ்வளவு மரியாதை ஏற்பட்டுவிடும்? அப்படியும், நான் மரியாதைத் தப்பாக ஒன்றையும் செய்யவில்லையே?

பீமன் :—(மந்திரியிடம் தனியே) பார்த்தீரா, மந்திரி? இவனைக் கண்ட உடனேயே எனக்கு என்னமோபோலிருந்தது. அப்போழுதே கவனித்தேன். இக்குற்றவாளியினுடைய பார்வை, தேக அமைப்பு, பேசுந் தோரணை, குரல் இவையனைத்தும் சரியாய் நம் நளராஜனுடையன போலவேயிருக்கின்றனவன்றோ?

மந்திரி :—எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால், இப்படி உலகத்தில் ஒருவரைப்போல் அநேகரிருப்பது ஸகஜம்.

ரிதுபர்ணன் :—நீ அவர்களைக்கட்டிக்கொண்டு அழுவானேன்?

வாகுகன் :—அக்குழந்தைகளைப் பார்த்ததும், என் குழந்தைகள் ஞாபகம் வந்தன. அதனால், விசனித்தேன்.

ரிதுபர்ணன் :—உனக்குப் பெண்சாதி பிள்ளைகளிருக்கிறார் களென்றே நீ சொன்னதில்லையே? அவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று நீ ஒரு முறைகூடப் போனதுமில்லையே?

வாகுகன் :—நான் அதற்குத்தகுந்த நிலைமையிலில்லை. நான் போகவில்லை.

ரிதுபர்ணன் :—ஆனால், உன்மனைவியும், குழந்தைகளும் உயிரோடிருக்கின்றார்களா?

வாதுகன் :—ஆம். இருக்கின்றார்கள்.

ரிதுபர்னன் :—நீ அவர்களை விட்டு எவ்வளவு காலமாகிறது?

வாதுகன் :—ஏறக்குறைய ஆறுமாதமிருக்கலாம்.

ரிதுபர்னன் :—எவ்வூரிலிருக்கிறார்கள்? நீ அவர்களை எவ்வூரிற் பிரிந்தாய்? உன் பெண்சாதியின் நாமதேயமென்ன?

வாதுகன் :—எங்கள் ஜாதியிற் பெண்சாதியின் பெயரைப் புருஷர்கள் சொல்லக்கூடாது.

ரிதுபர்னன் :—நல்லது, அவர்களிப்பொழுதெங்கிருக்கிறார்கள்?

வாதுகன் :—இக்கேள்விக்கு நான் உத்தரம் சொல்லமாட்டேன்.

ரிதுபர்னன் :—ஏன்?

வாதுகன் :—எனக் கிஷ்டமில்லை.

ரிதுபர்னன் :—உன்னூரெது?

வாதுகன் :—மாவிந்த நகரம்.

ரிதுபர்னன் :—நல்லது, அவர்களை எவ்விடத்தில் விட்டுப் பிரிந்தாய்?

வாதுகன் :—இதற்கு விடையளிக்க வேண்டியது அவசியந்தானோ?

ரிதுபர்னன் :—அவசியம். இல்லாவிட்டால் உன்னை நான் தண்டித்து விடுவேன்.

வாதுகன் :—என் மக்களை மாவிந்த நகரத்திலும், என் மனைவியை நடுக்காட்டுப் பாழ் மண்டபத்திலுமையா! (மூர்ச்சித்து விழுந்துவிட்டான்; பின்பக்கத் திரையிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த தமயந்தி, "நாதா நாதா" என்றலறிக்கொண்டு ஒரேபாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்து நளராஜனைக் கட்டிக்கொண்டு அழவும் எல்லோரும் பிர

விழுந்திருக்கிறார்கள். காஞ்சனமாலை முதலியவர்களும் செய்திகேட்டுவந்து விட்டார்கள்).

தமயந்தி :—என் நாதா! என் நாதா!! நாதா!!! (புலம்புகிறாள்)

அன்றன முரைத்த வும்மழகினை நினைந்தன்பு
கொண்டனதற்கழுவேனோ?
அமரர்கட மாளாகி யவர்தார மாகென
வழைத்தீ ரதற்கழுவேனோ?
சென்றுமது திருநகர மதனிலெனை யாண்டுய்த்த
சீர்மையை நினைந்தழுவேனோ?
சேனைபரி வாரமொ டனைத்தையு மிழந்த வொரு
செய்தியை நினைந் தழுவேனோ?
குன்றவுயிர் குழறமொழி குதலைமொழி மதலைபிரி
குறையதற் கின்றழுவேனோ?
குடிகெட னரசனொரு நொடியேனு மவணுறைதல்
கூடா தெனற்கழுவேனோ?
என்றுயரா மதையொரு மன்றுசகி யாமலெனை
ஏகென் றதற்கழுவேனோ?
ஏதிலரை மாணநம திருவர்தம துடையுமன்
றேகழூஉச் சென்றழுவேனோ? (அக)
வனமதி லுமைப்பிரிந் தெனதுயிர் துடிக்கவே
வாடினதை யெணியழுவேனோ?
வஞ்சவுர கத்தினுறு வாயினிற் சிக்குண்ட
வாதையினை யெணியழுவேனோ?
உனதாணை சவாத வனவேட னெலனக்
கூற்றதை நினைந்தழுவேனோ?
ஊறவின ரகத்துநா னூழியப் பெண்ணென
வுறைந்ததை நினைந் தழுவேனோ?
மணிமது துடிக்கவே மனையிலெனை வைத்தழும்
மாதாவை யெணியழுவேனோ?
மநுநிலமு மவுமென மனத்துன்பு குடிகொண்ட
மாதந் தையர்க்கழுவேனோ?

புனர் விவாகம்புரிய வேண்டுமென வெளியிட்டே
பொய்யுரை யதற்கழுவேனோ?
புதியவிரு வோடுமைப் போற்றவே நேரிட்ட
பொல்லா வினைக்கழுவேனோ? (அஉ)

(தமயந்தி மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுகின்றாள், நளன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுகின்றான்).

வீமன் :—(நளனைக் கைகொடுத்தெடுத்துக்கொண்டு) நீர் யார்? உள்ளதை உள்ளபடி சொல்ள வேண்டும்.

வாதகன் :—ஸ்வாமி! நான்நிடதநாட்டை ஆண்டுவந்த நளன். இக்காரிகையைக் கைப்பிடித்த கணவன் நானே.

(வீமன் நளனைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர் விடுகின்றான்: ரிதுபர்ணன் பிரமித்து விழிக்கிறான். அவன் தேகம் நடுக்குகிறது. சபையிலுள்ள மற்றவர்கள் கண்ணீர் சொரிகிறார்கள். காஞ்சனமாலையும், மோகனனும் தமயந்திக்குச் சயித்தியோபசாரம் செய்கிறார்கள்).

வீமன் :—எனதருமை மருகரே! தங்களுக்கும் இக்காலமா? இருந்தாலும் பாதகமில்லை. என் குழந்தை—என் தமயந்தி நோற்ற நோன்பிற்கு நீர் இம்மட்டாகிலும் வந்தீர், எனக்கு நிரம்ப சந்தோஷம். என் ஜன்மம் இன்றே கடைத்தேறிற்று. நானும் பிள்ளையில்லாப்பெரும்பாவி——நான் பாவி, என் பிள்ளைக்குச் சமானமென்று தங்களைக் கருதினேனே, அதனாற்றான் தங்களுக்கு இவ்வாபத்து வந்ததோவென் றெண்ணினேன். நல்லவேளை, நான் போன ஜன்மத்திற் கொஞ்சம் பூஜை செய்திருக்கிறேன், அது பலித்தது. ஆதலின், இன்றே உமக்கு இந்நாட்டைப் பட்டங்கட்டி வைத்துவிட்டு நான் தவமியற்றச் செல்கின்றேன். (தமயந்தி மூர்ச்சை தெளிந்து விழித்துப்பார்க்கிறாள்).

காஞ்சனமாலை :—என் குழந்தாய்! இன்றே உன்விருப்பம் ஈடேறிற்று. உன்விரதம் முடிந்தது. உன்பூஜை பலித்தது. என் கண்மணி! உன்னையும் நாங்கள் மறுபடி முன்போல, உன் கணவன் பக்கத்தில் அலங்கரித்து நிற்கக்

காண்போமா ?" என்றெண்ணியிருந்தோம். எந்தத்தெய்வமோ எம்பக்கலிரங்கி இக்காரியம் செய்தது.

வீமன்:—இங்கே வா காஞ்சனம்! நங்குழந்தையைக் கூட்டிப் போய், அதிசீக்கிரத்தில் நெடுநாளாய் மாசுபடிந்து கிடக்கும் தேகத்தை நீராட்டிச் சடையிட்ட குழலைத் திருத்திக் கோலஞ்செய். இன்றைக்கே நல்ல முகூர்த்தம் பார்த்துப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டும். போங்கள் சீக்கிரம். மோகனம்! தாமதம் வேண்டாம்.

மோகனம் காஞ்சனமாலை, தமயந்தி, நளராஜன் குமாரன் இவர்கள் போகிறார்கள்.

மந்திரி! நமது ஆசார வாசலிலுள்ள ஜயபேரிகையை யடிக்கச் செய்யும். மங்களவாத்தியங்கள் முழங்கச்செய்யும். நளராஜன் வந்துவிட்டாரென்றும், அவருக்கு இன்றையத்தினம் இந்நாட்டைப் பட்டங்கட்டப்போகிறோமென்றும், ஊர்முழுவதும் பறையறையச்செய்யும். மந்திரி! ஊர் முழுதும் மங்களதோரணங்கள் கட்டி அலங்கரிக்கட்டும். பட்டத்து யானை குதிரைகள் தக்கவாறு அலங்கரிக்கப்படட்டும்.

மந்திரி:—அப்படியே, ஸ்வாமி! யாரடா காவலாளிகள்? வாருங்களடா இங்கே. [மந்திரியும், காவலாளிகளும் போய்விடுகிறார்கள்.

வீமன்:—(ஆசனத்திலுட்கார்ந்து) நளமகாராஜரே! இவ்வாசனத்திலமரும். என் தம்முடைய சரீரம் இவ்விதம் கறுத்திருக்கிறது? சுகக்குறைவினாற்றானே?

நளன்:—அன்று. ஒரு தேவதையின் அநுக்கிரகத்தினால் இப்படியாயிற்று.

ரிதுபர்ணன்:—இவ்விதம் உருக்கெடுவது கூடவா தேவாநுக்கிரகம்?

நளன்:—அந்தத்தருணத்திற்கு அஃது அநுக்கிரகம்தான். அல்லது, என்னுருவுடனே நான் வந்திருந்தால், தங்களென்னைப் பரிசாரகனாக ஏற்றிருப்பீர்களா?

வீமன்:—ரிதுபன்னமகாராஜரே! உம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்! சக்கிரவர்த்தியாகிய நளமகாராஜரை, அவருடைய தீனதசையில் வைத்தாதரித்த பெருமை பெற்றீரே! அந்தப்பாக்கியமெனக்குக் கிடைக்கவில்லையே?

ரிதுபன்னன்:—ஐயோ! நான் அபராதியாகவன்றோ ஆனேன்! நளராஜரென்றறியாது போனேனே! எவ்வளவோ கொடுமையாய் அவரை நடத்தினேனே! இப்பொழுது, என்மனந்துடிப்பது எனக்கன்றோ தெரியும். நளராஜர் என்னைப் பூரணமாய் மன்னிப்பாரோ?

நளன்:—மகாராஜரே! அஃதென்ன நீரப்படிச் சொன்னீர்? உம்மைப்போன்ற நீதிமன்னரும், சேவகர்களை வைத்தாதரிப்பவரும், கிடைப்பதரிது. அதனாலன்றோ என் துன்பத்தையும் மறந்து பொழுது போக்கிவந்தேன். ஆதலின், நான் உமக்கு நிரம்பக் கடமைப்பட்டவன். உம்மை நான் மன்னிக்கவேண்டியதென்னவிருக்கிறது? மனிதர்கள் என்றிருந்தால் ஏதேனும் தவறிருப்பது சகஜந்தானே? ஆதலாற் கவலையுறவேண்டாம். உம்முடைய பக்ஷத்திற்கு உம்மை நான் ஒருபோதும் மறவேன்.

ரிதுபன்னன்:—எனக்கும் பேச வாயில்லை. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த வள்ளலைத் தகுந்தபடி நடத்தத் தவறினேனே!

வீமன்:—நல்லது. நளராஜரே! இப்பொழுது இந்தப்புதிய உருவம் தேவையில்லையே? இதைப்போக்கிக்கொள்ளலாமோ?

நளன்:—போக்கிக்கொள்ளலாம். இரண்டு நிமிஷகாலம் அநுமதி கொடுத்தால், உருவை மாற்றி வருவேன்.

வீமன்:—ஆகேப மென்னவந்தது? எப்படியாவது தங்களுடைய சாந்தியோடுகூடிய சரீரத்தைக் கண்டுகளிக்கக் காமுறுகிறோ மன்றோ?

நளன்:—ஆனால், இதோ போய்வருகிறேன். [நளன்போகின்றான்.

ரிதுபர்ணன்:—இப்படியும் காலம் வருமா மனிதர்களுக்கு? நளராஜர் நீதிமன்னராவரே, அவருக்கிப்படி நேரக்காரண மென்ன?

வீமன்:—இப்பிறப்பில் நீதிமன்னர்தாம். முற்பிறப்பிலென்ன வினை இயற்றினரோ?

ரிதுபர்ணன்:—எனக்கு இப்பொழுது தேகம் நடுங்குகிறதே! அபராதியானேனே!

வீமன்:—அப்படியென்ன நீங்கள் அபராதியா யிருக்கக்கூடும்? அவரைச் சேவகராகவைத்து வேலை வாங்கினதுதானே?

ரிதுபர்ணன்:—இல்லை. வேறு விஷயமுமுண்டு.

வீமன்:—என்ன இருந்தாலும், அவரவைகளைப் பாராட்டார்.

* "இன்று செய்தார்க்கு இனியவே செய்யாக்கா
லென்ன பயத்ததோ சால்பு?" (அரு)

என்னும் விரதம் பூண்டவராதலின் நீ ரஞ்சவேண்டாம்.

சுயரூபத்துடன் நளராஜன் வருகின்றான்.
வீமனும் ரிதுபர்ணனும், எழுந்து அழைத்து அருகிலுள்ள
சிம்மாதனத்தி லிருத்துகிறார்கள்.

நளராஜரே! இப்பொழுதுதான் என் கண்களும், மனமும் குளிர்ந்தன. இக்கோலத்தைப்பாத்த கண்ணால் அக்கோலத்தையும் பார்க்க நேர்ந்ததே!

ரிதுபர்ணன்:—வாஸ்தவமாய் இவ்வுருவைக்கண்டால், யார்தாம் தம்மிடத்து வேலைக்கமர்த்திக் கொள்வார்?

---

* திருக்குறள்.

வீமன்:—யாரடா, சேவகன்?

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன்:—ஸ்வாமி !

வீமன்:—அந்தப்புரத்திற்குப்போய், என் குழந்தை, ஆவன் தாய் முதலியவர்களை உடனே கூட்டிவா. எமது ஐயருடைய கண்டு களிக்கட்டும்.

சேவகன்:—ஸ்வாமி ! (போகின்றான்

வேறொருசேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன்:—மகாராஜா ! நிடதநாட்டு மந்திரியாம் ஒருவர் கையிற் கிரீடம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நளமகாராஜரைப் பார்க்கவேண்டுமாம். (நளன் விம்மி நமாபினான்)

வீமன்:—உடனேவரவிடு. [சேவகன் போகின்றான்.

மதியூகி நான்கு அந்தணர்களுடன் வருகிறார்.

வரவேண்டும் மதியூகியாரே !

நளன் :— (ஆசனத்தை விட்டெழுந்து மந்திரியைத் தழுவிக்கொண்டு) மந்திரியாரே! என்ன விசேஷம் ? நமது குடிகள் ஒரு குறையுமின்றி வாழ்ந்து வருகிறார்களா ? (கண்ணீருடன்) தங்கள் குடும்பத்தாரனைவரும் க்ஷேமமா ?

மதியூகி:—மகாப்பிரபோ ! எல்லோரும் சௌக்கியமாயிருக்கிறார்கள். என்ன சுகமிருந்தும், தாயைப்பிரிந்த கன்றுகள்போல் (கண்ணீர் விட்டு) தம்மைப்பிரிந்து வருந்துகின்றார்கள் குடிஜனங்கள். ஏதோ, எல்லாருடைய பிரார்த்தனையாலும், பாக்கியத்தாலும், தங்களையே மறுபடியும் பெற நேர்ந்தது. (எல்லோரும் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்).

நளன்:—என்ன சமாசாரம், மந்திரி ? தாங்கள் சொல்வதொன்றும் விளங்க வில்லையே ? கையிற் கிரீடம் ஏது ?

மந்திரி :—அதுதான், தங்களுக்குத் தரித்துத் தங்களைக் கூட்டிக்கொண்டுபோக. உங்கள் வரவை யெதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள் குடிகள். பட்டணமுழுமையும் விநோதமாய்ச் சிங்காரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

நளன் :— எனக்கெப்படிக் கிரீட மளிப்பது?

மந்திரி :—புஷ்கர னிறந்து விட்டான்.

வீமன்-ரிதுபன்னன் :—இறந்துவிட்டாரா? எப்பொழுது?

நளன் :—(கண்ணீர்விட்டு) அடாடாடாடா! எப்பொழுது, மந்திரி?

மந்திரி :—இரண்டு மாதகால மாகிறது.

நளன் :—இப்பொழுது யார் ஆண்டு வருகிறார்?

மந்திரி :—நான்தான் பார்த்துவந்தேன். தாங்களிருக்குமிடந் தெரியாததால்.

நளன் :—இறந்த தெப்படி? புஷ்கரன் புத்திர னெங்குபோனான்?

மந்திரி :—தாங்கள் வனம்போன வுடனேயே அவனிறந்துவிட்டான்.

நளன் :—அடாடா!

ரிதுபன்னன் :—அநியாயஞ் செய்பவர்க ளிப்படித்தான் போவார்கள்.

நளன் :—அப்படி யவரென்ன அநியாயஞ் செய்தார்? ஏன், மந்திரி? நமதருமைக் குடிகளை ஏதேனும் வருத்தினாரோ?

மந்திரி :—அவருக்கு ஆளுந்திறனில்லை யாயினும், குடிகளை வருத்தவில்லை.

நளன் :—சரி! நீர் எனக்குக் கிரீடமளிப்பதற்குக் காரணம்?

மதியூகி :—புஷ்கரனிறக்குமுன், 'இந்த ராச்சியத்தை நளராஜனுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்' என்று எழுதிவைத்தார். ஜனங்களும் அநுமோதித்து ஆரவாரித்தார்கள். அன்றுமுதல் தாங்களிருக்குமிடந் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. சில தினங்களுக்குமுன், தாங்கள் இந்நாட்டில் வந்திருப்பதாகக் கனவுகண்டேன். அத்தகைய கனவு நமது மற்ற மந்திரிகளுக்கும் நிகழ்ந்ததனால், உண்மையா யிருக்குமென்றெண்ணிவந்தேன்.

வீமன்—ரிதுபன்னன் :—பகவானருளாகு மிது.

நளன் :—என்ன ஆச்சரியம்? கொஞ்சநாழிகைக்குமுன் நானிருந்ததற்கும், இப்பொழு திருப்பதற்கும் எவ்வளவுவித்தியாசம்? எனக்கொன்றும் பேசவே தோன்றவில்லை. எல்லாம் ஈசன் கருணையே! இது யாரால் நிறைவேறியது? நல்லது, மதியூகியாரே! புஷ்கரனுடைய குடும்பத்தார்கள் நமதரண்மனையிற்றானே இப்பொழுது மிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் சுகமே யிருக்கிறார்களன்றோ?

மதியூகி :—அவர்கள், புஷ்கரன் கட்டளைப்படி, அவர்களுடைய நாடு சென்று விட்டார்கள், பிரபோ!

நளன் :—அப்படியா? அந்நாட்டை யார் காப்பாற்றிவருகிறார்! அதற்குத் தகுந்தவரை யேற்படுத்த வேண்டியது நமது கடமையன்றோ?

மதியூகி :—ஸ்வாமி! அவ்வரசனுடைய பழைய மந்திரியே ஒப்புக்கொண்டு காத்து வருகிறார்.

நளன் :—சந்தோஷம்.

வீமன் :—நளமகாராஜரே! ரிதுபன்னராஜரே! நாம் நம் நாட்டிற்கு அரசராக நளராஜருக்குப் பட்டங்கட்ட ஏற்பாடு செய்தபொழுதே, அவருடைய இழக்கப்பட்ட பட்டமும் லபித்தபடியால், இதையே நற்சகுனமாகக் கொ

ண்டு. இப்பொழுதே இரண்டு நாடுகளுக்கும் அரசராக இவருக்குப் பட்டங்கட்ட வேண்டுமென்று, நினைக்கிறேன். ஆகலால், யாரடா! சேவகன்! சீக்கிரம் தமயந்தியை அலங்கரித்து வரும்படி அவள் தாயினிடத்தும், மோகனத்தினிடத்தும் சொல்லிவா, சீக்கிரம்

சேவகன்போகின்றான்.

யாரடா! மந்திரியைச் சீக்கிரம்வரவழை. நமது குலகுருவை யெழுந்தருளச்செய்யவேண்டும். பிராமணோத்தமர்களை யழைத்து வரவேண்டும். சீக்கிரம் பட்டாபிஷேகம் நடக்கவேண்டும்.

ஒருபுறம்: காஞ்சனமாலை, தமயந்தி, மோகனம் குழந்தைகள் இவர்கள் வர, மறுபுறம் கிரீடத்தோடு மந்திரியும், பிராம்மணர்களோடு குலகுருவும் வருகின்றார்கள்.

எல்லோரும் வரவேண்டும்! குருஸ்வாமியாரே! நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

குருஸ்வாமி:—ஸர்வஸாமராஜ்ய, ஸர்வஸித்திப்ராப்திரஸ்து!

வீமன்:—குருமகராஜ்! இப்பொழுது நல்லமுகூர்த்தந்தானே? மகுடாபிஷேகஞ் செய்யலாமன்றோ?

குருஸ்வாமி:—(யோசித்து) ஆம்! திவ்யமானவேளை. இப்படித் திடீரென்று நல்ல முகூர்த்தம் கிடைப்பது மிகவருமை.

வீமன்:—நல்லது குருஸ்வாமிகளே! தங்கள் ஹஸ்தத்தினாலேயே, இவ்விரண்டு கிரீடங்களையும், ஒவ்வொன்றாய் நளராஜன் சிரத்திற் றரித்து, 'நீடூழி நீதிமன்னனாக' வாழும்படி ஆசீர்வதியுங்கள்.

(முடி மகுடங்களைச் சூட்டுகின்றார். அந்தணர்கள் வேதகோஷஞ் செய்கிறார்கள். பெண்கள் மங்களம் பாடுகிறார்கள். வாத்திய ஜாலங்கள் கோஷிக்கின்றன. கட்டியக்காரர்கள் கட்டியங்கூறி, 'ஜய ஜய விஜயீபவ' என்று ஆரவாரிக்கிறார்கள்.)

குருஸ்வாமி:—வத்ஸ! நளராஜனே! இனி நீர் ஒரு குறையுமின்றி ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளுக்குச் சமானமான தமயந்தியுடன்

இவ்விரண்டு ராஜ்யங்களையும் பெற்று, நெடுங்காலம் நீதி மன்னனெனப் புகழ்பெற்று வாழ்வீராக! இவ்விரண்டு ராஜ்யங்களையு மாள்வதில், ஓர் ஆறுமாதகாலம் ஒரு நகரத்தையும், மற்றோ ராறுமாதகாலம் மறுநகரத்தையும், தலைநகராக்கிக்கொண்டு அரசு புரிவீராக!

அந்தணர்கள்:—ததாஸ்து! ததாஸ்து!! (பிராம்மண ஸ்திரீகள் வாழ்த்துப்பாடுகின்றார்கள்.)

அந்நேரத்தில்—சனீசுவரபகவான் வருகின்றார்

சனி:—ஏ! நளமகாராஜனே! ஏ! நளமகாராஜனே!!

(எல்லோருந் திடுக்கிடுகின்றார்கள்.)

நளன்:—(திடுக்கிட்டு உயரப்பார்த்து) உயரவிருந்து யாரோ கூப்பிடுகிறார்போலிருக்கிறதே? யார் தெரியவில்லையே?

சனி:—நான்றான் சனீசுவரன்! (எல்லோரும் ஆச்சரியத்துடன் ஆகாயத்தைப்பார்க்கிறார்கள்)

நளன்:—(ஆகாயத்தைப்பார்த்து) பிரபோ! வந்தனம் செய்கின்றேன்.

சனி:—கல்யாண முண்டாவதாக! ஏ! நளராஜரே! உம்முடைய நாட்டை நீர் துறக்கும்படி செய்து, உமது பெண்டுபிள்ளைகளையும் உம்மைவிட்டுப் பிரித்துக் காட்டில்விடுத்து, உம்மை இழிந்த நிலையிலும் கொண்டுவந்து வைத்தவன் நானே. அதற்கு உம்மிடத்திருந்த குற்றம் நீர் சூதாட்டத்திற் கொண்ட அளவற்ற ஆசையே! தமயந்தியிட மிருந்த குற்றம், தன்னழகிற்கும், தன்புருஷனுடைய அழகு, ஆண்மைகளுக்கும் ஈடு இவ்வுலகி லொருவருமிலர் என்னும் இறுமாப்பேயாம். என்னாற்றுன்பமடையாதா ரொருவருமிலர். ஆயினும், என்னாற் பீடிக்கப்பட்டபொழுதும், உம்போல் வாய்மையுடனிருந்தவரையும், உம்மனைவியைப்போல், சலித்தலில்லாது கற்பைக்

காத்திரையும் நான் கண்டிலேன். ஆதலின, இன ... சூதாட்டத்தையும், இறுமாப்பையும் விட்டு ... கள். உமக்கு உமது நாட்டைக் கொடுக்கும்படி புக ... ளைத் தூண்டியவனும் நானே. இனி, நீங்கள் ஒரு குறை யின்றி க்ஷேமமா யிருப்பீர்கள் !

(சபையோர்கள் முகத்தில் விசேஷமாகத் திகைக்கிறார்கள்)

நளன்:—(தோத்திரத்துடன்) ஏ ! சனிராஜனே ! எங்களுடை பிழைகளுக்காகத் தாம் புகட்டிய புத்தியைப்பெற்று பேறடைந்தோம். என் பத்தினியின் பதிவிரதா தர்ம ... ... த்கேட்டுப் பரவசமாயினேன். மக்களைக்காணவும் மகி ழ்வடைந்தேன். நாடு தந்ததற்கும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

சனி:—இத்தனையும் உமக்கு ஈசனாலேற்படுத்தப் பட்டவை உம்மிடம் ... னைக்கு அதிகசந்தோஷ முண்டாகியிருப் பதனால், வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளும், தருகி றேன்.

நளன் :—காகவாகனரே ! உம்பெருமைக் கோரளவுண்டோ ? உம்மை அறியாதிய நானோ பாபி யல்லேன் ? உம் மைத் தரிசிக்கும் பாக்கியமும், கிடைத்து, உமதருளும் கிடைப்பது நிச்சயமேயாகில், இப்பொழுது நான் பட்ட பாட்டைப் பார்க்கிலும் பல்லாயிரம் மடங்கும் படச்சம் மதிப்பேன். இனி யெனக்கென்னவரம் வேண்டியிருக் கின்றது ? ஆயினும், நீர் ஆணை யிடுவதனால் கேட்கின் றேன்.

மனுவுமது திருவடிக் கொன்றுள தசையென்னை
மறவா திருக்க வேண்டும்
மதிவேண்டு மெங்காளு மாயக் கவற்றினையு
மதியா திருக்க வேண்டும்
அனுதினமு மரியபெரி யோர்தமைக் கண்ட வுட
னடிபணிந் திடவும்வேண்டும்

அருள்வேண்டு முமையிகழு மதமர்தமை யொடுள்ளருஞ்
மனுகா நிருக்க வேண்டும்
பனுவல்கொண் டுமதுபுகழ் பாடவே வேண்டுமிப்
பாழும்பிறவி தொலைய வேண்டும்
பரிவோடு மெனதுகதை பாடிப் படிப்பவர்
படிக்கவுடன் கேட்ட பேர்க
ளெனுமிவர் தமக்குந் தருள்கொடுத் தேநாளு
மேங்கா தளிக்க வேண்டும்
எதிரொளி யெவரேனு மதிகாரி நிலைபூணு
மெமரா சனுக் கநுசரே. (அ, ச)

சனி:—அவ்விதமே அநுக்கிரகித்தேன். போய்வருகிறேன்.

[சனீசுவரன் அந்தர்த்தானமாகிறான்.

நளன்:—பார்த்தீர்களா, சபையோர்களே? எனக்கு இவ்வளவு துன்பம் நேர்ந்ததற்குக் காரணம் தெரியாதிருந்ததே! இப்பொழுது தெரிந்து கொண்டேன். என்னிடத்து வேறொரு குற்றமுமில்லையாம். நான் பட்ட அளவற்ற கஷ்டத்திற்கும் காரணம் சூதாட்டத்தில் எனக்கிருந்த ஆசையொன்றேயாம்! இதனால், நாம் காலத்தைப் பொழுது போக்கென் றெண்ணக்கூடிய சூதாட்டமும் கூடாதகாரியமென்று தெரிகிறது. வேறொரு குற்றமில்லாமல், இறுமாப்பே காரணமாம் தமயந்தியின் துன்பமனைத்திற்கும்! பார்த்தீர்களா சூதாட்டத்திலும், இறுமாப்படைவதிலு மிருக்கும் தீமைகளை? நல்லவேளை, வாய்மையும், கற்பும் முறையே என்னையும், தமயந்தியையும் காப்பாற்றினவாம்! வாய்மைக்கும், கற்பிற்கும் இவ்வளவு சிறப்பிருக்கிற தென்றுகிறதல்லவா? ஆதலால், சபையோர்களே! சூதாடுதல், இறுமாப்படைதல் முதலிய தீயவொழுக்கங்களைவிடுத்து, வாய்மையையும், கற்பையும், கடைப்பிடியுங்கள். 'நாம் இஷ்டப்படி நடக்கலாம். யார் என்னசெய்வார்?' என்றெண்ணுதீர்கள், தவறுகளனைத்தையும் கவனித்துத் தக்கபடி தண்டிக்கக் கலிபுருஷனை

யும் வியமித்திருக்கிறான் ஜகதீசன். ஆதலின், உலகத்தீர்களே! என் நிலைமையினின்றும் நீதி கற்றுக்கொள்ளுங்கள். இவ்விதம், உலகத்தில் நடக்கும் தீச்செயல்களை அப்போதைக்கப்போது கடிந்து, நல்லொழுக்கத்தை நீ காட்டவேண்டித் தக்க வேற்பாடுகளைச் செய்து ருக்கும் லோகநாதனுடைய வைபவங்களை எவ் புகழ்வது? அத்தகையானுடைய பரிபவத்தை பணிவோம்.

(நளன், வீமன், ரிதுபன்னன், தமயந்தி முதலிய யாவரும் அஞ்சலிசெய்து நிற்கின்றார்கள்).

* "அவனன்றி யோரணுவு மசையா தெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழி யொன்றுகண்டா
லறிவாவ தேதுசில வறியாமை யேதிவை
யறிந்தார்க ளறியார்களார்?
மௌனமொ டிருந்ததா ரென்போ லுடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்றுபவரார்?
மனதெனவு மொருமாயை யெங்கே யிருந்துவரும்?
வன்மையொ டிரக்கமெங்கே?
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவ்ய மெவ்விடம்?
பூதபே தங்களெவ்விடம்?
பொய்மெய்த மிதமல் வருநன்மை தீமையொடு
பொறைபொறு மையுமெவ்விடம்?
எவர்சிறிய ரெவர்பெரிய ரெவருறவ ரெவர்பகைஞர்
யாதுமுனை யன்றியுண்டோ?
இகபர மிரண்டிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே." (அ)

[எல்லாரும் போகின்றார்கள்.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

---

* தாயுமானவர் பாடல்.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

[உடுக்குறியுற்றன மேற்கோட் பாக்களாம்]

திருச்சிற்றம்பலம்.